

קולות

נדי להודות ולהלל

הצלה מפיגוע, השתלבות
בחברה החרדית, ילדים שמחים:
ברוכים הבאים למסיבת
ההודיה של 'קטיפה'

לעת תכין מנצח

פעם בשנה, בחנוכה, נפגשים
הילדים והכסף יחד. ומה בכל
השנה? האם מומלץ לענות את
הילדים במצב כלכלת הבית?

ואחרון באו

לא יאומן: חנה קסטרו, עד
לפני שנה אשתו של כומר
ומנהיג ל-1,400,000 איש, היא
היום תושבת... קרית ספר

והאר עינינו

למי פונים כשיש קשיים לבחור? מה
הקשיים המיוחדים לדורנו? האם
להפתיע את הבחור בביקור ביעיבה?
הגאון רבי חיים אטיק שליטי"א
משיב לשאלות הורים

באנו בדידות לגרש

לא רק בחנוכה: תכירו את הנשים
שכל השנה מאירות לילדי דאון
מיוחדים שנוקדים לאומנה

רעות שבעה נפשי

* דראה באפסד ותנוקת בגסדוים | א. קינן, אמת או חוכה

* שבת דרוכה ושחזור אימה | דיבי קליין, כי אבי ואיתי

* מנצח בגורכגיה ולכטים בישראל | תמר נון, ולמקווא

9771565018007

49

א.ב. פרסום

קטיפה | גיליון 346 | כ"ח בכסלו תשע"ט

שתהיה טרנדית אבל בטעם.

הרבה ציפיות, חששות ופחדים.
מקום אחד שנותן לך הכל!

פאות רבקי זלוטניק - בדיוק מה שרצית.

חדש! נתיבות המשפט 17, קרית ספר
שמעון הצדיק 33, ירושלים

RZ
RIVKI ZLOTNIK

פאות רבקי זלוטניק

077-5144600 | 052-456-8282

תכרגני לעצמך

חנוכה SALE

shay gallery

להתרגוש. שי גלרי

בית אופנה // מעילי פוך מתקפלים // מעילי יוקרה לכלות // מעילי מותגים

NAUTICA

FRENCH
CONNECTION

laundry
BY SHELLI SEGAL

VIA SPIGA

רח' ירושלים 17, בני ברק << טל. 03-5758-887

שעות פתיחה: ימים א'-ה': 10:00-22:00 יום ו' 10:00-13:00

WOW SHOW

20% הנחה

GOLDI
היא קצרה,
היא אצילית, היא מדויקת
פאות גולדי תתחדשי

30% הנחה

PERLA
היא קלילה,
היא גלית ותנועתית
פאות פרלה תתפנקי

40% הנחה

SHIRLY
היא חלקה,
היא נוחה, היא מעוצבת
פאות שירלי תהני

בואי לבחור את הפאה המתאימה לך באחד מסלוני שולמית

בתאום מראש

V.I.P חדרי

שולמית
ShulAMit

Shulanit Povarsky Wigs

Jerusalem Galit Italia

Camilla Viola | PERLA | SHIRLY | Debbie | GOLDI

קניון רמות ירושלים טל: 074-7470711 \ פתוח בימים א' - ה', 9:30-21:00, יום שישי 9:30-12:00
סנר 1 ירמיהו 43 ירושלים טל: 02-5003013 שלוחה 1 | ימים א' - ה', 9:00-20:00, יום שישי 9:30-12:00

ישועות וניסים מבהילים לאלו שהזכרו במעמד אשתקד:

בעת רצון - ליל זאת חנוכה
אחרי חצות הלילה
יתקיים המעמד המיוחד של
תפילת חשאי

למצפי ישועה - בלא ידיעתם על הזכרת שמם

על ציון מרן **החזון איש** זיע"א

ועל ציון **הסנדלר הקדוש**

רבי משה יעקב רביקוב זיע"א

כפי שגילה תלמידים מרן הגר"י אדלשטיין זצוק"ל
בסדר מיוחד עבור מקום קדוש זה

בראשות עמוד התפילה

מרן הגאון הצדיק רבי **בנימין פינקל** שליט"א

שיעתיר בעד כל שם ובקשה בנוסח המיוחד

שלא
תפספסו
את
ההצעה
הזו!

"באים בכח מעשיהם.
ודוחים את הגזירות ורואים ישועות"

הבנא האדירה אל אימנו התורה הק'
למן חק/ה גדולה, וכאשר מתאספים
אלמנו כאלו שאלו רצוננו אלה' מתפללים,
האלים כחם מצינו (חלום אלה' אלה' אלה'
ורואים ופועלים צדקה.

הנאמר ב"ה מרן חזון

חינה
של
תורה

0722-600-200

איך זה נראה לך?

עורכת: רוחמה פז
מנהלות מכירות: תמי קליין, רחלי דיקמן
עריכת לשון והגהה: מלכה לבקוביץ
הפקה: פנינה גינצברג
עורכת גרפית: ציפי גרשוני
עיצוב גרפי: אסתר קצלבוגן, ברנצי קנפלמכר, מירי אריאלי
צילום שער: רותי ינאי 0504195162

צילומים: ב. יערי, שאטרסטוק, פלש 90, רויטרס, לע"מ, AP

קציפה, מגישות: אפרת ליברווינד, ציפי כהן, תהילה לבקוביץ, ציפי גולן

צילום מזון וסטיילינג: שושי גרינוולד, שושי סירקיס, דרור קאליש

להפצה ומנויים: 03-6170844

טלפון שיווק ופרסום: 03-5781715/6
טלפון מערכת: 03-6170800
פקס: 03-6170873

מו"ל:

יתד נחמה
יתדות ת.ש.מ.ו.
לוחות והדפסה:
הדפוס החדש

לא יודעת אם אלו מסיבות הגנים או הסופגניות שמבעבעות בשמן מראש חודש חשוון (ושיקנאו כל שומרות המשקל), או ערבי הלביות שגם הם סיבה למסיבה לקולינריה וקלוריות ולא ממש חגיגה לעיני התזונאיות הקפדניות, אבל איכשהו ימי החנוכה נתפסים אצלנו כמשהו קליל וכמעט בלתי מחייב.

טוב, הכנת השמנים והחנוכיה היא בדרך כלל לא העול שלנו, הנשים, וההימנעות ממלאכה היא לפרק זמן שממילא מוקדש למיני חגיגה משפחתית. בעוד בחודש אלול ובחגי תשרי הימים הם ימי דין מתוחים, ובפסח יש את חומרת 'בל יראה' לצד 'בל ימצא'. אפילו קריאת המגילה של פורים כבר תופסת אותנו בפוזה רצינית וחוששת, ובשבועות יש את ליל החג ואווירת היום טוב. בקיצור, חנוכה נשאר לנו כמועד קליל יותר, בטעות גמורה כמוכן. לפני שנזכיר את 'זאת חנוכה' הסגולי ודקות הדלקת הנרות, הסגוליות אף הן, חנוכה כולו הוא מועד להתבוננות. אם חג השבועות ושמחת תורה הם עת לחשבון נפש בגברים, איפה אנחנו ואהבת התורה, חנוכה הוא הזדמנות לעצירה דווקא לנשים, ולא רק משום שהנס נעשה על ידי אישה. חנוכה הוא מועד לחשוב איפה אנחנו ואיפה מורשת תרבות יון, והאם הקיטוב ביננו לא התרופף מעט. אפשר לדבר על מורשת יון בהיבטים שונים, כמו האדרת ההשכלה הגויית והספורט, שראויים למאמר חשוב בפני עצמו, אבל הליבה המרכזית בה נתמקד הפעם היא קידוש ה'נראות'. האללת ה'איך זה מצטייר' לעומת ה'איך זה באמת'. כפי שהגדיר ריה"ל בשפתו הקולעת על ה'חוכמה היוונית': 'אשר אין בה פרי, כי אם פרחים'. אין בה עומק אלא מראה חיצוני.

ההתמקדות בחיצוניות נראית לנו מנותקת, שייכת רק ל'שולים' השוליים שלנו? הלוואי שכך. כמה מאתנו בוחנים הצעות עבודה, הצעות שידוכים, משפחה ומקום מגורים רק בהתאמה

לאיך שהם ייראו לעין המתבונן ולא מעניקים שום סיכוי להצעה שאין לה נראות זוהרת חיצונית? כמה אנחנו משקיעים בסעודות רבות משתתפים במאכלים שיתנו בריאות וכוח למשתתפים, ואפשר לשים את המראה בחגיגות המשפחתיות של חנוכה, וכמה פרופורציות תופסות הצלחות והמנות ממחלקת הרושם, ואתן יודעות מה, אפילו הסלטים ה'כאילו טבעיים' והם נוטפי שומן ותוספות שאינן מוסיפות בריאות לסועדיהן בשורה התחתונה. אפילו ה'סי פאסט נישט' המפורסם הוא לפעמים כיסוי לא נכון לבריוזה ממה שנראה כמו ברווז, מגעגוע כמו ברווז, מדדה כמו ברווז, אבל הוא אינו ברווז אלא אמת בלבוש בלתי זוהר. וזהירות, לפעמים הוא אכן אבן בוחן להתנהגות בלתי נכונה שאין בה בעיית נראות אלא ערכיות. ה'פרח' ממנו הזהיר רבי יהודה הלוי, יכול להיות שלב בהתפתחות הפרי, שראוי ליחס רציני, ויכול גם להתמקדות במראה בלבד על חשבון העומק המתבקש.

ה'פרח' הזה מלווה לפעמים את כל חיינו מהחלטות בלתי ענייניות על מוסדות החינוך לילדינו, כמובן רק כשהן בלתי ענייניות וגרוע יותר, באות על חשבון ההתאמה לילד, ועד שידוכים ובחירת מקום מגורים ותעסוקה ומה לא. בשבוע שעבר עוררה כתבתה של מירה דביר דיון ער על מקומו המוגזם של המראה החיצוני במדרג התכונות המבוקשות להקמת בית בישראל. ואיך נדע מתי מדברת הנראות מתוך גרונו והלך רוחנו ומתי השיקולים אכן מעמיקים? מבחן 'נטרול הסביבה' יכול לעזור לתעדוף נכון. אם ההחלטה על דחייה או קבלה של הצעה, לא משנה באיזה תחום, תעשה גם אם היא תישאר במחשך הלילה ולא תצא לעולם לאור הציבור, אז כנראה חוש הכיוון אינו מטעה אותנו. שיהיה לכולנו המשך חנוכה מאיר ומאיר דרך אמת.

רחמי

הסטנדרטים של אמריקה

הפאה של ישראלי

ריקי זיסוביץ'. אמנית פאות היוקרה שהפכה למותג מוביל בארה"ב, פותחת סניף ראשון בישראל ומזמינה אתכן לגלות את סטוק פאות העילית הגדול בישראל - בחנות המפעל שבסלון הכלות זיסוביץ', רחוב בן זומא 7 בני ברק.

לתיאום 074-740-8500

rikki zisowitz

DESIGNER WIGS

Gili Lewenstein

תודה
לאלפי הלקוחות המרוצות
שבחרו שוב להתחדש
עם בריטוריה!
חנוכה שמח!

BRITTORIA
BY RACHELI BRIT

RACHELI BRIT
רחלי ברית

שמלות בית, עליוניות וקולקציית בגדי הנקה.
לקבלת קטלוג קולקציית חורף 2019 | חנות המפעל: רח' רבי עקיבא 99, בני ברק
טלפון: 03-6169199 | 058-6653350 | Rachelibrit.il@gmail.com
בחנויות המובחרות: בני ברק | ירושלים | ביתר | בית שמש | קרית ספר | אשדוד | אלעד | נתיבות | כפר חב"ד | נתניה

24 **להודות, להלל ולהתפעל**
ברוכים הבאים למסיבת ההודיה של 'קטיפה' לרגל חנוכה.
בתפריט: הצלה מפיגוע, השתלבות בחברה החרדית בארץ,
ילדים שמחים, וזו רק תחילת הרשימה. יש גם המלצות
למסיבת החנוכה שלכן
רינה זילבר

54 **דמי חנוקה**
פעם בשנה, בעיצומו של חנוכה, נפגשים הילדים
והכסף יחד, על השולחן. ומה בשאר 365 יום בשנה?
וגם: סקר הילדים הגדול: מה אתם יודעים על כסף?
והגאון רבי נחום דיאמנט שליט"א: כך מחתנים 13
ילדים בלי חסכוניות ועם נדוניה לחיים
שפרה יוספי

32 **מנר קטן לאור גדול**
חנה קסטרו, עד לפני שנה אשתו של כומר ומנהיג נוצרי למיליון
ו-400 אלף איש וכיום מתגוררת עם משפחתה ב... קרית ספר. ירק כאן
המקום שלנו! היא מספרת בראיון מרגש ועוצר נשימה
דבורי שפירא

38 **דביר קדשו הביאנו**
לעת ימי החנוכה המאירים באור התורה ומביאים בעקבותיהם
את 'זמן החורף' הארוך עד פורים באדר ב', הפננו שאלות
הורים לגאון רבי חיים אטיק שליט"א, ראש ישיבות 'העמלים'
ויכוח התורה: התשובות המפורטות לפניכם
צ. שטיין

44 **נרם עוד יאיר**
לא רק בחנוכה: במשך 365 יום בשנה מאירות נשים מיוחדות לילדי דאון
מיוחדים שנזקקים לאומנה. ודיני, ילדת תסמונת מאומצת כחוק, מאירה את
הצד המיוחד שלה
חוי שטיגל

ישראלים
קריית ספר

יחזקאל אבן אשדוק אבן
המרכז לטיפול בקשרי שידוכים

לקבלת מדריך חינוכי
"להגיע לשידוך ב-5 שלבים"
כיתבו ל reshimariki@gmail.com

הניה גולדברג 02-6424049
פסיכותרפיסטית לענייני משפחה ושידוכים
yeutztov@gmail.com

10	טועמיה	18	ישיבה	69	בשלת רחוק
12	קטיפאן	52	כור הברזל	70	בשביל החיים
14	תהילים	53	חשבון נפש	82	חיים של טובה
16	נועם הנשמות	68	מזדקנת		

ה"פרדוקס" של עם ישראל

"אני עומד מול תופעה שאין לה הסבר הגיוני" אמר מנהל בנק שאינו שומר תורה ומצוות, ברגע של גילוי לב.

"הבנק שלנו נמצא באיזור מתחרד, ויש לנו קשת מגוונת של לקוחות. אני עוקב אחר חשבונות הבנק של אנשים חילונים, שאצלם שני בני הזוג עובדים לפרנסתם ומגיעים למשכורות גבוהות בעלות חמש ספרות, ובכל זאת בסוף החודש החשבון שלהם במינוס..."

לעומתם, ישנם אברכים, בעלי משפחות ברוכות ילדים שמקבלים מלגה זעומה, נשותיהם יוצאות לעבודה במסירות נפש ומקבלות משכורות רעב, רובם ככולם משלמים משכנתא או שכירות ולפעמים שתיהן גם יחד, הם מסתפקים במועט באופן מעורר השתאות, ומושגים כמו 'מותרות' או 'מותגים' אינם בלכסיקון שלהם.

מה שמעניין הוא, כשנפתחת בבנק קרן עבור משפחה במצוקה כלשהיא, אני עומד משתומם לראות מאילו חשבונות מועברות הוראות קבע למענה, דווקא מאותם אברכים שבקושי גומרים את החודש, כמה שניסיתי לתהות על קנקנה של התופעה לא מצאתי לה הסבר שמתקבל על דעתי!"

אכן, ישנן תופעות פרדוקסליות שהן בגדר אכסיומה, וכל ניסיון למצוא להן הסבר טבעי נועד מראש לכישלון.

והעמידו את הגזירות לאחר שביטלו? האם העובדה שנחשפה זהותו האמיתית של רבי ראובן והתברר להם כי מדובר ביהודי - ביטלה גם את שורת ההיגיון שבדבריו?

אלא, הוא עונה, מסתבר שהיוונים השכילו להבין כי כללי ההיגיון של האנושות כולה נשברים כאשר המדובר בעם היהודי. אמות המידה השגרתיות שלפיהן נמדד ונשפט האדם ואומתו - אינן תופסות לגבי היהודי ועמו. מה שנחשב כטוב ויעיל בעמים - עשוי להיות לרועץ אצל עם ישראל, ומה שנראה כשלילי אצל אומות העולם - עשוי להיות חיובי בעם ישראל.

ומשום כך, בתחילה אכן פעלו היוונים ע"פ ההיגיון הפשוט, שמי ששומר שבת ואינו עובד - ייעני, מי שמל את בנו - יכחיש, וכן הלאה. ואכן כאשר בא רבי ראובן בכסות יוונית ונראה להם כאחד מהם - שפטו את מעשיהם על פי ההיגיון הנ"ל, וראו כי מכוח גזרותיהם - עשויים לצמוח יתרונות לעם ישראל. אך ברגע שחשפו את זהותו של רבי ראובן וגילו כי הוא יהודי - החלו להרהר שנית והרגישו כי כל החוקים הטבעיים מתערערים ומאבדים מיציבותם כששופטים על פיהם את עם ישראל. ואדרבה, מה שנחשב למום וחסרון בעמים - עשוי להיות חיובי ויעיל אצל העם היהודי. משום כך 'החזירים' -

ישנן תופעות פרדוקסליות שהן בגדר אכסיומה, וכל ניסיון למצוא להן הסבר טבעי נועד מראש לכישלון.

השיבו את הגזירות למקומן, כי המציאות הוכיחה להם שעם ישראל חי מעל הטבע, ועל כן ניסו לפעול נגדו בניגוד לכללי הטבע וההיגיון. סיפור זה של חז"ל שופך אור אודות תשובת חז"ל על השאלה "מאי חנוכה?" שכוונתה הייתה: מדוע לא פעלו חכמי אותו דור בהתאם להיגיון המקובל ולא הנציחו לדורות את נס הניצחון במלחמה, והתשובה לכך הייתה שלהיגיון היהודי יש כללים משלו, וגם פך השמן הוכיח וסימל זאת יותר מכל, לכן הונצח לדורות.

ההיגיון הפשוט תבע כי מיד עם בוא היוונים ארצה יתקוממו היהודים נגדם ויגרשום, אולם ההיגיון היהודי הוא שונה: כל זמן שהאויב לא פגע בתורת ישראל ולא חדר לתוך קודש הקודשים - חש העם כי עדיין בן חורין הוא. רק כאשר ניסו היוונים לפגוע בתורת ישראל, לבלע את הקודש ולטמא את השמנים - מיד הגיב העם בחריפות רבה עד אשר זכה לכך שהמעטים ניצחו את הרבים.

גם בימינו, מי שפוקח עיניו יכול להבחין כי אצל עם ישראל הכללים שונים. יושבים אנו מתי מספר בארצנו הקטנה והצפופה, מוקפים באויבים אין ספור השואפים להשמידנו ר"ל, מותקפים בטילים ורקטות אשר רובם ככולם באופן ניסי אינם פוגעים בנפש, עד שגם שונאינו פוקחים את עיניהם ונאלצים להודות שאלוקים אוהב אותנו... שום חוק הסתברות, שום היגיון או מהלך טבעי אין בו כדי להסביר תופעה פרדוקסלית איך שרדנו עד היום, וכיצד התורה ומצוותיה השתמרו בלי שום שינוי מלבד ההבטחה לעמנו: "נצח ישראל לא ישקר", ולתורתנו: "כי לא תשכח מפי זרעו".

הסכנה עדיין לא חלפה, זקוקים אנו עדיין לניסים גלויים, אבל הדרך לזכות לכך טמונה בהתחזקות הרוחנית שלנו, שרק היא תביא לישועה ניסית מעל לגדר הטבע.

Chanukkah

מחירים מיוחדים
לרגל הפתיחה!

בואי הביתה

שבי פלס מזמינה אותך להכיר מקרוב עולם שלם של איכות. שבי משיקה סלון פאות מפנק עם יחס חם ואישי, צוות רחב ומקצועי שעומד לשירותך בכל פניה ובשירות מהיר.

Sherry Teles

מלצר 23 ב', בני ברק טלפון: 03-6192546 (בתאום)

שבי פלס. בית פאות

שעות פתיחה: א'-ה' 9:00-15:00

להודות ולהלל

הם - סמנו אותנו כמטרה
פך שמן קטן.

ואני, לא הייתי נוטרה
ונותרתי שוממה.

הם - שמו למדקרות
כל יקר וקדוש.

ואני - ששבעתי די צרות
רק בקשתי נחמה.

ואותה השלחבת
שהדליקה עשות
והפכה לזכרון עולם
הרי היא כאותו השמן,
וזאת - אין לכסות!
שדלקתו היא - נס נעלם...

הוא! מתהלך על רגלים
הלם.
אמש רק רסקה אותן משאית
היא! נפקדה בחמשים ושתים
תדהמה.
זה מעבר לכל תזה מדעית.

ואת! שהתהלכת תמול ושלשום
ולא הגבלת, לא.
והישועה אורבת לפתחך -
עוד בטרם וכלית לנשם
ולא נדהמת, לא.

בוחר פתע

רינה גליקסון

תשובות בעמוד 42

01

מה שם חיבורו הנודע של רבי אפרים לונשטיץ?

02

מי היתה אמה של דינה בת יעקב?

03

מי אומר בפרק שירה את הפסוק "אז ישיר משה
ובני ישראל"?

04

מי כתב את ה"שולחן ערוך"?

05

איזה אחוז מהאיים הקריביים מיושב על ידי בני
אדם?

06

איזה אחוז מכלל בני האדם חיים בחצי הצפוני של
כדור הארץ?

07

אתם פונים ימינה במקלף או במקלף?

08

מהי עיר הבירה של אינדונזיה?

אמירה גולדשטוף

פך שמן, פח שמן ופח מ...פלסטיק

איך אצלכם? אתם צרכנים קבועים של שמן זית, או מאלה
שקונים אותו רק לקראת חנוכה כדי להדר במצוות ההדלקה?
אצלי בבית הוא "רץ" כל השנה. תיבול, טיגון וגם השריה.
אנחנו קונים אותו בפח של חמישה ליטרים, הישר מבית הבד
שברמת הגולן. כבד מאד? ברוך השם. יש מי שעוזר להביא
את מיכל הפח הביתה. בכל פעם אני מעבירה מן המיכל שמן
לשלושה בקבוקי זכוכית ירוקים וכשהם מתרוקנים אני ממלאת
אותם בשנית.

למה ככה? כלכלה נבונה. קניית פח גדול חוסכת זמן וכסף.
בנוסף, היות והאוור מזיק לשמן, האחסון בפח אטום מומלץ
יותר. אור הוא גורם שני שעלול להזיק לשמן הזית, ולכן אני
מעבירה אותו לבקבוקי זכוכית ירוקים שמסננים את האור. (לא
מאחסנים שמן זית בבקבוקי פלסטיק, כי שמן שבא במגע עם
פלסטיק עלול ליצר חומרים רעילים).

פח שמן או פך שמן? עניין של כתיב? לא בדיוק. תלוי למה
מתכוונים. פך ופח הן מילים הומופוניות: נשמעות זהות, אבל
המשמעות שונה. ומי קדם למי? הפח או הפך?

בסיפור נס החנוכה, מדובר ב"פך שמן". המקור הוא כמובן
בתיאור הנס המובא במסכת שבת. "כשגברה מלכות בית
חשמונאי ונצחום, בדקו ולא מצאו אלא פך אחד..."

משמעות המילה "פך" היא כד קטן. כלי אחסון קטן לנוזלים.
מילה זו כבר מוכרת לנו מן התנ"ך. פך השמן נזכר בהמלכת
שאול. צורת הרבים של פך היא פכים בכ"ף דגושה, כמו רך -
רפים.

המילה "פח" גם היא מקראית ומוזכרת בחומש במדבר. "ועשו
אותם ריקועי פחים ציפוי למזבח", כלומר - מתכת מרוקעת.
בעברית החדשה נקרא גם המיכל העשוי מתכת מרוקעת "פח",
על פי החומר ממנו הוא עשוי. במשקל ההקטנה יש לנו גם את
הפחית, כמו פחית השתייה של משקה קל.

"כל הכבוד לתמר", מחמיאה סבתא. עוד לא מלאו לה שלוש
שנים, וכבר היא יודעת לזרוק את האריזה של החטיף לפח. כולנו
יודעים שהכוונה לפח האשפה. כשהמונח נטבע הוא היה עשוי
באמת מפח, אבל היום הוא עשוי לרוב מפלסטיק.

כמו במילים נוספות, יש פה תופעה שהלשון משמרת את
ההיסטוריה. שם כלי נגזר מהחומר ממנו היה עשוי, והוא עובר
בירושה לכלי בתפקיד זהה, גם אחרי שהוא התנתק מן החומר
המקורי.

דוגמאות נוספות? בבקשה. קרש החיתוך החל את דרכו
כלוח עשוי עץ, כך גם קרש הגיהוץ. כיום שניהם עשויים מכל
דבר, מלבד עץ. גם מקל הכביסה עשוי לרוב מפלסטיק. המילה
"סלט" מקורה במילה הלטינית Sal - מלח, שהיה בעבר הרכיב
העיקרי בסלט. כיום, בסלטים רבים שעולים על שולחנו המלח
כמעט ואינו הכרחי.

אז כזכר לנס "פך השמן" אפשר להשתמש ב"פח שמן", אבל
זכרו לא לזרוק את שאריות השמן ל"פח האשפה".

חורף
2019אלגנט, יום
יום ומעילים
עד מידה 60עד 50% הנחה
על עודפי חורף

חיומה

אופנת פלוס סייז לנשים
מידות 48-60

חיומה

מידות 42-54 <<
סאז

קולקציית 'חיומה יאנג':

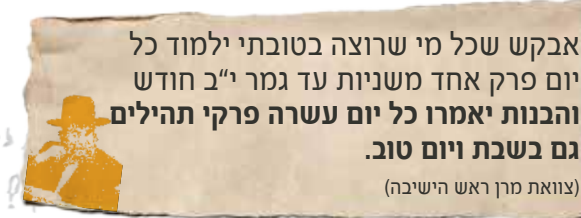
בני ברק - בקומת גלריה

ירושלים, אשדוד - בחנויות חיומה בלארג'

בני ברק: רח' רבי עקיבא 65, 03-6183306 ירושלים: רח' הישיבה 3, 02-5022303
אשדוד: רח' עקיבא בן מהללאל 9 (רובע ז') 08-8659666 שירות לקוחות: 077-2017704

חיומה בלארג'

www.hayuta-belarge.co.il

”שמעה תפילתי... ושוועתי האזינה...” (פרק ל”ט)

מה עושים יסורים לבן האדם... גם דוד המלך ע”ה סבל יסורים וגם הוא תהה מה היא התוחלת שלהם. אנחנו, לעומתו, יודעים בברור כי מוטל עלינו לכפר על חטאים רבים. איך אומר דוד המלך? ”מכל פשעי - הצילני”.

יש, אומר האלשיך הקדוש, תפילה, יש שוועה ויש דמעה. יש גם שמיעה - מרחוק, והאזנה - מקרוב. והבקשה המלווה את כל אלה היא - שוועתי האזינה. בכל דרך שהיא.

”פרק ל”ט”, אומרת לי ידידה, אישה מבוגרת, ”הוא הפרק שמלווה אותי, בתקופה זו של חיי, כאילו אני חיה אותו. יסורים הם חלק מהחיים, אני יודעת. ואני מתאמצת לקבל אותם באהבה. אבל אפילו דוד המלך, המתפלל לה’ כי יסיר ממנו את היסורים, באומרו ”השע ממני”, את היסורים, מגביל את הבקשה ואינו מבקש כי יסורו ממנו לגמרי, כי המה לכפרת עוונותי”, מסביר האלשיך.

ומה אוכל אני, הקטנה, לומר? ”קורה לי לא פעם שאני מתעוררת בלילה מכאבים. אלו כאבים שאינם מסכני חיים, אמנם, אבל הם חזקים מאוד. וכשזה קורה לי אני נאלצת לקום מהמיטה, כאילו העמידה או ההליכה, יקלו עלי, ואני מתפללת אז - אבא שבשמים, קח ממני את הכאב הזה... אני אולי מפונקת”, היא אומרת ולא ממש מתייחסת למחאה שלי, ”אבל אני בכל זאת מבקשת, אבל זוכרת, יחד עם זה, שהיסורים האלו נשלחים אלי לטובתי. ”נאלמתי לא אפתח פי, כי אתה עשית...”

ואז מגיע הרגע בו מתחילים הכאבים האלו להיחלש. אני מתחזקת עוד קצת, מנסה בזהירות לחזור למיטה ועדיין חוששת שהגל הזה יחזור ויעבור עלי, וזה באמת קשה לי. אבל כשהגוף מתרפה ואני מתחילה להרגע, אני תמיד שבה ופונה להשם בתפילה. ריבונו של עולם, אני אומרת, תודה

לך. תודה על היסורים...”

”באמת?”

”בודאי! אינני שוכחת לרגע שהם פועלים בשבילי. זה ברור לי. אז אני מודה על היסורים אבל גם על כך שהם הרפו ממני. והרגע הזה, ככל שהוא לא קל, הוא מתוק. כך אני מרגישה. כאילו אני מדברת ממש אל אבא. וזה הרי לא כאילו. תודה לך אבא על הכאב ועל ההרפיה”.

כמה טוב להרגיש, לדעת, שהשם שומע לנו. ”שמעה תפילתי ה’...” אנחנו אינו מושלכים סתם כך באיזה מדבר. על כל אחד מאיתנו פקוחה ללא הרף עינו של בוראנו. ויחד עם זה הרי ידוע לנו היטב כי ”גר אנוכי עמך”, כמו שאומר דוד המלך. חיינו קצובים, ואנו נהנים מפסק זמן כאן, בעולם המוכר הזה, הכואב והאוהב כאחד..

מה נשאר לנו? ”לערוך חשבון נפש”, אומרת ידידתי, ”ולזכור שכל רגע של כאב הוא גם רגע של מרפא והקלה. איך זה בדיוק יתבטא? את זה נדע רק לאחר מאה ועשרים. בתקווה שנוכח ונצליח להתמודד עם מה שעובר עלינו, לשמוח בטוב ובנעים ולקוות תמיד לישועתו יתברך, כי אל דמענו - אינו מחריש. מה יפה מהידיעה הזו? אני אינני מוצאת”.

לגזור, לתלות על המקרר ולזכור

”יהי אף פעם איננו ממש לבד.

וכשליבו פנוי הוא יחוש בידו הטובה והרחומה גם בזמנים קשים”.

כבר לא כואב

בואי וקבלי הוכחה מעלך

להזמנות:

03-6169726
לנשים ילדים ותינוקות

שמן הפלא
לצינון,
שיעול,
ליחה ועוד

חיהאיתן
מטפלת אלטרנטיבית מוסמכת

למעלה
מ-15 שנות
ניסיון

יש לזה פתרון מוכח.
שחיקת שחוס
דלקות בכתף
תסמונת ה- carpal
מיגרנות
דורבן
רפלקס בתינוקות
כאבי גב עליון ותחתון
בעיות נשימה כסינוסיטיס ועוד

הצדקנית מגבול פולניה- ליטא תשע"ט

חלק שני

לאחר שנתנה הצדקנית לעני את העוגה והעוגיות שהכינה לכבוד שבת, והעני יצא מן הבית כשהוא שמח וטוב לב, חבש גם הצדיק את מגבעתו, הביט בהיסוס על הבית הזרוע כביסה לא מקופלת, חלקי צעצועים וסלי קניות ושאל: "את צריכה עזרה או שאני יכול ללכת?" התייבה הצדקנית על כיסא, כיוון שהסתחררה פתאום, הביטה על הכיורים הגדושים מארוחות הצהרים והערב, על הרצפה הזרועה בתפוחי אדמה ששפך התינוק, ואמרה בשקט: "אני אסתדר, אתה יכול ללכת ללמוד".

עד שתיים וחצי בלילה עמלה הצדקנית, סדרה ואירגנה, ניקתה ובישלה, ואפילו אפתה גם חלות. ושרתה הברכה במעשי ידיה, וכשנעצמו שמורות עיניה בעייפות יכלה להחמיא לעצמה שהכינה כמעט כמעט הכל. מלבד אי אלו סליים שטעמם טוב יותר כשהם טריים, החלפת מצעים בחדרי הילדים, וסדר וארגון שצריך בכל יום לעשות.

ואין איש יודע מדוע ולמה ואיך וכיצד, אבל כשננתה שמשו של היום השישי לפאתי מערב, מצאה הצדקנית את עצמה מתרוצצת בין החדרים עוד כמה מטלות אחרונות כשהיא קרובה עד מאוד לדמעות. השיש במטבח עוד היה קצת מלוכלך, את האמבטיה לא הספיקה לסדר לגמרי אחרי המקלחות, ועל שידת ההחתלה נערם הר גבוה של דברי מוקצה חסרי חן, שאיש לא מצא להם מקום.

והיא רצתה להעביר עוד סמרטוט על רצפת הסלון, במקום שמישהו בנעלים מידה עשרים ואחד הותיר טביעות נעליים בצבע של מיץ פטל אדום!

וכך, כשעיניה דומעות היא ניגשת להדליק הנרות. היא עבדה מיום ראשון, ממש לפי הספר, ישנה אמש רק ארבע שעות, ובכל זאת עבדה היום בלי רגע של נחת, וגם אחרי כל זה - שום דבר לא נראה כמו בחלומות.

מסירה ידיים מן העיניים, וצונחת על הספה, סמוך לערמת דפי קשר ויצירות. וכאשר מישוה דופק בדלת היא שולחת את הילדים למהר ולפתוח אולי השכנים שוב שכחו לקנות נייר חתוך או פתילות.

אבל כשפתחו הילדים את הדלת, לא באו בשער שכנים או מצוות, אלא שחור פנים וכעור למראה, שהביט על הרצפה המוכתמת וצקצק בלשונו ואמר: "כך נכנסים לשבת? לא יפה!"

"זה בן השנה", היא מצאה את עצמה מתנצלת, "נתתי לו פטל כדי שייתן לי לעבוד, הוא הפך את הבקבוק ולכלך את הרצפה, אין הרבה מה לעשות".

"תירוצים", פסק שחור הפנים חד וחלק, "ובכלל, את מפנקת את הילדים יותר מדי. יש לך שבעה? והבכורה רק בת עשר? אז מה! בולגא יש אחת, אמא לשלוש עשרה שהגדולה רק בת

שבע, ואצלה תמיד המרצפות נוצצות!"
"אבל נתתי לבעלי ללמוד בבוקר", לחשה האישה, ורצה לוודא שאכן הוציאה את הספוג מן הכיור. "אז מה?" רטן כעור הפנים השחור, פוסע אחריה מחדר אל חדר, "היית צריכה להיות מאורגנת מראש! באישישוק יש אחת, הייתי אצלה בבית, שבעלה לומד בכל יום שמונה עשרה שעות רצופות, ובכל זאת אצלה אף פעם לא ראיתי כתמים של בצק, מכוערים כאלה, ליד הכיור."
"אבל אפיתי חלות", היא לוחשת, נתמכת אל השיש, "בעלי אמר לי שזה דבר חשוב מאוד".

"בעלך", הוא מעקם את אפו, "מיהו בכלל, תסלחי לי? בבקשה ממול גר מישוה עם משרה תורנית והוא אמר לאשתו שהכי חשוב זה להגיע בשלווה להדלקת נרות!"
"את לא יוצלחית", הוא מוסיף ואומר לה, "ואת צריכה לחנך את הילדים לעזור! ובעלך שיילמד קצת פחות, לא נורא, איך אפשר להיכנס לשבת בצורה כזאת?"

ואז דופק עוד מישוה בדלת. מישוה, בחור חוצניק זר, שמדבר לשון הקודש במבטא לא מוכר. "אני רק להביא זה מתנה לכבוד שאבעס", הוא אומר בחיוך ביישני של בן שמונה עשרה ומושיט בקבוק מיץ ענבים לא יקר, "אני לא לטלטל בשאבעס", הוא מוסיף ומסביר, "לכן אני מביא את זה עכשיו".
"זה משהו קטנה", הוא מסביר במבוכה, ומביט על השולחן שהיה חגיגי פעם, ועל המרצפות שהיו נקיות לא מזמן, ואולי אפילו רואה את גבשושיות הבצק על השיש, ואומר לילדים כשגעועים בקולו: "מאוד יפה אצלכם השאבעס, גם אצלינו בבית ככה, מפסיקים באמצע הכל לכבודה של שבת".

וכשהוא הולך, והיא מחפשת פיסת מפה פנויה להניח עליה בקבוק של מיץ ענבים לא יקר, היא נוכחת לראות שפתאום הסתלק והלך לו האורח כעור הפנים והזר. ובאה שבת לליבה, ונגע בה הרטט שהיה כל הזמן באוויר, אלא שהיא הייתה עסוקה בהגשמת חלומות ולא הייתה פנויה להבחין בו עד לשניה הזאת.

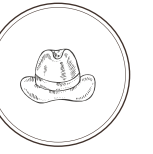
היא רצה שישה ימים לכבוד שבת, לא חסכה במאמץ לכבד ולייקר ולהוקיר, וניסתה לפעול כראוי ולבצע בכל רגע את הבחירות הנכונות, וכשהגיע הרגע הנכון היא גם אזרה את כל כוחות נפשה והפסיקה באמצע כל מה שנותר לעשות.

וזה יופיה של שבת וחינה, וזה רצונו של בורא עולם וכבודו. וכתמי הבצק על השיש נאים בעיניו, וטובה היא לפניו, למרות ואולי דווקא בגלל, הכתמים האפורים שייוותו כל השבת על המרצפות.

ובבוא המלאכים מבית הכנסת, והבחור הזר איננו איתם, כי נסע לדודיו מבעוד יום, היא תוהה בינה לבינה האם ייתכן שהיא, אישה פשוטה מגבול פולין-ליטא, זכתה להקדים לאלהיו שלום.

גזור ושמור

ישיבת ב'חור

הבוקר מעולמו של הבן הישיב-ב'חור

עולם הישיבות מבפנים. מתוך רשימותיו של הרב צבי ארלבוים, מנהל ארגון 'אפיקים חדשים' - ייעוץ והכוונה לבני ישיבות, רב, יועץ ומכוון בעולם הישיבות. מייל: z0548420544@gmail.com | הגשה: צ. גולן

גישמעק בלימוד

מהיסודות החשובים ביותר אצל בן ישיבה

את הסיפור הבא סיפר לי משגיח רוחני וותיק ומנוסה מאד. בעיניי, זהו סיפור חובה לכל הורה וכל ב'חור ישיבה.

"זה היה ב'ישיבת רבנים' באמצע זמן חורף. התאספנו - רבני הישיבה - כדי לדון על מצבו הלימודי והחברתי של כל ב'חור ולבדוק מי צריך עידוד, 'חיזוק' וכולי. עברנו על כל שם ושם וכל רב הביע את דעתו. לבסוף הגענו לבחור בשם משה לוי מוועד ב' (שם בדוי כמובן).

'דומני שצריכים לחשוב על העברתו לישיבה אחרת', אמר המשגיח האחראי על וועד ב', 'כבר למעלה מחודש וחצי שהוא ישן לאורך כל היום ולא נראה בבית המדרש בסדרים. פה זאת ישיבה של בחורים רציניים ולא של בטלנים'. 'אולי יש לו בעיה רפואית? אולי חולשה גופנית?', שאל הר"מ של וועד שני. 'שאלתי אותו והוא אמר שהכל בסדר, ראיתי אותו גם יוצא מהישיבה כמה פעמים על חשבון הסדרים והוא נראה בריא כמו שור', היה המשגיח נחרץ.

'ניסית לברר אצלו מה הסיבה למצבו הירוד בלימוד?', שאל הר"מ של וועד א', 'אצלי בשיעורים הוא היה משתתף באופן קבוע, והיה נראה שהוא ב'חור טוב מאוד'.

'קראתי לו לשיחה כבר כמה פעמים, ניסיתי להבין מה גרם לו להפסיק ללמוד אך הוא לא הסכים לשותף. לדעתי צריך להעביר אותו לישיבה שמתאימה לו', השיב המשגיח.

'חבל מאד', נזעק הר"מ מוועד א', 'בשנה שעברה היה נראה שהוא מאד מתאמץ להצליח, חייבת להיות סיבה שגרמה לו להשתנות כל כך'. 'למי מבין היושבים פה יש קשר טוב אתו?', נטל ראש הישיבה את הנהגת השיחה.

'למיישיב של שיעור ב'. שלחתי אותו לנסות לדובב את הבחור אך הוא לא נחל הצלחה', אמר המשגיח, וניכר היה עליו שניסה רבות להחזיר את הבחור אל ספסל הלימודים. 'לא נוכל לאפשר לו להמשיך כך', חפן

משהו לקחת הביתה

כאשר אדם לומד תורה הוא זוכה להנאה מיוחדת שאין בשום לימוד חיצוני או פעולה גשמית. הנאה זו אינה מגיעה מכל לימוד בכל צורה, בכדי להגיע אליה על הלומד לעמול ולהשקיע את כל כוחותיו, ובעיקר, לעשות זאת בצורה הנכונה. לצערי, ישנם בחורים טובים שלומדים ב'ישיבות ומשקיעים בלימוד אך אינם נהנים מלימודם. ישנן כמה סיבות אפשריות למצב זה; הראשונה שבהן היא סיבה רוחנית - כאשר בחור מתחבר לחברים רעים או מחזיק ברשותו מכשירים אסורים הוא עשוי לאבד את טעמו בלימוד. טעם הלימוד מגיע מטהרת הלב וכאשר הלב נמצא במחוזות שאינם טהורים הטעם מתרחק מן הלימוד. כאשר הלומד אינו מצוי תחת השפעה שלילית ועדיין אינו נהנה מן הלימוד יש לבדוק תחומים

ישיבת רבנים

התאספות כל רבני הישיבה על מנת לדון בנושאים חינוכיים חשובים העומדים על הפרק. ברוב הישיבות אין אסיפה כזאת בכל שבוע, וכשמתפרסם ב'ישיבה שיש 'ישיבת רבנים' זה אומר שישנם דברים חשובים ולעיתים אף דחופים שצריך לדון בהם.

בס"ד

גזור ושמור

זכרון מנחם ופנטן מזמינות אותך להשתתף במיזם 'צמה של עוצמה' למען חולות סרטן. במשך שלושת ימי המיזם תינתן לכן הזכות לגזור צמה באורך 30 ס"מ (לפחות) במספרות הפרוסות ברחבי הארץ ולתרום את השיער להרכבת פאה לחולות.

כל שבע צמות מרכיבות פאה שלמה, אולי את השביעית?

שני, שלישי ורביעי, ט"ז-י"ח בטבת | 24-26/12

לבירור המספרה הקרובה:
02-6400800
www.zichron.org

בזאת אני בוטח!

מעמדות תפילה מרטיטים בקבר החזון איש ובהיכלי הכוללים

בזאת חנוכה יסעו האוטובוסים לקבר של מרן החזון איש. לאחר שילמדו מאות אברכים בערגה, בכיסופים, בכוונה גדולה, בהתעוררות. האברכים האלה, שיושבים היום על לימודם והוגים בתורה, הם כאלה שהצטרפו ליום של תורה' בזכות אחרים, שהרימו את תרומתם בעין יפה, וגמלו להם על המאמץ ביד נדיבה.

התורמים האלה, שבזכותם בתי המדרש מלאים לומדים, שבזכותם קול התורה עולה מעלה מעלה, התורמים האלה זוכים לראות ישועות ענקיות בעניינם. וגם עכשיו, הישועות בדרך... אנחנו יודעים שהם בדרך, ובעזרת השם נזכה לראות אותן בקרוב.

אחרי הלימוד, בתענית דיבור ובהתעוררות גדולה, עולים האוטובוסים לקבר רחל הנוסעים הם אותם אברכים יקרים, והפה שלהם מטוהר ומזוכך, וליבם צח ונקי, והם מלאים בזכות התורה... והם אלו שיעמדו במעמד התפילה הגדול, ישפכו שיח לפני בוחן ליבות, ויזכו להביא את הישועה.

מעמד תפילה מרטיט ייערך שם, מעמד תפילה המחבר שמיים וארץ, ותפילה שחודרת לעצמות, נכנסת אל הלב ויוצאת ממנו בסערה, עולה ומעלה את האדם השמימה, עם בקשתו, אל מתחת לכסא הכבוד.

והשליחים, כאמור, הם אותם לומדים שזכו לשבת על התורה ועל העבודה...

בזאת חנוכה יגיעו אוטובוסים רבים, מכילים אברכים שישבו והגו בתורה שעות על שעות. בקברו של מרן החזון איש יערך מעמד נורא-הוד של תפילת רבים וכל הבקשות יישפכו שם, במקום שהוא צינור ישיר אל השם יתברך, ויורידו את הישועה.

בזאת חנוכה יהיה יהיה האות הזה.

ואפשר עוד לזכות - - -

מי שיתקשר לתת את השם שלו יזכה שהתפילה שלו תינשא אל על ואת זכות לימוד התורה שילמד לזכותו אשרי מי שיזכה.

תפני את המקום שלך!

"השנה הזאת את מתחתנת", אומרת לייקי ללייקי, כשהיא רואה את אמא מתייפחת ליד נרות השבת. היא לא יכולה לעמוד בכאב הזה של אמא. לא יכולה. רחלי בת עשרים ושש. נעמי בת עשרים וחמש, אלהן בן עשרים ושלוש, והיא, לייקי, כבר בת עשרים ותשע. עשר שנים שהיא בשידוכים. עשר שנים.

"תשמעו הצעות לרחלי", היא אמרה בשפל קול כשהגיעה ליום ההולדת העשרים-וחמש שלה. רחלי היתה אז בת עשרים ושתיים, והגיעה זמנה להינשא, לכל הדעות.

"אנחנו לא רוצים לעקוף אותך", אמרה אמא והדמעות היו בעיניה. "את נהדרת, כולם יודעים את זה. אז לוקח יותר זמן... מה אפשר

לעשות? רחלי יכולה לחכות". לייקי לא ענתה כלום. וכי מה תאמר? שאם רחלי תתארס לפני - היא תבער בתוכה במדורת כאב נוראה ואיומה? היא התגברה על כל זה והציעה לקבל הצעות גם לרחלי. יותר מזה היא לא יכולה לעשות שום דבר.

ושום דבר לא זו.

ארבעה ילדים בשידוכים, זה אומר משרה מלאה של בירורים, הצעות, תיאומים, חיפושי מידע, הצלבות נתונים. ארבעה ילדים בשידוכים - כי היום ההורים נכנעו כבר, והם שומעים הצעות לכל אחד מארבעת הילדים הבוגרים - זה אומר בית שבו כל שבוע, בממוצע, יש שברון לב למישהו מהילדים. ארבעה ילדים בשידוכים לא נותן לאבא ולאמא שום דבר אחר לחשוב עליו, חוץ מאשר השידוכים.

"השנה הזו את מתחתנת ויהי מה", אומרת לייקי לעצמה, כשהיא רואה את היפחות של אמא מול הנרות, וגל ענק של כאב שוטף אותה. "אם את לא מתחתנת, אמא שלך חוטפת התקף לב או אולקוס. תעשי טובה ליקום ותשחררי את הבית שלך מנוכחותך המתבגרת".

המילים האלה קשות כל כך, עד שהיא חייבת להתקפל כדי להצליח לנשום. וכי מה? האם היא אשמה בעיכוב? האם היא מורידה הצעות סתם? האם אינה מתפללת מספיק, או שחלילה אינה ראויה להעמיד בית בישראל ולזכות לדורות ישרים ומבורכים?

ארבעה ילדים בשידוכים. מי שיש לו שלושה, יודע שהוא לא מסוגל לחשוב על ארבעה, כי שלושה הם יותר מדי. זה קשה, זה כל כך קשה. בכתה של אפרת נשארו חמש רווקות. חמש בנות שלא בנות את הקן. הן כבר הספיקו לספור את השנים שעברו מאז הסתיים הסמינר. כמה שנים הן בחוץ? שלוש? ארבע? שש? משהו כזה. הן נפגשות כל שבת מברכים וצועדות יחד אל הכותל, מתפללות זו על זו, משתפות בחוויות, משתתפות בתסכולים שכל אחת מהן חווה אותן באופן אחר. במשך השבוע הן עסוקות למדי ואין להן פנאי, ובכל זאת עוברים הטלפונים בין זו לאחרת או לרעותה. חמש חברות הן גוש, והן מתנחמות זו בקיומה של זו.

השבוע התארסה אחת מהן, במפתיע. לפני שבועיים היא קיטרה על השכנים הבלתי רגישים ועל ההצעות המשוונות, והנה, פתאום עוברת הרינה בטלפון. שיפי מאורסת. אפרת מרגישה צביטה של כאב שכמותה לא חוותה אלא מזמן-מזמן. כשהחברות היו מתארסות בזו אחר זו, והיא נשארת מאחור. מאז כבר קהו קצת הרגשות, אבל הנה, שוב. מתוך הגוש שלהן שיפי מתארסת. לא היא. ארבע בנות זה כבר לא חמש.

היא הולכת להכין את ה'בר' הכי יפה שאפשר, מצטעצעת ומכינה ומשמחת בכל ליבה, אבל כשהאורחים מתחילים להגיע, והראש של שיפי נמצא עם הגיסות החדשות ועם המשפחה והתכשיטים - היא נעלמת, כי הדמעות כבר חונקות לה בגרון.

די, די, כמה אפשר? כמה?

וגם בישיבה...

יוסי כבר מסיים קיבוץ ד'. החברים שלו כבר לוקחים ילדים לחיידר, והוא עוד בישיבה, לומד שוב את המסכתות הישיבתיות שהוא כבר שינן בשנים קודמות. כבר אין לו חברותות ראויות ולכן הוא לומד עם צעירים ממנו, שלמרות שביניהם יש רק כמה שנים הבדל, אבל הם מסתכלים עליו כמו על קשישא ממש. הם פונים אליו בלשון של כבוד, וגם כשהוא מוחה והם חוזרים לקרוא לו פשוט יוסי, הם נעצרים רגע לפני שמוציאים מהפה את שמו. היחס לא טבעי. פער השנים עושה מה ששום דבר לא יכול לגשר עליו.

הביתה הוא ממעט לחזור. נחום, האח שאחריו, מביט בו בעיניים עצובות. גם הוא כבר בן עשרים, והוא יודע שיש לו גיבנת, ועוד אף אחד לא חושב עליו ברצינות. גם הוא רוצה כבר לפרוש כנפים ולהקים בית, אבל הדרך חסומה. יוסי סוגר את המעבר.

מכירים סיפורים כאלה?

אל תתפתו לחיוכים היפים, לבגדים העדכניים, לתחושות החופש והשחרור שהצעירים הללו מפזרים מסביבם. אל תתפתו לדרישות, לביקורת, לרשימת התכונות שהם מחפשים, לכל הסימנים שאומרים שהם בעצם מדושני עונג, והם עושים לכם טובה בכך שאתם מציעים להם עוד הצעה בינונית. אל תתפתו. מאחורי ההתנהגויות האלה עומדים כאבים איומים, עומדים ייסורים של הצעירים בעצמם, של המשפחות שלהם, של ההורים.

כל הורה רוצה לדעת שהוא זכה לסדר את הילד שלו. זוהי אחת מהחובות הבסיסיות, ומהזכויות הבסיסיות, של להיות הורים. לראות את הילדים נשואים באושר, מעמידים משפחות, מסודרים. בלי זה - שום שלווה אינה שלווה אמיתית, ושום הורה לא יכול לסמן לעצמו יו"י על המטרה שלשמה הוא כאן בעולם הזה.

הכאב המר ביותר של הורים שהולכים לעולמם צעירים, הוא על הילדים שטרם הספיקו להינשא. והכאב המנסר הזה מחייב אותנו, את כולנו.

יש מה לעשות!

תמיד חשבנו שאין לנו מה לעשות. אין דרך להועיל. אנחנו יכולים להשתתף בצער, אנחנו יכולים להתפלל, אנחנו יכולים לעשות השתדלות ולחפש הצעה מתאימה, אבל מעבר לזה? שידוכים הם ביד השם. הוא ורק הוא מזווג זיווגים, ואין לנו כל דרך להשפיע על המצב ולהטות אותו לטובה.

והיום אנחנו יודעים שזה לא נכון - - - זה פשוט לא נכון! היום אנחנו יודעים שאם נתגייס כמה ביחד, ונעמיד עשרה אברכים ישיבו במועדים המיוחדים האלה, שבהם מתמעטת תורה מישראל מצד אחד, והם ימים סגוליים מצד שני - הרי שאפשר להביא את הישועות - - -

כמה הייתם מוכנים לשלם לו הייתם יודעים שהתרומה שלכם, שלכם, זו שהולכת לאחזקת תורה, תביא את הישועה לאותם צעירים וצעירות שמחכים כל כך, לאותם הורים שממיסים את דפי סידוריהם בדמעות שליש? כמה הייתם מוכנים לשלם אילו היתם יכולים, לאחר התרומה,

להתקשר לביתם של אלו, ולבשר להם שהישועה היא ענין של זמן קצר, קצר מאד, שכן היא החלה את דרכה בעולם, ולא ירחק היום שהיא תהיה כאן, וזהרת כמו כלה, פורחת כמו סידור הפרחים היפה בעולם, מאושרת כמו משפחה שבנה או בתה הבוגרים התארסו סוף סוף?

במקום הזה, אסור לנו להתקטן בעיני עצמנו. אסור לנו להיות קטני אמונה. אסור לנו לומר 'אולי' ו'הלוואי', כשאנחנו יודעים שהמעשה הזה מביא ישועות ברמה גבוהה כל כך של הצלחה.

תמיד חשבנו שאין לנו מה לעשות, אבל היום אנחנו יודעים שיש - - - אנחנו יודעים שמושיטים אלינו יד, שמבקשים מאתנו, שכל מה שאנחנו צריכים לעשות זה להרים את הכפפה, למצוא עוד כמה אנשים שיסכימו להיות שותפים (ואנשים מסכימים בקלות!!! תנסו ותראו!) - וביחד להעמיד עוד מניין של לומדים בכולל 'תורת חסד'. המניין הזה מחולל נפלאות. המניין הזה מביא ישועות. המניין הזה הוא זכות עצומה של תורה שלא הייתה קמה לולא התרומה הזו, ועל כן יש לו כוחות לא ישוערי.

יש לנו כוח להביא את הישועה!!!

המניין הזה, כמו מנינים רבים אחרים, יוצאים אחרי יום התפילה למעמד תפילה מרגש ומעורר. הם מתפללים בכוונה עצומה, וזוכים לבקוע שערי רחמים... אנחנו לא יכולים להחמיץ את זה! אנחנו לא יכולים להתיר לעצמנו להמשיך לעמוד על הדם השותת, לראות את הכאב הבלתי נגמר, לחוות שוב ושוב את התנפצות החלומות, לדעת שהיקרים לנו בוכים עד ששקי דמעותיהם מתייבשים - ולא לעשות את מה שאנחנו יכולים וזכאים לעשות: להביא להם את הישועה.

חברה טובה באמת

"אני רוצה לתרום", אומרת א', מבקשת לא להזדהות. "אני רוצה לתרום עבור חברה שלי. היינו חברות טובות בימי הסמינר, אני התארסתי בסוף ו' סמינר, היא לא. מאז אנחנו ממשיכות ביחד, אני עם המשפחה שלי, והיא לבד. אני עובדת וגם היא, אבל אני חוזרת הביתה, והיא חוזרת לבית הריק. היא הכי קטנה בבית, כולם נשואים, רק היא מחכה ומחכה..." הקול של א' מלא רגש, מלא. "אני רוצה לתרום בשבילה מנין של עשרה אברכים. אני רוצה לראות אותה כלה, בקרוב. קשה לי עם קמטי העצב שמופיעים בפנים שלה. קשה לי עם התחושה שהיא כבר לא פורחת יותר.

היא כזו מקסימה והלב שלי נשבר עליה".

המוקדנית מדריכה את א' לחפש עוד כמה שותפים למצווה. "אנחנו נתקשר אליהם בשמך" היא אומרת לה בעדינות. "תני לי שמות וטלפונים, אגיד להם בצורה נעימה שחשבת עליהם, שאולי הם ירצו. הם כמובן לא חייבים, אל תדאגי, הם ירגישו בנוח". א' חושבת כמה דקות ואומרת שלושה שמות. "אולי זו, הראשונה ברשימה, תדע לומר יותר שמות", היא חושבת בקול. המוקדנית מציינת את זה לעצמה. אחר כך היא עורכת שיחה אל אותה אחת. מספרת לה על רצונה של א', ועל הבקשה שלה, לגייס גם אותה עבור החברה הממתינה.

"בוודאי שאני רוצה ומוכנה", אומרת זו שמעבר לקו, והקול שלה מתמלא חום. "בוודאי. מה השאלה בכלל. גם לי המצב שלה כואב! יש לי עוד חברות שמכירות אותה. חכי, אתן לך את השמות שלהן". המוקדנית אוספת את השמות. בתום סידרה של שיחות יש לה כבר את כל הסכום, והיא חוזרת אחת לאחת, מספרת שיש קבוצה, לוקחת פרטי אשראי, ולא שוכחת להזכיר להן להתפלל בכוונה ובהתעוררות באותו זמן עצמו של מעמד התפילה.

חודש עובר, וא' מתקשרת שוב, ומבקשת לדבר עם אותה מוקדנית. "יש לי בשורה נהדרת", היא אומרת, ופתאום היא בוכה בטלפון. "החברה שלי התארסה... אף אחד לא מאמין. היא פשוט סגרה שידוך אתמול בערב, והייתי חייבת להתקשר ולספר... זה ממש לא יאומן".

זרע של קיימא

ב'תורת חסד' רגילים לטלפונים הללו, ובכל זאת הם מרגשים כל פעם

של כל בני הגולה, שר התורה רבי חיים קנייבסקי שליט"א. וההכנות אליו פורטות על נימי הלב...

מאות אברכים שיזכו להיות בכולל 'תורת חסד' בליל זאת חנוכה מאות אברכים שיטהרו את נפשם וליבם, והם יעמדו שם, ויזכרו בתפילה אדירה לק-ל חי. רבי יצחק שליט"א יעבור לפני התיבה, המילים הקדושות יצאו מפיות שכולם תורה, ביום הגדול הזה, והתפילות יגיעו עד כסא הכבוד, ויחוללו שם מהפכה של חסד, מהפכה של רחמים, מהפכה של ישועות, מהפכה של גאולה... וגם אתם תזכו להיות שם.

המנין שלכם - הישועה שלכם!

גם אתם תזכו לעשרה אברכים 'שלכם', שיהיו בזכותכם. עשרה אברכים שכוח תורתם יעמוד לכם בזה ובבא, וכעת, אחרי הלימוד בהושענא רבא, הם השליחים שלכם להביא את הישועה.

לא משנה כמה 'קשה' הסיפור ומורכב. לא משנה כמה זמן מחכים לישועה, לא משנה - ללימוד של עשרה אברכים יש כוח ענק. יש כוח ענק להפיץ בעולם אור גדול של זכות לימוד התורה, ואחר כך התפילות תתקבלנה בקורת רוח מיוחדת מאת בורא עולם. אחר כך התפילות מפילות את החומות, ומגיעות ישר אל המקום הראוי להן אצל הקדוש ברוך הוא.

כמה גדולה תהיה הזכייה...

תורת חסד - שילוב של תורה ושל צדקה. שילוב של תורה, של צדקה ושל תפילה, כי בכוללים של 'תורת חסד' יש שילוב מופלא בין שלושת העמודים שעליהם עומד העולם. גם לימוד תורה בדרגה הגבוהה והמופלאה ביותר, בימים מסוגלים וגבוהים, שדווקא בהם מתמעטת תורה מישראל, גם מעמדות תפילה מרטיטם, שמחברים בין ישראל לאביהם שבשמים ומרבים ישועה בעולם, וגם צדקה, כי כל התרומות הללו הולכות ישירות לצדקה מכובדת, בלי לבייש, מתן בסתר אמיתי לתלמידי חכמים שזקוקים לזה כל כך, והם מקבלים את הסכומים כמילגה של כבוד. תורה-תפילה- צדקה, תורה עבודה וגמילות חסדים. זה מה שהשם מבקש מאתנו, וכשאנחנו תורמים לתורת חסד, וזוכים במנין אברכים על שמנו - אנחנו זוכים להביא את הישועה גם בזמנים הכי פחות צפויים.

עכשו הכל בידים שלכם.

עכשו נשאר לכם לצקצק בלשון וללכת הלאה, להגיד "מה אנחנו יכולים לעשות?" ולהמשיך להצטער בצערם של הממתינים, לראות אותם סובלים, כואבים - ולהתכווץ אתם. יום אחר יום, שנה אחר שנה. **ואתם יכולים גם לפעול אחרת! אתם יכולים לחשוב על שלושה-ארבעה ידידים נוספים שמכירים את הצער מקרוב, להרים טלפון למוקדנית של 'כולל תורת חסד' ולספר על הצער ועל הידידים, והיא כבר תעשה עבורכם את העבודה. להעמיד מנין אברכים זה לא כל כך קשה!!!**

ואחרי שיש מנין, ויש מעמד, ויש ישועה - אתם יכולים להיות שמחים ללא שיעור, ולהתהלך בעולם, בצדק, בתחושה של העשירים בתבל. זכותם להיות המלאך המושיע עבור צעירים ממתינים, עבור זש"ק או עבור רפואה, והשם ימדוד לכם מידה במידה, ויעמיד את עצמו להיות המלאך המושיע שלכם.

לא כדאי, תגידו? לא כדאי? - - - - -

השם שלך הפעם חייב להיות שם התקשרו עכשיו! 1700-555-013

מחדש. כל זוג שמתארס הוא עולם מלא בשתי משפחות שונות. כל בית שנבנה מחליף ים של צער בפסגות של שמחה. כמה אור מביאה לעולם כל ישועה כזאת!!

ביום אחר מתקשר אברך. **"יש לנו חבר בכולל שאין לו ילדים.** נשוי כבר כמה שנים טובות... לפני כמה שבועות אספנו בשבילו מנין אברכים ליתורת חסד'. למדו, התפללו בשבילו, גם אנחנו בכולל הוספנו שעות לימוד והתפללנו בזמן של מעמד התפילה. היום דיברנו אתו על זה, והצענו שנעשה זאת שוב. הוא התחיל לדמוע וסיפר שהם כבר נפקדו... התחלנו לרקוד ולשיר באופן ספונטני..." האברך מספר, והקול שלו מלא התרגשות עזה כל כך.

"גילו לאמא שלי את המחלה האיומה, רח"ל..." מספר קול אחר, מבוגר קצת יותר, וגם שם ההתרגשות נשמעת היטב. "כל המשפחה הייתה ממש בהיסטריה. הדבר הראשון שעשינו זה לחפש סגולות... כל כך ביקשנו למנוע ממנה צער וכאב. מישוה המליץ לנו על 'תורת חסד' ואמר שיש לכם בקרוב יום לימוד ומעמדות תפילה, וכל המשפחה ביחד נרתמנו לזה. במקביל, אמא שלי הייתה בבדיקות, הרופאים ידעו מראש מה הם הולכים למצוא שם, ורק נשאר לגלות עד כמה קטלני הגידול. אנחנו תרמנו, התפללו, בטחנו בהשם... בסוף גילו שמדובר בגידול שפיר! ההקלה הייתה כל כך גדולה, והרופאים ממש לא האמינו למראה עיניהם! הרגשנו שיצאנו ממוות לחיים, ממש ממש!"

והתחושה הזו חוזרת שוב ושוב. מי שאין לו בנים חשוב כמת, וחולה חשוב כמת, ולפעמים - גם אלו שלא זכו למצוא את זיווגם הנכון מרגישים קרובים לזה. וכל אחד מהם יכול להיפקד, אם רק יוכל להשיג לעצמו מנין אברכים, או שחבריו יתאגדו בשבילו ויעשו עבורו את מה שהוא לא יכול לבד.

"זה עובד!" אומרים אנשים ותחינה בקולם. "זה עובד!!! תפרסמו את זה. יש כל כך הרבה אנשים סובלים, הם חייבים לדעת שיש אופציה כזאת". והנה, אנחנו מספרים.

המעמד הקרוב - בליל זאת חנוכה בחצות הלילה

מעמד התפילה הקרוב יחול בליל זאת חנוכה בחצות הלילה!! והוא יערך בהיכלי הכוללים ובקברו של מרן החזו"א זי"ע. מאות יעלו לשם, תלמידי חכמים שסיימו יום של תורה, בלי לדבר דיבורי חול, בלי להכנס לעסקי החולין. טוהר שבטוהר, מעמד שכולו תורה ותפילה. ביחד, טוהרים וזכי לבב, הם ישאו את תפילתם הזכה על התורמים, ויזכו לפתיחת שערי רחמים.

מי שהיה במעמדות הקודמים של 'תורת חסד' יודע שההתרגשות עולה שם לשיאים חדשים, והעניינים לא נשארות יבשות. הלבבות רוטטים, נדמה כי קודש אברך הוא ופמליא דיליה יורדים להיות נוכחים בשעת התפילה... ואין פלא שאחרי כן באות הישועות חבילות חבילות...

ומי שיחמיץ?

מי שקורא שורות אלו אחרי שמעמד התפילה כבר קם והיה, והזכות העצומה נשמטה מבין אצבעותיו? עוד יש תקווה...

לאחר חצות הלילה יתקיים מעמד תפילה ענק, כביר, מרטיט. יעבור לפני התיבה, הגאון רבי יצחק קולדצקי שליט"א, חתנא דבי נשיאה, רבן

להודות, 88ה88 ולדתפע

ברוכים הבאים למסיבת ההודיה של 'קטיפה' לרגל חנוכה. בתפריט: הצלה מפיגוע, השתלבות בחברה החרדית בארץ, ילדים שמחים, וזו רק תחילת הרשימה. ויש גם המלצות למסיבת החנוכה שלכן

רינה זילבר

ש

מונת ימי חנוכה אלו- קבעו אותם להודות ולהלל. זוהי מטרת הימים המיוחדים האלו, ימי האורות והישועות. בחנוכה היקר והאהוב כל כך יושבים אנחנו משך שמונת ימים ומודים ומהללים להשם יתברך על נסיו ונפלאותיו. לכבוד החנוכה רצינו גם אנחנו להשתתף בסעודות הודיה משמעותיות. להודות ולהלל ברוב עם. הזמנו נשים מיוחדות ורבות פעלים וביקשנו מהן לערוך כאן היום לפנינו מסיבת הודיה וירטואלית מרגשת. מוזמנות כולן בשמחה למסיבה. ויש גם כיבוד עשיר...

ניצלתי מפיגוע. בהפרש של דקות

דבורי וקשטוק, מומחית ליצירת שינויים לטובה, מנכ"לית מרכז סוויטש' לשינוי, מפתחת שיטת SWITCH ומחברת הספר "מסע כבד" שיצא בשם העט פרידי דביר

על מה היית רוצה לארגן סעודת הודיה?

"הייתי רוצה לארגן מסיבת הודיה על גס עצום שקרה לי. באותו יום שלפני שלוש שנים וקצת, יום שלישי ל', בתשרי תשע"ו, בשעה 10:15, הייתי אמורה להיות בתחנה ברחוב מלכי ישראל כמו בכל יום שלישי של אותה תקופה, כיוון שבכל יום שלישי אימנתי לקוחה קבועה משעה 9 בבוקר ועד 10, ואז ירדתי לתחנה שנמצאת מטרים ספורים

על מגוון פריטים
מקולקציית חורף 2019

www.kidichic.co.il

טלמיד: 1-599-555-455

*** אלעד:** מרכז מסחרי נחלת יצחק, 03-9086640 * **אשדוד:** יהודה הנשיא 8, 08-8646252 * **בית שמש:** נחל ניצנים 5, 02-9990327 * **חדש:** הר הירדן 1, 037284955 * **ביתר:** רבי עקיבא 19, 02-5802207 | **ביתר:** רחוב הר"ר 6 מרכז אלולא 02-5866775 * **בני ברק:** עזרא 11, 03-6767653 * **רבי עקיבא 45 (דובק),** 03-6165345 | **אחונות** 22, 03-9215135 * **ברנפלד:** שדרות יחזקאל 2, 08-9798614 * **חיפה:** מיכאל 23, 04-8629733 * **טבריה:** הגליל 44, 04-8717611 * **ירושלים:** יחזקאל 1, כיכר השבת, 02-5022107 | **כנפי נשרים** 24 גבעת שאול, 02-6521593 | **שמגר** 14, 02-6732197 * **מודיעין עילית:** מרכז קסם, אבני נזר 46, 08-6322258 * **פ"ת:** חובבי ציון 7, 03-5094991 * **רחובות:** הרצל 125, 08-6483825

קידשיק עודפים: בני ברק: האדמו"ר מגור 49 03-6319358 | **ירושלים:** פתח תקווה 16 (מעל אמפריית החסד) 02-5816406

עשרות נורות לד, ובכל זאת תהיה לנרות אמירה חזקה והשפעה מיוחדת על האווירה, יהיה חם ומאוחד!"

מה יהיה בתכנית?

"תכנית? לא בטוח שהייתי מכינה תכנית. לפעמים מרוב שחושבים על תכנית מאבדים את ההנאה. הכי חשוב זה פשוט להיות. אני רואה את זה אצל לקוחות שמדברים על מפגש משפחתי ויחייבים שתהיה פעילות..." זהו לחץ שעלול לקחת את כל ההנאה מהמפגש עצמו. לרובנו לא יוצא להיפגש כמעט ביומיום הלחץ, וגם כשיש מפגשים כאלו ואחרים בשמחות הם מעל ראשי הקטנים ותוך כדי ריצה אחריהם. עצם המפגש עם בנות משפחה ומכרות אהובות, היכולת לשבת ביחד ולדבר על החיים, על הכל ועל שום דבר בנחת ועם אפשרות לראות סופסוף אחת את השנייה, היא הרבה מעבר לתכנית כזו או אחרת.

לא פעם התכנית לא שווה את התוצאה. ולמי שמאוד רוצה תכנית - התכנית חייבת לקחת בחשבון את כל חלקי המשפחה. שלא תהיה כבדה, לא הרצאת מוסר או היסטוריה משפחתית. אחת הלקוחות שלי סיפרה על מפגש משפחתי שבו הכינו חידון עם ההיסטוריה המשפחתית ועם בדיחות משפחתיות פנימיות. לא הביאו בחשבון את הגיסות הנחמדות שהצטרפו מאוחר יותר למשפחה והרגישו אאוטסיידריות ולא בעניינים. חבל, כי עם קצת מחשבה מצד מארגנות הערב היו יכולות כולן לצאת עם הרגשה טובה ומרוממת של שייכות.

לפעמים מרוב רצון לתפוס שליטה על האירוע ולהחליט מה יהיה צבע המפגש וצבע המזלגות מאבדים את המטרה, כי המטרה היא לא להוכיח כישורים קולינריים או יצירתיות, העניין הוא ליצור מפגש משפחתי מגבש שנותן כוח הלאה והלאה.

מפגשים משפחתיים עלולים גם ליפול על חשבונאות והתדיינות של: 'תמיד המפגשים בבני ברק, בנו, הצפוניים, אף פעם לא מתחשבים' וזו רק דוגמא, כמובן. אין בית שזה לא קורה, השאלה תוך כמה זמן מתגברים ובאים לקראת. החלקים האלו עלולים לבטל מסיבות או להביא אנשים עם פרצוף של 'עשו לי, שתו לי'. לפעמים, אגב, בצדק. אם אתם רוצים ליהנות ולעשות עוד אירועים כאלה, תנסו לחשוב על אחרים ולא דווקא על עצמכם ולקחת בחשבון גם את היכולת הכספית של כל אחד מהמשתתפים באופן שכולם ירגישו נוח בערב כזה."

ומי יהיו במוזמנים?

"עולים לי בראש שני סוגי אנשים שהייתי מאוד רוצה לחגוג איתם: כל אלו שהיה להם חלק בחיי, גם אם בזמנו זה הרגיש לי רע, וכמובן אלו שהיה להם חלק מעודד ומקדם. זה כולל מנחות בקורסים מקצועיים שנתנו לי המון, איש חינוך יקר שנתן בי אמון והזניק אותי קדימה, הייתה אפילו סייעת לגגנת מיוחדת שהעניקה לי אהבה מאוד משמעותית. את כל אלה ועוד הייתי מזמינה לסעודת ההודיה. במישור השני הייתי רוצה להזמין את כל הלקוחות שלי שהגיעו אל המטרות שהן רצו ועבדו על עצמן באמצעות התהליך האישי להגיע למקומות הנכונים. במיוחד את אלה שהתחתנו והיום הן כבר אמהות. זה מה שנקרא 'לראות את הנחת', ולא צריך לחכות למסיבה של גיל שמונים כדי לספוג את הניסים ואת החסדים שהם חלק ענק מהחיים שלנו."

חדשה פה בארץ ויש לי מקום והכרה

סמדר מורג, מפיקת המופעים "חוזרת מהולנד", "את צודקת"

מהבית שלי, לכיוון מקום עבודתי דאז כשכירה.

גם באותו יום שלישי הזה הייתי אמורה לנהוג כך, אלא שעבור שיחה חשובה שרציתי לקיים מוקדם יותר ביקשתי מהמתאמנת להזיז את האירוע ברבע שעה, ל- 9:15.

כשאני מאמנת - אני מתנתקת מהעולם ונמצאת אך ורק עם הלקוחה שלי. הכל מסביב כאילו לא קיים. כך היה גם באותה פעם. לא שמעתי את הטירוף שהשתולל בחוץ, את האמבולנסים והמשטרות והמוני האדם שנהרו למקום הפיגוע.

הייתי כולי בתוך האימון.

זו גם הסיבה שלא עניתי לטלפונים מודאגים, כי הפלאפון 'על שקט' בזמן שאני מאמנת.

סיימתי את האימון ב- 10:20 ותוך כדי ארגון השולחן התקשרתי לבעלי לברר מה הסיבה שהוא חיפש אותי בנייד כמה פעמים בזמן שהוא יודע שאני מאמנת ולא עונה לאף אחד.

'שמעת מה קרה?' הוא שאל. הבנתי שקרה משהו נורא. חזרתי למציאות. 'אין לך מה ללכת לתחנה. היה שם פיגוע'.

וזהו.

כמה רגעים לעכל את העניין ולהחליט אם ללכת לעבודה או לא. אחרי כמה שניות היה לי ברור שהשגרה ממשיכה, משום שהשגרה חשובה מאד כדי להתמודד עם מציאות לא פשוטה. קמתי ויצאתי לעבודה דרך קו אחר במסלול אחר.

לא מעט תהיתי אודות הנס הפרטי שלי ואחרי ההורים שוב ושוב הבנתי שלא יעזור שום דבר - מה שנגזר על האדם - זה מה שיקרה, כי הרב ישעיהו קרישבסקי הי"ד לא אמר היה להיות שם (באותו בוקר הוא שינה את המסלול הרגיל שלו) ודווקא אני כן. ובדיוק באותו בוקר הוא היה שם ואני לא. אין לי שאלות לקב"ה. יש דברים שאני לא מבינה ואני גם לא אבין. וזה לא התפקיד שלי להבין אלא לשאול 'בזכות מה ניצלת' ומשם להמשיך הלאה.

הודיתי אז ואני מודה בכל פעם שאני עוברת שם, וכעת ניתנה לי הזכות להודות בריש גלי. אני מודה בהתרגשות לבורא עולם על ניסיו שכל יום וגם על הנס הזה."

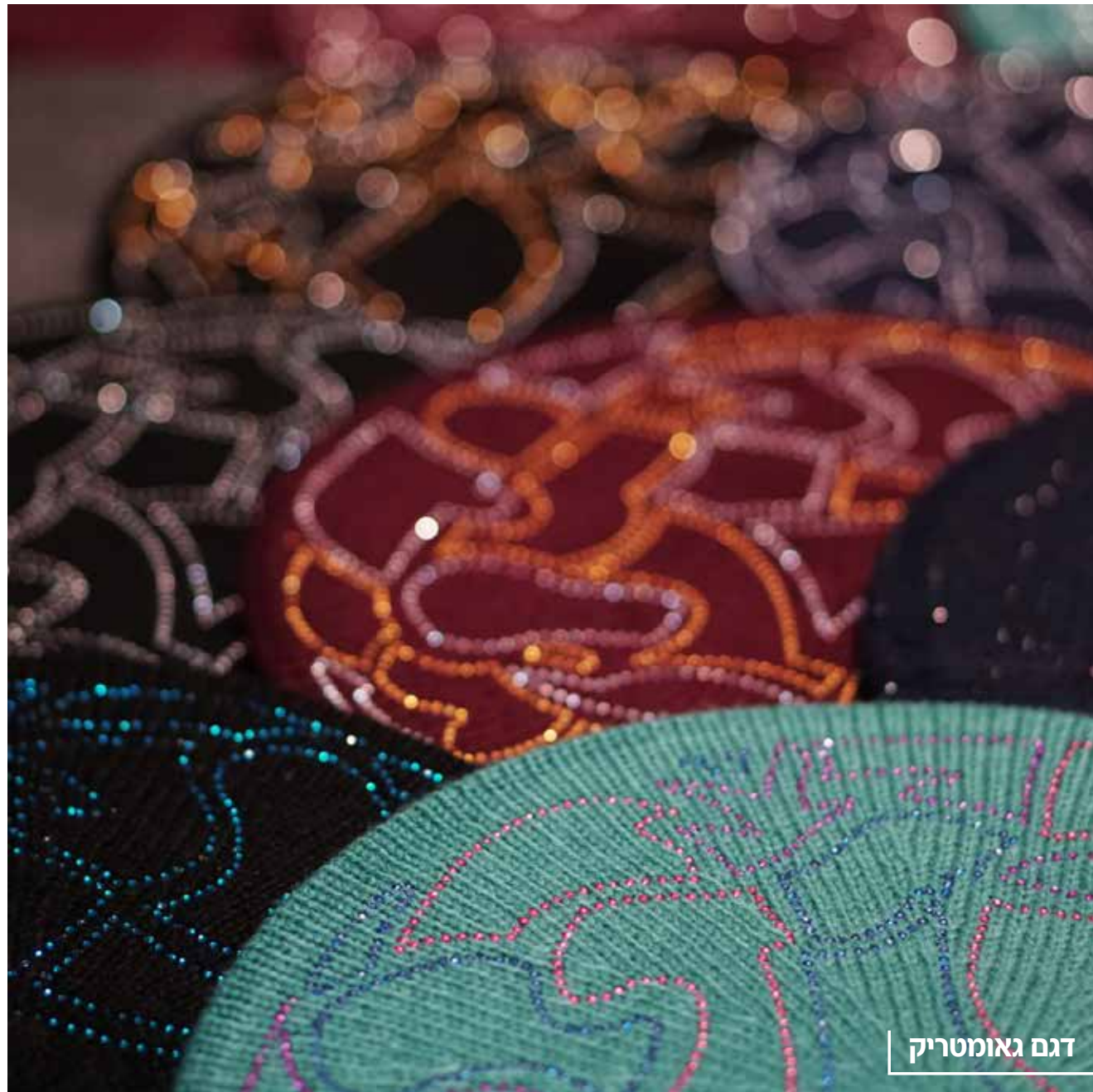
אילו מאכלים יהיו בסעודת ההודיה שלנו?

"המאכלים שלנו יהיו רק חלביים, כמובן. עם שמנת שלושים ושמונה אחוזי שומן ועם הרבה מאכלים שהם בבחינת זבל לגוף... אני אתרום את חלקי, כמובן, ואביא עוגת גבינה, אחת מאלו שאני אלופה בהן או עוגת סבריינה, ולמי שלא מכירה הנה תיאור עסיסי של העוגה המאלפת הזו: נראית כמו סופגניה, אבל עשויה כולה מרכיכה מאוד אוורירית, ספוגה ביין או ברום ומעליה תלולית קצפת נדיבה וענקית. עוגה כזו נעלמת בלשון ברגע שטועמים ממנה ואין בה טיפה אחת של בריאות. יש לי מתכון מדהים שמצאתי פעם בספר ענתיקה ומדי פעם כשאני רוצה לפנק את האחיות שלי שנהנות ממנה בדיוק כמוני אני מביאה אותה לאירועים משפחתיים. זו עוגה מוצלחת מאוד, ויש לי אפילו הוכחה: תוך כמה דקות לא נשאר ממנה זכר..."

אה, וכדי לאזן קצת נביא גם סלט חסה עם הרבה מאוד פיצוחים וגבינה בולגרית, שיהיה קצת ירוק בעיניים ובבטן."

מה מאוד חשוב שיהיה באולם? ואיזה קישוטים יקשטו אותו?

"הקישוט שלנו יהיה נרות. הרבה מאוד נרות, אבל לא הקטנים. נרות עם נוכחות, ענקיים ממש וברוח וגיל בבקשה. לא צריך חושך כדי ליהנות מהנרות האלו. האולם יהיה מואר באור גדול שיפיצו

דגם גאומטריק

חנוכה נוצץ מתחיל בראש

**ברטים ושנלים במבחר חדש
של מידות וגוונים**

להשיג בחנויות המובחרות

"בתכנית אספר להן עד כמה הן נפלאות, כי אני חושבת שהן בחורות יוצאות מגדר הרגיל. בנופשוני אני טרודה כל כך ועסוקה במניעת כשלים ובעמידה על כך שכל רגע יעבור עם מקסימום השגחה מצד כולן, כי רגע של אי שימת לב עלול להיגמר באסון. לכן עומדת על המשמר לוודא שכל מתנדבת תהיה דרוכה להשגיח על כל ילד בשבע עיניים, ורגע אחד של השגחה רופפת עלול לזכות את המתנדבת בתשומת לב מהסוג הלא רצוי למרות כל הרגעים האחרים המושקעים כל כך, מלאי הנתינה והטוב. ולכן זה הזמן לשבת בנחת, עם הרבה הערכה וכבוד, ולהוקיר את המתנדבות המקסימות על שעות ארוכות מלאות בנתינה, ברוך ובטוב.

במסגרת התכנית גם נודה ונהלל על רגעי מתח שהסתיימו בטוב, על ילד שהצליח לחמוק מתחת לגדר אבל בחסדי שמיים הצלחנו

מה מאוד חשוב שיהיה באולם? ואיזה קישוטים יקשטו אותו?
"את האולם נקשט כמו בגן ילדים: סביבון ענק מבריסטול באמצע התקרה, ועל החלונות נרות מנייר ושקפים, שאותם אפשר יהיה לצבוע גם באמצע המסיבה..."

מה יהיה בתכנית?
"חובה שתהיה סדנת אלתור נחמדה ומשחררת, טוב זה ברור! מטרת סדנת האלתור תהיה 'לצאת מהקופסא' קצת, לראות שכל אישה יכולה לאלתר ולצחוק קצת יותר על מצבים בחיים..."

ומי ומי יהיו במוזמנים?
"הייתי מזמינה למסיבה את האימהות של כולנו-שיראו איזה בנות מקסימות, מלאות בעשייה מבורכת יש להן ושכל אמא 'תגלה' לנו קצת על איך שהיינו בתור ילדות!"

דבורי וקסטוק:

"שמעת מה קרה?" הוא שאל. הבנתי שקרה משהו נורא. חזרתי למציאות. 'אין לך מה ללכת לתחנה. היה שם פיגוע'.

וזהו.

כמה רגעים לעכל את העניין ולהחליט אם ללכת לעבודה או לא. אחרי כמה שניות היה לי ברור שהשגרה ממשיכה, משום שהשגרה חשובה מאד כדי להתמודד עם מציאות לא פשוטה. קמתי ויצאתי לעבודה דרך קו אחר במסלול אחר"

חוזרת מהנופשון בשלום עם ילדים שמחים

שרה מלוביצקי מרכזת נופשוני לילדים בעלי מוגבלויות בעמותת 'רחשי לב' וסופרת

על מה היית רוצה לארגן סעודת הודיה?
"הייתי מארגנת סעודת הודיה על כל נופשון שאנחנו חוזרים ממנו בשלום עם ילדים שמחים, מתנדבות מלאות סיפוק ועם רצון להמשיך הלאה בעשייה..."

כל נופשון כזה של מספר ימים שיוצא בימי חג או חופשה כמו פורים, חנוכה או החופש הגדול הוא נס גדול בפני עצמו המצריך סעודת הודיה!"

אילו מאכלים יהיו בסעודת ההודיה שלנו?
"אביא למסיבה המון כיבוד עשיר ויוקרתי ערוך בשולחנות הדורים. המתנדבות שלי אוכלות בנופשון ארוחות מהירות בלי לשבת בנחת. על אף שאנחנו עורכים שולחנות יפים ומגישים אוכל מצוין, אין להן פנאי להתעסק עם זה. מגיע להן פינוק של ארוחה טובה ונינוחה בלי שום הפרעה מסביבו"

מה יהיה בתכנית?

לרוץ אחריו ולהספיק לתפוס אותו טרם הגיע לכביש, נודה ונהלל על פנים עצובות שהעלו צחוק ושמחה שוב ושוב בימי הנופשון שלנו, ובעיקר נודה ונהלל על כך שזכינו לתת. הרי יותר ממה שעושה בעל הבית עם העני, עושה העני עם בעל הבית."

ומי ומי יהיו במוזמנות?
"אזמין למסיבה את האימהות של הילדים המיוחדים. אנחנו הרי כמו משפחה חמה ואוהבת, אזמין את בני משפחתי וחברותיי הקרובות שבתקופות של נופשון אני נעלמת להם אל תוך ים של עשייה בלתי פוסקת, והם מבינים זאת ותומכים באהבה, אזמין את עורכות העיתונים בהם אני כותבת, שלמרות העובדה שהדד ליין אצלי תמיד גמיש, ולפני נופשון החומר מגיע צמוד לרדת העיתון לדפוס, הן מקבלות אותי ומהוות חלק מהמעגל החם והמבין.

אזמין את גיבורי הסיפורים שלי בהכרת הטוב אמיתי. כשאני כותבת על גיבורים (בעצם גיבורות...) שונים ממני בתכלית, אני לומדת להכיר ולהתחבר לטיפוסים אחרים, להבין, לכבד ולאהוב, וזה עוזר לי גם מול גיבורים של סיפורי החיים שאינם כתובים בספרים אלא מתהלכים אתנו ממש..."

מנור קטן לאור גדול

אגרונום ברזילאי מברר אצל פוסק חרדי מישראל האם עליו לעזוב את עבודתו משום שמעריבים שם כלאיים | נער שליחויות נוכרי מחו"ל מבקש הוראת הלכה בענייני גדל | נשמע הזוי? לא, כששומעים את **חנה קסטרו**, עד לפני שנה אשתו של כומר ומונהיג נוצרי למיליון ו-400 אלף איש וכיום מתגוררת עם משפחתה ב... קרית ספר. 'רק כאן המקום שלנו' היא מספרת בראיון מרגש ועוצר נשימה

דבורה שפירא

אברכים, וקול תורה נשמע בה ללא הפסקה, עיר שמורה וטהורה. רק כאן המקום שלנו, עם יהודים מסבירי פנים שמקבלים אותנו בחום ובאהבה כמו אחים".

שנה לנצחון האור על החושך

"בחנוכה הזה אנחנו חוגגים שנה לניצחון האור על החושך של משפחת קסטרו", אומרת לי הרבנית עדינה ביסקר בפנים קורנות, מי שמלווה את המשפחה בתהליך הארוך, ויושבת יחד איתנו בביתם של משפחת קסטרו. היא מסבירה ומוסיפה על עומק התהליך שעברה המשפחה והקהילה והשלכתו ארוכת ההשפעה על כל רחבי העולם הנוצרי. נחזור אחורה, שבע עשרה שנים, אל תחילתו של הסיפור המפעים ועוצר הנשימה.

"תמיד חיפשנו" מספרת לי חנה. "אני ובעלי למדנו שיטות שונות בפסיכולוגיה באוניברסיטה בברזיל, שאפנו לקבל כלים ויכולת לסייע לאנושות בפתרון בעיות התנהגויות קיומיות (פסיכואנליזה). למדנו וקבלנו תארים שונים בתחום. אהבנו אנשים ורצינו לתת מעצמנו ולעזור. במקביל בעלי ואני כנוצרים אדוקים חקרנו את האמת, עברנו שיטות שונות וזרמים שונים בנצרות, ובאף אחד לא מצאנו את העומק שחיפשנו. שנינו הגענו מרקע נוצרי קתולי, אך מעולם לא לימדו אותנו את התנ"ך. לא מצאנו לעצמנו מרגוע, והמשכנו לברר ולשאול, עד שהחלטנו להתחיל ללמוד באופן עצמאי.

קבענו לעצמנו זמן ללימוד משותף בתנ"ך הנוצרי, והזמנו חברים להצטרף. באופן בלתי נתפס, חוג הבית שלנו גדל באופן מדהים למספרים עצומים, ומקבוצה קטנה של כמה אנשים, מצאנו את עצמנו בקבוצה של עשרות איש, ובהמשך מאות, וכן הלאה. אנשים רבים התעניינו ורצו לשמוע, ויחד איתנו חיפשו לדעת מהי האמת בעולם. בעלי היה קורא את התנ"ך ומסביר על פי הבנתו, כשכולם משתתפים, שואלים, ומעמיקים יחד. לאחר תקופה החלטנו יחד להתחיל להפוך את הנקרא למעשי, הרי אם א-לוקים כתב בתנ"ך שיש מצוות, עלינו לקיים אותן, לא כך?"

גויים ששבתו

"התחלנו לשמור כל מצווה עליה קראנו, באופן בו הבנו אותה. התחלנו לשמור שבת כשהבנו שהיום הנכון בו עלינו

א יך קורה שנער שליחויות גוי שולח שאלה אל פוסק בארץ בענין גדל במקום העבודה שלו, מה מותר ומה אסור, איך לתקן עוון גדל בעבר כשעדיין לא ידע על חומרת הענין, אגרונום מומחה בברזיל מבקש לברר האם עליו לעזוב את עבודתו משום שאלוקים אינו מרוצה מהרכבת צמחים כפי שקרא בתנ"ך על איסור כלאיים; גוי, שומר שבע מצוות בני נח, מבקש לבדוק עבורו האם מותר לו לאכול מבהמה שנהרגה במכה, ובשעה בה נחתכה, אבריה עדיין פרפרו, אולי יש כאן איסור של אבר מן החי?; האם מותר להיכנס לבית קברות נוצרי שיש בו צלבים ולהתפלל עבור נשמתו של מי שקבור שם?; האם מותר להתפלל עם בגד שינה?; האם צריך לשים כיפה כשמברכים ומתפללים?; האם מותר לבן נח להיכנס לכנסייה להשתתף בחתונה של קרוב משפחה?; האם מותר להחזיק פסלים בבית לנוי?; האם מותר ללכת ברחוב עם כיפה או שאסור משום מראית עין?; האם מותר להיות שותף למישהו שמאמין בע"ז?; האם בן נח שאוכל כשר מקבל שכר?; האם מותר לשבור פסל או לירוק עליו? נשמע הזוי? לא מציאותי?

מהכנסייה אל קרית ספר

מוזמנות להצטרף אליי לפגישה משותפת עם חנה קסטרו, מי שהייתה עד לפני שנה אשתו של כומר משפיע, מנהיגן של מספר קהילות נוצריות ברחבי העולם, מנהיג כנסייה בברזיל, ומשפיע נוצרי, מספר המשתתפים שהאינו לשיחתו יכל להגיע עד-מיליון ארבע מאות אלף איש (!) בכל רחבי העולם הנוצרי.

היום חנה ובעלה מרדכי, יחד עם שלוש בנותיהם, חברו אל עם ישראל, יהודים שומרי תורה ומצוות, מדקדקים בקלה כבחמורה, ומקבלים הדרכה צמודה עבורם ועבור כל חברי קהילתם לשעבר (חלקם גם בהווה) אצל גדולי הדיינים והפוסקים בארץ, כשחלק מהשאלות הסבוכות והנדירות שמועברות על ידי מרדכי קסטרו מגיעות לברור אצל מרן שר התורה שליט"א. משפחת קסטרו מתגוררת בעיר הכי שמורה, עיר שכולה תורה, ומרדכי וחנה אינם מוכנים להחליף את קרית ספר גם לא בירושלים או בני ברק. "אין כמו העיר הזאת" הם מצהירים, "עיר שכולה

והתחננו שאנחנו רוצים לזכות לעבוד אותו, ואם לא אין לנו חיים”.

‘הרצון לשרת את הקב”ה היה גדול יותר מכל הקשיים שבדרך’, מצהירה חנה.

”רצינו מאד לדעת את האמת, להיות קרובים אל ד’ ולשרת אותו בדרך הנכונה. היו תקופות בהן היינו נתונים תחת לחץ אדיר, בקושי יכולתי לישון בלילה, אבל ידעתי שאקום בבוקר בשמחה כי ד’ איתי”.

האם החיים כיהודיה היו כפי שציפית שיהיו?

דמעות עומדות בעיניה של חנה כשהיא עונה לי: “הם הרבה הרבה מעבר למה שציפיתי. למדנו כל כך הרבה שנים על קיום המצוות, וכשהגענו כאן לארץ, ומצאנו את עצמנו מוקפים ביהודים שומרי תורה ומצוות. פתאום הכל היה קל יותר לקיום.

השבת הראשונה שלנו כיהודים, זכורה לנו כשבת מעין עולם הבא, היא נגעה לנו עמוק בנשמה.

כל בוקר שאני קמה אני מרגישה בן אדם חדש, צעד אחרי צעד, הכל משתנה, הנשמה מתחדשת, ואני מרגישה בן אדם שנולד מחדש”.

למה בחרת את השם חנה?

”בכל לידה פניתי אל הקב”ה ואמרתי לו: יאלוקים, אני רוצה להקדיש את הילד שנתת לי עבורך, שיעשה את רצונך בעולם, הרגשתי מאד מחוברת לחנה שהקדישה את בנה לד’. אני היום מלמדת את קבוצת הנשים שלנו על תפילת חנה, ואני מרגישה שהיא נוגעת מאד דווקא לנשים.

בחרתי גם שם נוסף: רחל, כי גם אליה הרגשתי חיבור מיוחד, ואני כמו רחל מייחלת ומבקשת מהקב”ה שישב את עמו, וישבו בנים לגבולם”.

האם יש מתנה מיוחדת שקבלת משמים לאחר

שהתגירת?

”בהחלט”. עונה חנה בעיניים נוצצות: “הקשר שלי עם השם הוא קשר ישיר ובלתי אמצעי”.

האם יש לך חלום שהיית רוצה להגשים?

חנה חושבת ומשיבה: “אנחנו חיים בחלום שהפך למציאות עבורנו. הייתי רוצה אולי יום אחד לעזור לצעירים משלנו שמתמודדים, לא להתיאש, לא לוותר”.

יש לך משהו מיוחד שתרצי לומר לאלה שנולדו

לתוך היהדות?

חנה אומרת בהתרגשות כשדמעות מלוות את דבריה: “יש לכם מתנה מיוחדת, מתנה יקרה, אתם רגילים אליה, ואולי שוכחים עד כמה היא יקרה ומיוחדת. אל תתנו לעצמכם להתפתות לדברים אחרים, ולפיתויים חיצוניים. אני מאמינה שהזמן קצר והמלאכה מרובה, ויש לנו אחריות גדולה מאד. אני אישית מעריצה את הנשים שמגדלות משפחות ברוכות לתורה ומצוות, ונותנות את עצמן כדי לקיים את ציווי התורה, זוהי משימת חיים, במיוחד אלה שזוכות גם לתמוך בלומדי תורה. אני רואה נשים שנלחמות, מתמודדות עם קשיים בחינוך הילדים, ולא מוותרות על אף ילד, משקיעות בלי גבול, למרות הקשיים, וזה מעורר הערצה”.

הוא פעל נגדנו בדרכים שונות, ונחשב לשונא הגדול של הקהילה שלנו.

לאחר שבעלי הודה בפומבי שהוא הולך לקבל על עצמו עול תורה ומצוות, פנה אליו אותו רב ללחוץ את ידו והם עלו לשידור משותף בפני הקהילה, היה זה רגע מרגש”.

מה עזר לך בכל הדרך הארוכה והפתלתלה שעברתם? אני מתעניינת.

”אחד הדברים שעזרו לנו מאד היה האיחוד המשפחתי, אני ובעלי, יחד עם שלוש בנותינו היינו יחד לכל אורך הדרך ותמכנו האחד בשני, בנותי בנות טובות ושמורות, היו יחד איתנו לכל אורך הדרך, ויחד התקדמנו במסע.

היום שלושתן נשואות וגרות בארץ, אחת עברה את התהליך עוד לפנינו והיא כבר נשואה ואמא לילדים, ושתיים מבנותיי נישאו בחודשים האחרונים לגרי צדק מברזיל, חברי הקהילה שלנו, שבחרו לעצמם שמות על שם שניים מגדולי ישראל האחרונים.

החתונות שלהן היו חתונות יהודיות מרגשות ושמחות ויהודים רבים הגיעו לשמוח איתנו ביום חגנו, כאשר הן נישאו בחופה וקידושין כפי התורה הקדושה”.

האם יתכן שיש לכם שורשים יהודיים? אני מסתקרנת.

”בהחלט, בעלי ממשפחת קסטרו ששמה ידוע כשם של אנוסים. ההורים שלו הגיעו מפורטוגל, וגם השמות של הסבים רשומים כשמות של אנוסים. אנחנו מגיעים גם מאזור שהייתה בו קהילת אנוסים שהגיעה מהולנד. הייתה זו קהילה שהאינקוויזיציה רדפה אותם והם ברחו לברזיל לרסיפי בצפון המדינה, שם חזרו לשמירת מצוות בגלוי. בראשות הקהילה עמד רבי יצחק אבוהב זצ”ל. לאחר מכן האינקוויזיציה הגיעה לברזיל והיא התפצלה, חלקם נהיו אנוסים ונותרו במקום. קבוצה אחת הגיעה לניו יורק, והם היו הראשונים שיישבו אותה, ואז קראו לה ניו אמסטרדם. הם הקימו את בית הכנסת הראשון שנקרא ‘ניו אמסטרדם’ והוא קיים עד היום ליוצאי ספרד ופורטוגל.

אני אישית זוכרת את סבי וסבתי משוחחים ביניהם בשפה שמזכירה לי את האידיש.

המשפחה קבלה את העובדה שהצטרפנו ליהדות בצורה מאד מכבדת ומעריכה, היהודים מאד מוערכים בברזיל, לבעלי יש דוד שהתגייר עוד הרבה שנים לפנינו”.

איך מקבלים אתכם כאן?

”אנחנו זוכים ליחס נפלא, חם ולבבי. אנשים אכפתיים ומקבלים אותנו מאד יפה. בעלי מתפלל בקהילה של הרב קלופט, שם התפילות מלאות רגש, ומלוות גם בשירה, ואנחנו מרגישים חלק מהקהילה התומכת והנפלאה”.

האם היה זמן בו תפס אתכם יאוש בדרך אל הגיור?
”התפללנו הרבה לקב”ה שיעזור לנו, אך מעולם לא התיאשנו. היו רגעים קשים בהם פנינו אל הקב”ה

והאר עינינו

למי נכון לפנות כשיש קשיים לבחור? מדוע דווקא בדורנו בחורים סובלים מקשיים? האם מומלץ להפתיע את הבחור בביקורים בישיבה? לעת ימי החנוכה המאירים באור התורה ומביאים בעקבותיהם את 'זמן החורף' הארוך עד פורים באדר ב', הפננו שאלות הורים לגאון רבי חיים אטיק שליט"א, ראש ישיבות 'העמלים' ו'כוח התורה'. התשובות המפורטות לפינכם

[צ. שטיין]

של הישיבשער שלה. האם יש בידה לעזור לו? אולי כדאי לחפש לו אברך, או לדבר עם הצוות בישיבה? מה תפקידה בעת הזאת? אספנו את סימני השאלה של אימהות לבני ישיבה, בחרנו את המייצגים שבהם, ובקשנו את חוות דעתו של **הגאון רבי חיים אטיק שליט"א**, ראש ישיבה קטנה 'העמלים' וישיבה גדולה 'כוח התורה', מחבר ספרי "חיים ערוכים"

'רק המחנכים והצוות'

נדמה שרק בדורנו שומעים על 'בעיות' ו'התמודדויות'. מה גורם לריבוי הקשיים אצל בחורי הישיבה והאם ניתן למנוע

ברנו את הימים הנוראים, את החגים שבאו בעקבותיהם, אפילו הנרות שבחנוכיה עוד רגע יכבו. ועכשיו מה? כעת חוזרים לשגרה. כשמדובר בשגרה של בני הישיבות, שחוזרים לזמן ארוך במיוחד, קורה לעיתים שאנחנו מרגישים שאפס, משהו עובר על הילד שלי. אמנם הוא לומד, שומר על סדרים, אבל איפה ההתלהבות שהייתה לו? איפה ההתמדה? למה כבר לא שומעים ממנו על חברותא ועל לימוד בין הסדרים? מה, כבר אין לו טעם בלימוד? חנוכה עבר, בחוץ יורד גשם, בפנים - אמא מרגישה את הרפיון

הפלאנות שלך לרכוש מקצוע

קורסי שיער מקצועיים

ההרשמה לקורס כימיה בעיצומה!

מגוון קורסי שיער מקצועיים שיקנו לך את כל הכלים הנדרשים להשתלבות מיידית בעבודה בכל תחומי השיער.

- מיטב המורות < כל הטרנדים והטכניקות
- ערכת עבודה מושלמת < יחס אישי ואחריות
- מלאה < תעודת HAIR MASTER מקצועית.

קורס כימיה
קורס כימיה
קורס כימיה
קורס כימיה
קורס כימיה

לפרטים ולהרשמה: 077-4070201

ירושלים - בני ברק

«ההרשמה בעיצומה למגוון קורסי איפור מקצועיים»
איפור מקיף מבית בועז שטיין | איפור באייר בראש למאפרות

השבועון לבית היהודי

מרוה לצמא

— קריאה לכל יהודי —

מאיר לי 'מרוה'

מבצע ענק
מני לחודשיים
18 ₪
בלבד
רק עכשיו

הגרלה על מזגן עם התקן שבת

09-88-999-80

בין כל המנויים המצטרפים. למי שלא השתתף במבצע במחצית השנה האחרונה | ט.ל.ח. | כפוף לתקנון.

קו "איילת השחר"

לקראת יום השנה של מורנו
הגראי"ל שטיימן זללה"ה בעל "איילת השחר"
החל בימים אלו
נתחיל במחזור נוסף של לימוד הלכות הצניעות
בקו "איילת השחר"
לע"נ הטהורה.

הלימוד במשך 40 יום מתוך חוברת קיצור "הלבוש כהלכתו"
ע"פ פסקי ב"ד "משמר התורה" בתוספת מקורות, סיפורים, מדרשים,
מכתבים מגדו"י ועוד, כ-4 דקות ביום.

להצטרפות טל': 02-5959404

מי שתשמע את הקו במשך כל ה-40 יום
תוכל להעביר שם עם בקשה אישית
לשר התורה מרן הגר"ח קנייבסקי שליט"א.

10 נשים שיצטרפו לזכות מישהו מסוים,
שמו יוזכר בקו לישועה,
וגדול כח הרבים.

הנסיון הוכיח שיש תועלת עצומה מהלימוד בקו.

הקו מיועד לנשים ובנות בלבד.

יהי רצון שניצבה להפתאות ולפאות ישרות

אותם?

"ראשית, יש להכיר את העבר. בשנים עברו, לפני מלחמת העולם השנייה, דרך החינוך בארץ הקודש הייתה בנויה על יסודות החינוך לפי התפתחות הגיל ומותאמת לבשלותו האישית של הנער. הילד נכנס לחיידר בתור ילד, המשיך ללמוד בתלמוד תורה עד גיל 17, שזהו גיל לא כל כך גבוה, עד אז הספיקו להשקיע בו כמו שצריך בקריאה, בלימודי חול וכן - גם במשחקים. הילד הספיק לשחק עד שגדל מספיק, התפתח והגיע לבשלות מעצמו והתבגר באמת. הפעמון שבישר את בוא ההפסקה בתלמוד תורה שחרר את הילדים והבחורים כאחד, וכל אחד מצא את חברו לגיל ולרמה בלי כל הגבלה. וכבר בשעות הערב המוקדמות הבחור השתחרר וחזר הביתה, לחום הבית. כמו כן, בזמנו, כל המשפחה, אחים ואחיות, דודים ודודות, סבים וסבות, התגוררו באותו אזור, והנער יכול היה לקבל את תשומת הלב והחום הראוי מכל המשפחה הקרובה ומחברים מזדמנים, כאלו ואחרים. לעומת זאת, בימינו, השפעת ההורים פוחתת ואוזלת. כדי למנוע מצב שהבחור ישתעמם יותר מדיי פתחו ישיבת ערב - ישיבת מתמידים, שזהו סדר שלישי לבחורים. בדורנו הרף עלה וישיבת ערב למתמידים מיועדת לילדים בלבד. בחורים מגיל 13 לומדים כבר בישיבה קטנה, שיום לימודים מסתיים בה בשעה 9.30 בערב, עם סדר יום של ישיבה ולא כמו בחיידר. אין הפסקות, אין משחקים, הגישה שונה ורמת הלימודים שהייתה בעבר אך ורק בישיבה גדולה, היום היא הרמה המקובלת בישיבה קטנה. יותר מזה, בתלמודי התורה מתחילים ללמד מפרשים מגיל אחת עשרה ברמה שהייתה בעבר רמת בחור לקראת ישיבה גדולה. והדבר ידוע שאחרי השואה רצו לחזק את התורה בכל אתר ואתר, ואז נוצר רעיון הישיבה הקטנה, מה שאמנם חזיק מאד את כוח התורה בעולם הישיבות. הבעיה היא רק של בחורים מתקשים. כתוצאה ממצב זה נוצר למתקשים בכמה תחומים: א. כלפי עצם רמת הלימוד. ב. הילד בעל קשיי הקשב והריכוז לא גמר לשחק, להוציא מרץ ולהרגיע את הילדות שבו. ג. קשיים בקריאה לא מספיקים להגיע לפתרון המלא לקראת ישיבה קטנה, ובישיבה קטנה כבר לא מתאים להתעסק בזה. ד. ברגע שהנער רואה שאינו מצליח לעמוד בדרישות, הוא עלול להתייאש: 'אני לא מתאים לישיבה', 'אני מתאים לישיבה טיפולית'. הוא מטיל על עצמו סטיגמה, מחמיץ את השאיפה להיות 'בן תורה' ככל חבריו. לא פעם הקושי ממשיך לקבל ביטוי גם בלבוש, בתספורת, בדיבור, וכבר מרשה לעצמו לפחות להרוויח מזה והרבה דברים נעשים לו כהיתר רח"ל, ויורד מדחי אל דחי, וכמובן השעמום גובר והשם ירחם."

כאשר נוצרים חלילה קשיים - מי הכתובת הנכונה לטפל בקושי של הבחור, צוות הישיבה או מטפלים פורטיים?

"מאז ומתמיד, אפילו בדור הקודם, וכל שכן בדורות שלפניו, ידענו שבכל מה שקשור למתרחש עם התלמיד, מי שיועד

מה חסר לו ואיך לתת לו את מה שצריך, הוא אך ורק המחנך שלו. כמו שקרה פעם אצל מרן הסטיפלער זצוק"ל, שהגיע אליו הורה בטענה שיש לבנו בעיה בישיבה ואינו מסתדר עם המשגיח, והאבא רוצה לדעת מה ניתן לעשות ואצל מי יוכל לקבל טיפול כראוי, ענה לו מרן הסטיפלער זצוק"ל, מה לעשות עם בנך - אתה צריך לשאול אך ורק את המחנכים שמחנכים את בנך בתוך הישיבה, כי הם, ורק הם יודעים כיצד לחנך את בנכם. הם חיים אתו ורק הם מכירים אותו היטב,

“לבוש חריג הוא ביטוי של דרישת תשומת לב. אם נצליח לחנך את הבחור בהתאם לנושאים שהזכרנו, בעיית הלבוש תיפתר. הוא כבר לא ינסה לקבל תשומת לב בכך שינסה להיראות רחובי”

והשאר יכולים לייעץ רק באופן תיאורטי ולא מציאותי, כשיש לקחת בחשבון את כל הצדדים הרבים של העניין. והוסיף ואמר, 'אל תשאל אותי ולא את אף אחד אחר, אלא רק, ואך ורק בישיבה בה הוא לומד ומתחנך. וזה יסוד עצום, בפרט שיש לנו לדעת שהחינוך התורני שונה לגמרי מהחינוך המקובל בעולם, שכן כל סוגי המגרעות שמצאו אצל נער ונתנו להם שמות, כמו ADD או ADHD, וכדומה, או הפרעות קשב וריכוז או בעיות OCD, באופן תורני יש לזה מבט שונה לחלוטין. אצלנו הבחור נקרא 'עילוי' או חששן, שממקד את חששותיו בחשש לדבר עבירה, כי בכל אחד שחלש בדבר אחד, הקביה מחזק בדבר אחר. החלש בכישרונות - חזק ברגש ויודע יותר להתעסק בחדס לזולת וכן לפתח התמדה, ובעל הכישרון, שחלש ברגש להתמדה, יודע שהוא יכול להשתמש בכוחו ובמוחו ובחוסר הרגש, להיות למדן ולגשת לדיינות, מאחר שדיין לא חס על האחר ומכריע את הדין, שאם היה מערב את הרגש, לא היה יכול לעשות זאת לעולם, כמו שהגמ' מציינת, שבעל טבע של רוצח יהיה שוחט ומוהל".

"ולכן, ראשית יש לדעת להבחין האם בנו הוא רגשי או שכלי וכן לשים דגש על עצם הקריאה שלו, האם בזה הוא מושלם, ולהרגילו בקריאה לפתח את רמת האינטליגנציה שלו ביסודות האמונה וידע תורני רב, גם במושגי התורה והיהדות, ולחברו לחברים טובים וראי שמים, להצמיד לו חונך אך ורק לימודי, וחינוך - יקבל מהישיבה בה הוא לומד. חשוב להשקיע מאוד בקשר שלו עם הרבנים בישיבה, כמו שכתוב 'עשה לך רב וקנה לך חבר', כי חבר קונים בכסף מאחר שידידות אף פעם לא אמיתית וטבעית כמו משפחה, כמה שהשקעת בקניית החבר - כך יש לך אותו, ולא מעבר לכך. ההבדל ברכישת חבר לרכישה

קאון בחדות

לא רק בחנוכה: במשך 365 יום בשנה מאירות נשים מיוחדות לילדי דאון מיוחדים שנזקקים לאומנה. הן מתמודדות עם קשיים יומיומיים, תגובות חברתיות וגם הצורך בהשתלבות בבתי המשפחות מבורכות הילדים הבריאים. ודיני, ילדת תסמונת מאומצת כחוק, מאירה את הצד המיוחד שלה

[חוי שטיגל]

לא קל לגדל ילדי אומנה. לא קל במיוחד כשהילדים הם מורכבים ומיוחדים. ערב חנוכה שכולו אורה יצאנו לחפש את אותן משפחות מדהימות ונדירות שהכניסו לביתן את הילדים החמודים מלאי הרגש והאהבה, וכן, המיוחדים. משפחות שמעניקות להם באומנה- משפחה, חיים ושמחה ומקבלות בתמורה הרבה יותר מכל זה.

פותח תא חדש בלב

רבקה אברמוב, אמא לעשרה פלוס רוני אחד מיוחד

"היינו אז בשלב של תחילת נישואי הילדים. לשכנים שלנו היה ילד תסמונת דאון באומנה, באותה תקופה הם נסעו לחו"ל ובקשו שנשמור על יוסי שלהם למשך שבועיים. נהננו מיוסי המתוק, והשאלה כמו צפה מאליה: "מדוע שלא נקח גם אנחנו תסמונת דאון לאומנה?"

בתחילה הרעיון היה נשמע לי מוזר. עד שאנחנו שואלים למה לא, למה בכלל כן?

בעלי נימק: "אני רוצה לעשות משהו מיוחד כאן בעולם, שליחות מיוחדת שהיא מעבר לגידול הפקדונות שנתן לי ד' מידו הרחומה. משהו שיהיה כעין קרבן תודה על כל השפע שהעניק לי בטובו, אני חושב שלזכות לגדל בבית ילד מיוחד, שידוע שמרן החזו"א היה קם לכבודם זה חסד יומיומי שהשם מאד יאהב".

לי אישית היה קצת קשה להסתגל לרעיון להפוך לאם לילד מיוחד ועוד מבחירה, אך לאחר שראיתי שכל המשפחה מסביב תומכת, מדרבנת ודוחפת ובפרט בתי, שהייתה אז בשלב טרום שידוכים, עודדה ונראתה נלהבת מהעניין. הייתה לנו תחושה שאם ניקח אלינו ילד של ד', בזכות זה נזכה לחתן אותה בקלות בעזרת ד'. כבנוס צדדי מאוד חשבנו שבקבלת ילד לאומנה, תהיה לנו אפשרות להתחייב על סכום גדול מהבסיס אותו חשבנו לתת למען חתנה העתיד. אם כי לעולם לא היינו עושים צעד משמעותי ומורכב שכזה עבור כסף".

פתאום באמצע החיים 'נולד' אח מיוחד, ולא תינוק בן יומו. כיצד הגיבו הילדים שבבית?

"הילדים דווקא אלו שדרבנו. אומנם אחד מהם טיפוס פדנט, והרעיון הרתיע אותו מאוד. הוא גם התריע מראש: 'תראי, אתם כולכם רוצים, אז אני מסכים, אבל אתם מבינים שאני לא אגע בו ולא יהיה לי כל קשר אתו'. אני רק יכולה לספר שהיום, שש שנים מאז, הוא מגיע הביתה בבין הזמנים מהישיבה וישר מחפש את רוני, משחק אתו ומפנק אותו".

מהם הקשיים בגידול ילד כזה?

"זהו אתגר לא קל, אבל מאד מאד מספק, עם הרבה שכר בצדו. כל התקדמות מרגשת, ובכלל הם ילדים שמחזירים כפל כפליים של אהבה.

אם יש משהו שמקשה לפחות לפעמים זה המבטים של האנשים וחוסר הנעימות מרחמנות. בסופו של דבר אנשים בדרך כלל מסיטים את המבט. נכון, אין לנו את הכאב שבאובדן ילד רגיל, כי בכל זאת הוא איננו בננו ביולוגי. ולמרות הכל, יש כאלו מבני המשפחה שמתביישים מהתנהגותו ברחוב, למשל כשהוא מחבק עובר אורח, או כאשר הוא משתולל ונשכב על המדרכה או בסופר. המשפחה מחולקת, אלו שחשים סוג של גאווה יחידה. זה רוני שלנו. וככה הוא נברא והוא נשמה קדושה למרות התנהגותו יוצאת הדופן לפעמים. ויש את אלו שמתביישים.

לצערי הקושי העיקרי בגידולו אינו קשור אליו אישית, ולא ממש לתסמונת, אלא להיותו באומנה.

"הוא הילד של המדינה, לא שלך", כך הודיעו לי כשקבלתי אותו, ולכן אין לי זכות לעשות אתו שום דבר ללא הסכמה, וללא אישור ההורים הביולוגים שמתכחשים אליו.

למשל? שנה שלמה לקח עד שאתרו את האם בכדי שתחתום על מסמך שיוכל לעבור ניתוח כפתורים בשל ירידה בשמיעה. כשהגענו לאחר שעות צום, ולאחר כל התהליך המייגע, פנו אלי: "את חתומה רק על ההסכמה לניתוח, אך לא על ההרדמה", בנס אמתי לא השליכו אותי משם. אחות ראשית אכפתית, הצליחה לסדר אישור מיוחד מהנהלה ולא להשיב את פנינו ריקם, אבל אין לי מושג מדוע אם הוא הילד של המדינה, על כל דבר עלינו להילחם. אם זה החזרים כספיים ואם זה בהשגת אישורים".

אומנה של ילד מיוחד משפיעה ללא ספק על ההרכב המשפחתי. איך את מרגישה אותה?

"לילדי הבית הגרעיני שלנו רוני נתן המון לתחושת השליחות לבניית האישיות וללקיחת אחריות. אפילו להודות על כל היישי, ולא לקבל בריאות, למשל, כמובנת מאליה.

מה שכן, לגבי החתנים והכלות שהצטרפו אלינו, באמת יש מקום להתחשב ולהשתדל שהנוכחות שלו לא תפריע. כשהאחיניים מגיעים הם עלולים להיות קצת מסכנים. רוני משתלט ואין לו יכולת לוותר על חפצים שלו. הוא גם כן משתולל והאחיניים הקטנים יותר מחקים אותו ולא תמיד קולטים את החריגות. מצד שני אני אישית בטוחה שההיחשפות לידוד' כזה בונה, ותגרום להם להכיל את החריגים בחברה, ובעיקר לגדול לאנשים טובים יותר".

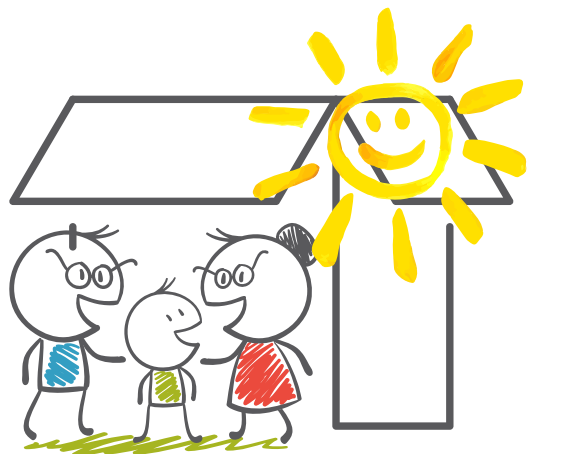
דברים שקבלתם מהאומנה:

"כידוע כל ילד פותח לאמא מקום בלב, לא משנה כמה ילדים יש לה, כל אחד הוא בגדר 'הבן יחיד' שלה.

גם אני הרגשתי שהקב"ה פתח לי תא בלב, מקום שמעולם לא ידעתי על קיומו, קשה לי להגדיר אותו, האם זו הכלה? אהבה? רכות? רחמנות? כנראה כל המכלול. אבל חשתי מהרגע

רבקה אברמוב, אמא לעשרה פלוס רוני אחד מיוחד:

"הוא הילד של המדינה, לא שלך", כך הודיעו לי כשקבלתי אותו, ולכן אין לי זכות לעשות אתו שום דבר ללא הסכמה, וללא אישור ההורים הביולוגים שמתכחשים אליו"

שרוני נכנס אלינו הביתה, כביכול נתנו לי מפתח לתא בלב שלא הכרתי קודם. אי אפשר להבין עד שלא חווים".

המעגל מתרחב: נחמי אדלר בכתה י"א, אחות אומנת המטפלת ברוני במסירות יוצאת דופן במונולוג מרגש:

"לעתים אני שוכחת שהוא ילד חריג, נכון שיש לי אליו יחס מיוחד, אבל לכל אדם יש לי יחס אחר, וגם רוני בשבילי הוא בן אדם. לא בגלל שהוא נראה יותר רגיל משאר הדאונים, יש לו חן ומתיקות המיוחדת לילדים המקסימים הללו, פשוט כי בשבילי הוא רוני, האח הכי מתוק שלי.

מרגישה שהוא אחי הביולוגי. הייתי בת שנים עשרה כשהוא הגיע. הוא היה בן שנה ורבע, והתנהג כתינוק קטן בעריסה בשל התפתחותו האיטית. בשבילי הוא אח קטן ומתוק, רוני גם מחזיר הרבה מאד אהבה, וזה כמובן גורם לי להיקשר אליו יותר.

מרגישה שזה שהוא אחי והוא תורם לי להבין את המוגבלים ולהכיל אותם. מודה להשם שזיכתי באח כה חמוד.

מה שמשעשע הוא ששאלה פשוטה של 'כמה ילדים אתם במשפחה' מסבכת אותנו.

ישבתי במשרד הפנים בשביל להנפיק תעודת זהות והפקידה שאלה כמה אחים אנחנו במשפחה.

"אחת עשרה" עניתי בפשטות. "הי, סליחה עשרה", הסמקתי. היא הביטה בי במבט מוזר. עד שהסברתי. אבל קורה גם שאמא שלי אומרת עשרה ילדים, ואחי מתקן אותה, 'אחת עשרה אמא'".

מכניסים ילד של ד' לבית

שרה שחר משתפת:

איך מגיעה אישה צעירה לרעיון מיוחד כזה?

marcha
BALLERINA
-מרשה בלרינה-
בכל צבע שתבחרי

מככר צע חנוכה
כל החנות =

2 זוגות 150 ₪
3 זוגות 200 ₪

ירושלים - רח' עמוס 10 • קניון רב שפע רח' שמגר 16 • קניון מלחה • בני ברק - רח' ירושלים 10 • קניון איילון

☎ 052-338-500-1700 • *בתשלום במזומן בלבד | בתוקף עד ג' טבת

חייבת לבחור

חזרתי אתמול מפגישה עייפה ומתוסכלת. אמא חכתה לי. היא מאד מודאגת בגיני. סיימתי את מה שסיפרתי לה במילים: אינני בטוחה שאני מעוניינת בבחור הזה.

אמא: והוא כבר מעוניין בך?

אני: מה?

היא: למה את בטוחה שההחלטה בידייך, הוא כבר אמר שהוא הולך על זה?

כאן במקום הזה התחלתי להרגיש רע. מה זה משנה לי אם הוא מעוניין או לא? אני מקווה שאמא תהיה אתי לא אתו.

ואז היא הוסיפה: הגיע הזמן שתתחנני לא חשוב עם מי...

זה כבר עבר לי את הגבול. לא חשוב עם מי? העיקר לרשום וי ליד השם שלי ולדעת שהעול של "החתונה של ציפי" ירד? ציפי זו אני המתוסכלת. למה אסור לי לומר שאינני מעוניינת בו? כי כולם מחכים לי? כי מציעים לי את טובי הבחורים ואני מעזה לדחות אותם? כי אני קוץ בגרון של כולם?

נחמד מאד להשתדך לפי סדר הלידה, אך למה זה מחוייב המציאות? מה קרה אם אני הבכורה ושתי אחיותי הצעירות כבר נשואות? אם לי זה כלל לא מפריע, למה זה מפריע להם? כי יגידו? כי יצביעו עלינו? כי סדר חייב להישמר?

ולמה אף אחד אינו מקשיב לסיבות שאני נותנת? כשהיא לא שמה לב, ראיתי מישהי מבונת דרודתי מסובבת אצבע סביב הרקע כשהיא מדברת עלי. במה זכיתי? כי יש לי דעות משלי? כי אני אומרת אותן? כי בשבילי הבחור שאבחר חייב להיות בן אדם? אולי לא?

אולי כל הבחורים טובים ונפלאים? אולי אין הבדל ביניהם? אולי כולם למדו בישיבה ולכן כולם עשויים מאותו שטאנץ? לתומי חשבתי שקוראים לו בחור, כי צריך לבחור אותו. אולי מה דעתכם? אם כולם מסכימים שהבחור והבחורה מתאימים, אפשר לוותר על פגישות ומיד להעמיד חופה? מותר לי להגיד משהו או שעלי ליישר קו ולהסכים לכל אחד? אצל השכנים שלנו בבניין, כשהבת נפגשת ומורידה, אומרים לה מיד: "תדעי לך שאת מציערת את אבא ואמא" אז זה הפתרון? עלי להסכים כי כולם החליטו שזה המתאים? ואם אינני הולכת על זה, אני עוברת עברה ומצערות אותם?

מזהים עם ציפי? מה דעתכם? כתבו להניה
גולדברג פסיכותרפסטית משפחה ושידוכים בנות,
הורים זוגות אישי קבוצתי והרצאות 026424049
hgoldberg10@gmail.com

משום שזו אינה הבת שלי, אני צריכה לתת לה יותר מלידריי הביולוגיים, על אף שגיאיה לא יסלחו לי. אז גם אם ממש עמוס לי ולמרות העובדה שכלל לא בטוח שלילד ביולוגי הייתי טורחת להגיע לאסיפת הורים בגן למשל, לילדת האומנה אני חייבת להגיע גם אם זה על חשבון דברים חשובים. אני תמיד מלבישה אותה טיפ טופ ומשקיעה ביותר. זכורה לי גננת ששאלה אותי בביקורתיות איך שלחתי אותה לגן עם חור בגרביון, האמת? נדהמתי. אם היא הספיקה ליפול הבוקר או לקרוע את הגרביון, האם זה מלמד על ההורות שלי? אין לי ספק שלו זו הייתה בתי הביולוגית היא לא הייתה מעירה".

כיצד מגיבים לילדים המיוחדים הילדים הרגילים שבבית?

"ילדיי נולדו לתוך זה, והם עצמם אומרים שאי אפשר בלעדיהם, זה עובר בגנים.

גם החתנים והכלות קבלו אותם בטבעיות, וכשנסענו לחו"ל לחתונה של הבן, כלתי לקחה אותה אליה. בכללי כל המשפחה כולה מתגייסת לפרויקט ואוהבת את נעמי כמו בת ביולוגית.

כשחנתי הגיע לקחת אותה מהגן באחד הימים הגננת הייתה בטוחה שהוא בני".

מה נותנת לכם האומנה?

"המשפט שלנו זה 'מחוסר לא מפסידים'. אנחנו מכניסים ילד של ד' הביתה, ובזכות זה הקב"ה שומר על הילדים שלנו".

המעגל מתרחב- בתיה אחותה האומנת של נעמי מספרת:

"נעמי נכנסה אלינו הכי עמוק למשפחה, בעיקר בגלל שאין לה משפחה אחרת, היא בטוחה שהיא דומה לאבי, אני עצמי צריכה להיזכר שהיא בעצם לא שלנו... היא כל כך שלנו! קבלה מהגנים, מההתנהגות. מישהי התפלאה שבחתונות של האחים היא לובשת כמונו ויחד אתנו בתמונה המשפחתית. היא לא הבינה למה אנחנו לא מצטלמים תמונה אחת של המשפחה הביולוגית ממש... לי אישית לקח זמן להבין שהיא התכוונה להצטלם בלי נעמי, כי מבחינתי היא חלק ממשפחתי הגרעינית והביולוגית. נעמי הכניסה לנו רוח צעירה, לא רואה את חיי המשפחה בלעדיה.

קבלנו ממנה איחוד משפחתי, נכנס לנו החיבוקים והנשיקות ללא חשבון, קשור לדאונים. עוד ילדה בבית, עוד ברכה בבית. לא לחינם אומרים "בית ברוך ילדים", עוד משחק בצוותא. מלא רגעים יפים. תשאלו מישהו אחר הגדל במשפחה של 17 ילדים אם הוא מוותר על אח? אי אפשר לוותר. נעמי היא אחותי לכל דבר, לא מוותרים עליה.

האחיניים שלי מורווחים ראשונים. לאמי קוראים סבתא-נעמי, אין בתיה, אין תמר, היא נראית להם גדולה, אך משתוללת ברמה שלהם. בחופש רבים עליה, היא מוסיפה צבע ועניין למשפחה. בזמנו, כשסבתא שלי גידלה ילדים כאלו בבית, חבריו של אבי התרחקו ממנו. ילד אחד טען שאמו

נחמה סלובטיצקי אמא לשלישייה, תאומים ולשני ילדי אומנה דאונים:

"עם גידול הילד בא התאבון, מהר מאד חשתי שאני רוצה דאון נוסף, אז לא תיארתי לעצמי שנאשר הוא יגדל יתחילו הבעיות. בשנים הראשונות הרגשתי שבשביל אמא שנמותי הרגילה לתאומים ושלישיות ילד אחד זה משחק ילדים....

חוששת שדאון זה מדבק... הייתה רתיעה לא מובנת לנושא. אבל כשאני הבאתי את נעמי להתאספות בליל שבת- כל הכיתה הייתה סביבה, עד שהיא נאלצה 'לבקש' אל תבלבלו לי ת'ראש'... חברות, שכנות, מכרות, היא כבשה את כולן".

פרויקט לחיים

נחמה סלובטיצקי אמא לשלישייה, תאומים ולשני ילדי אומנה דאונים

לא קשה לקבל שני ילדי אומנה מיוחדים כשהילדים הרגילים שלכם מגיעים באופן בלתי שגרתי?

"במקצועי אני מטפלת לילה פרטית ומזמינים את שירותיי בעיקר בלידת תאומים ושלישיות. העבודה אינה קבועה, ונעה בתקופות שפל וגאות. מאז ומעולם חלמנו לקחת ילד לאומנה, אך חשבנו שזו פרוצדורה ארוכה, (מה שנכון במרבית המקרים הקלאסיים), וכיון שזה תהליכי הרעיון נשאר באיזושהי מגירה ולא קידמנו אותו.

באופן עקרוני איננו מנויים על עיתונים, העיתון היחיד שאני קוראת זה 'יתד נאמן'. באחד השבועות עלעלתי בעיתון ולפתע צדה את עיניי מודעה שמחפשים משפחת אומנה לתינוק דאון בריא. הקראתי את התוכן בקול, ובתי שלמדה חינוך מיוחד התלהבה מהרעיון ואמרה שכדאי, והוסיפה לשכנע: "אמא, בזכות זה נתחתן מהר". נראה כי היא הצליחה להלהיב את כל המשפחה. התקשרתי לבעלי לשאול את דעתו, והוא הגיב: "למה לא? נסי..."

"הטלפון השני היה לאדמו"ר שבלעדיו אנחנו לא עושים אף צעד. קבלתי את תשובתו: 'זה דבר גדול מאד, אמנם לא קל, אבל שיהיה בהצלחה'. ברגע שקבלתי את הסכמת האדמו"ר והמשפחה, לא הייתה סיבה ממשית לדחות את השיחה. הטלפון השלישי היה למספר שהופיע במודעה.

הסברתי את הרקע שלי בגידול תינוקות, אמרתי שאני אם לשלישייה ולתאומים. הצגתי שיש לי בנות שלמדו חינוך מיוחד ואחת מהן למדה להתעסק גם עם מקרים קשים. היה לי ניסיון עם פגים ובתי חולים. שמתי לב שלא הייתי צריכה לדבר הרבה מדי, נראה שהצלחתי להרשים את ההיא מהטלפון.

בקשתי ממנה שתברר עליי, אך תוך שעה היא חזרה אלי ושאלה אם אוכל להגיע מחר לקחת אותה.

יכולתי מבחינה טכנית, כיון שהייתי מצויידת עם כל הציוד, כולל בגדים ועריסות פתוחות. אומנם בערב היה עליי לנסוע לחתונה בירושלים, אבל חשבתי שזו לא סיבה לדחות, נתתי את הסכמתי. ביום רביעי אחר הצהריים נסענו לקחת את התינוק, יחד אתו נסענו לחתונה. בעלי חיכה עם התינוק בתחנה נכנסתי רק להגיד מזל טוב ואמרתי שיש לי תינוק בתחנה שמחכה לי ונסענו הביתה. הילדים קבלו את התינוק בהתרגשות ובהתלהבות רבה.

ביום שישני ראיתי שהוא אפטי, מדדתי לו חום והיה לו 38.5 מיהרתי לרופא, והוא הורה שתינוק פחות משבועיים כשיש לו חום מפנים לבית חולים.

אבל אני בחוסר אונים רק ענית: 'אבל דוקטור, יש לי אורחים השבת....'

כיון שהוא התאושש מעט רצתי הביתה להתארגן לשבת, שמתי לב שהחום ירד מיד לאחר שנתתי לו תרופה. אך בהצעת הרופא, ליתר בטחון לקחתי אותו לבית החולים. הבדיקות לא הראו על אף ממצא מחשיד. ולמרות זאת הם רצו לתת אנטיביוטיקה. האחות במחלקה הייתה אנטיפטית ובלתי מקצועית. היא לא הצליחה להכניס את האנטיביוטיקה, אז היא החלה מכאיבה לו בכוח. אמרתי לה, 'את לא רואה שהוא מתפתל?' והיא עונה לי 'ככה זה תינוקות', אבל ענית: 'זה לא בכי שאני מכירה. רף הסבל שלהם נמוך ופחות קל להכאיב

דמי חנוכה

נאיר את הלב
בחנוכה
עם רב המכר
של טובי ברון

איך מחדירים אמונה ושמחה לילדים בזמן המסוגל הזה?
מה ההנאה הגדולה ביותר שתוכלו לתת לילדיכם?
איך להשכיב את הילדים במנגינה של שלוה ותחושת ביטחון?

קיים בשפות: עברית, אידיש ואנגלית

“זה המסר הכי דחוף בדור הזה. אין ספר ילדים יותר חשוב. תהיה לו הצלחה גדולה...”
[מין הגר"י אדלשטיין זצוק"ל]

רק בספר של טובי (צייטליך) ברון תקבלו את התשובות והחווייה האמונתית והחנוכית שלא היתה כמותו מעולם!

ספרים טובים

הוצאה לאור

להשיג בחנויות הספרים המובחרות
לרכישה מרוכזת לקבוצות:
info@seforimtovim.com

להם' אבל היא המשיכה בשלה, והפעילה כוח רב יותר. התינוק היה בזרועותיי הוא החל להכחיל. התחלתי לצעוק. היא אמרה לי: 'את מוכנה להפסיק לצעוק?' ועד שראשו של הילד לא נשמט היא לא הניחה לו. נתתי צעקה שהריצה את כל הצוות למקום. הרופא ערך לו הנשמה, ומיד לאחר מכן שלחו אותנו לאמבולנס בבית חולים 'איכילוב' שם היה מאושפז בטיפול נמרץ.

בסופו של דבר 'ביליתי' בבית חולים כמה ימים, הוא לא סבל משום דבר שמצריך אשפוז ארוך, ואני הרגשתי שזה בשביל שאוכל לחוות מיני לידה ולשוב הביתה עם תינוק מבית החולים, כפי שקורה לכל ההורים הרגילים".

"עם גידול הילד בא התאבון, מהר מאוד חשתי שאני רוצה דאון נוסף, אז לא תיארתי לעצמי שכאשר הוא יגדל יתחילו הבעיות. בשנים הראשונות הרגשתי שבשביל אמא שכמותי הרגילה לתאומים ושלישיות ילד אחד זה משחק ילדים.... פעמים רבות במהלך השנים קבלנו הצעות אומנה, אך הכל נדחה מסיבות שונות. נכון להיום אנו בתהליך של קבלת ילד נוסף, וכרגע אין כאן המקום לפרט".

יש גם קשיים בגידול ילד כזה?

"כמובן שאומנה היא לקחת פרויקט לחיים. ואכן מאז שהננות הגדולות שלי התחתנו, הכל הפך למאתגר יותר, בנוסף גילינו שיש לבן הדאון הגדול סימני אוטיזם שלא אובחנו, ועל הכל במדינה צריך להילחם... כן, אפילו על קבלת אבחון כזה".

ומה אתם נתרמים מפרויקט החסד?

"בדור הזה שום דבר אינו מובן מאליו, צריכים כל כך הרבה זכויות, ותפילות על כל דבר קטן ועל כל צעד ושעל. אני מרגישה שכשאנחנו עוסקים עם הנשמות הגבוהות הללו בחסד שסביב השעון יש לנו ס"ד מיוחדת והרבה הארות פנים מאלוקים".

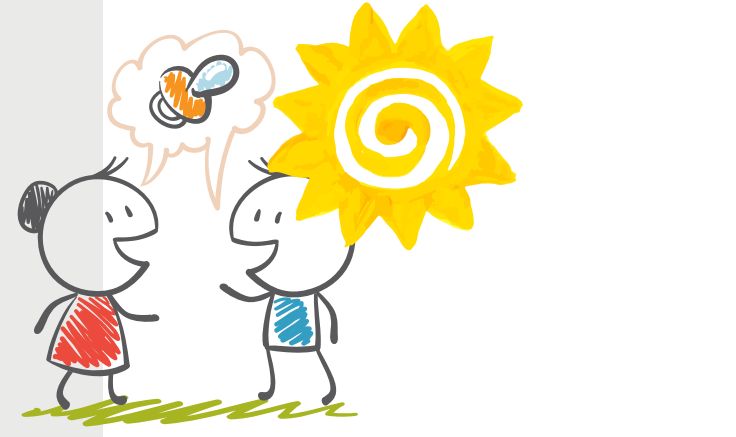
משפחה ברוכת מיוחדים

חיה בן ברוך אמא לחמשה, אחד מיוחד ושלושה באומנה:

"היו לי חמשה ילדים, ורציתי ילד נוסף, כל כך רציתי שבקשתי מה' ילד חי אך לא זכרתי לבקש שיהיה בריא.

חיה בן ברוך אמא לחמשה, אחד מיוחד ושלושה באומנה:

"הסכמנו לשלם, גם אם נאלץ לשם כך להצטמצם. לאחר שרכשנו את הקבר קבלנו צ'ק רטרואקטיבי לשבעה חודשים מהרווחה, כיוון שהיא הייתה צריכה להיות ילדת אומנה, והצ'ק כיסה שקל על שקל את שני הקברים שרכשנו. וזו הייתה הארת פנים נוספת מד' יתברך"

'יש הרבה אור'

בעקבות הכתבה פנינו לדיני בת עשרים תסמונת דאון מאומצת כחוק:

דיני, את רוצה להתראיין לעיתון?

"מאד רוצה! יש לי הרבה מה להגיד..."

במה את עובדת?

"אני עובדת בראש פינה, צובעת קרשים ועושה טפטפות".

ומה יש לך לספר לנו?

"על השבת, כשהשבת נכנסת הכלה המיוחדת במינה באה, ואתה מגיעים שלושה מלאכים. ומכניסים אותה בהכנסת אורחים, זה נחמד לשיר ביחד להנות ביחד ולתת חום ואהבה".

דיני, את אוהבת כשאחיינים מגיעים לשבת?

"לא כל כך אוהבת, שבת נכנסת בשקט, בשלווה, אני אוהבת להתפלל, לקרוא, לשיר, מהכל יש לנו ובשפע, יש לנו נשמה יתרה כזו צדיקה שאי אפשר לתאר, והיא נמצאת בשבת, ויש הרבה אור, חום ואהבה, אני מתפללת לה' יתברך, אוי, כמה אני אוהבת את אבא שבשמיים תודה על החיים שנתת לנו, תודה לך על ההצלחה והברכה".

דיני, את דברת מאד יפה, הכנת קודם?

"לא, אמרתי מהלב מלא חום ואהבה"

ואת אוהבת את האנשים?

"בטח, אני אוהבת את כל האנשים בעולם"

דיני היא לא היחידה, מי שמתקרב מגלה שהעולם שלהם מלא בחום ואהבה, ואיך אומרים? הלוואי והעולם יאהב אותם כמו שהם אוהבים את העולם...

יהיה טוב יותר. פנינו לארגון בארצות הברית הדואג לתווך בין הורים לילדים בעלי צרכים מיוחדים שלא מסוגלים לטפל בהם לבין הורים מאמצים. ובדיוק ביום הולדת שנה של אביחי, הגיעה אלינו משפחה מאנקרג' עם תינוקת קטנה. הם באו אלינו הביתה, אמא, אבא, סבתא, ילד בן ארבע, ותינוקת בת תשעה ימים. חשבתי שהם באו רק לבדוק אותנו, אבל לא. הם הגיעו אלינו בעשר בבוקר, ובשעה שתיים וחצי בצהריים החליטו להשאיר את התינוקת בדינו. כשזה קרה, הילד בן ארבע צרח "דונט ליב מי בייבי" (אל תעזבו את התינוקת שלי) אבל הם השאירו אותה והלכו. ברגע שראיתי את החיבור בין התינוקת שנקראה קרן לבין אביחי- הבנתי שזה היה צעד נכון עבורנו. אומנם התמסרנו לאביחי וקרן ככל יכולתנו, אך הרגשנו שאלסקה איננה מתאימה לגידול ילדים בעלי צרכים מיוחדים. החלטנו לעלות לארץ. בתחילה חשבנו שקיבוץ יוכל להתאים לנו. אך שום קיבוץ לא הסכים לפתוח את שעריו בפנינו בשל ילדינו המיוחדים".

"ב-1995 עלינו לארץ. התיישבנו בצפת. בתחילה היו לנו קשיי התאקלמות, אנשים עברו את הכביש מחשש שידבקו מהתסמונת... לשבע גננות פניתי בבקשה לקבל את אביחי לגנן, אך רק בת אחת שטיפלה בילדים נטושים הסכימה לשמור עליו. חלפו שנתיים ושמענו על תינוקת עם תסמונת דאון שנולדה בצפת. ולאחר יומיים הוריה עזבו אותה, אפילו שם לא נתנו לה. היה זה בתקופת חנוכה וקראנו לה שלהבת. הגענו לבקרה מדי יום בתינוקיה ב'זיו'. היא כבר הייתה בת חודש וטרם נמצאה לה משפחה אומנת. אנחנו הבטנו בילדה הנפלאה הזו, התחברנו אליה עצמה, לא למחלה, רצינו לאמץ אותה, אך עובדות סוציאליות הודיעו לנו שאם יש לנו שני ילדים מיוחדים איננו רשאים לקבל ילד שלישי. במשך שנה וחצי הם תרו אחר הורים מאמצים. בכל הזמן הזה גדלה שלהבת אצלנו ואנו נקשרנו אליה ביותר, כתבנו מכתבים לכל מי שרק חשבני שיוכל לעזור, אך רשמית לא קבלנו את שלהבת. בכיתי מדי ערב על התינוקת הזו. אומנם אפשר להעבירה למשפחה אחרת, אבל יהיה לה קשה, מבחינתה אנחנו הוריה הביולוגיים ואנו אוהבים אותה מאד. בראש השנה כשטרם ידענו אם היא תהיה שלנו, שמעתי בבית הכנסת את פרשת העקידה, והפנמתי שאני חייבת להפסיק לבכות, כי רק השם מסובב את העולם. ואם שלהבת היא העקידה שלנו, אנו חייבים להיכנע לה'. לשחרר את רצוננו בפני רצון ה' יתברך, במשך כל הזמן הזה האריכו לנו את תהליך שהותה של שלהבת אצלנו באופטרופוס לשנה שנתיים, אך רק כששלהבת הייתה בת שמונה הפכנו רשמית למשפחת אומנה עבורה.

בכל מהלך השנים הללו השתדלנו לעודד הורים שנולדו להם ילד עם תסמונת. ולפני שלוש עשרה שנים שמענו על אם צעירה שנולד לה בן תסמונת דאון במצב קשה. ידענו שהוא יצטרך לעבור ניתוח לב פתוח ובנוסף הוא נדבק בדלקת קרום המוח. ההורים הביטו בנו במבט שאמר שרק אנחנו נוכל להציל אותם. משעת התנדבות יומית, זה הפך לעשרים וארבע שעות שלי ושל בעלי סביב מיטתו. האם הביולוגית שראתה את התמסרותי ואת האכפתיות רצתה שרק אנחנו נהיה לו להורים. אבל היו לנו כבר שלושה ילדים בבית של תסמונת דאון ומבחינת החוק זה לא עובר.

שוב כתבנו מכתבים לכל מיני גורמים, שאמרו 'קחו עורך דין ותקבלו את הילד'. אך 'מבינים' בתחום המשפט זלזלו בנו וטענו אין לנו סיכויים. בעלי אברך, ואני השלמתי עם כך שנאלץ להצטמצם בתקופה הקרובה כדי לשלם לעורך דין. המדינה רצתה למסור את הילד במצב הקשה למוסד. ואילו אנו רצינו לתת לו בית. המוסד המדובר היה מוסד שהיה אחראי על מאה ילדים, ולא היה שם רופא עשרים וארבע שעות. ותהיתי כיצד ילד כזה יוכל לעבור ניתוח לב פתוח ללא אבא ואמא? אמרתי לשופט 'לא משנה מה יקרה לו במהלך הניתוח, כשהוא יהיה בידיים של אמא, יהיה לו קל לעבור הכל'.

האחראית מטעם הרווחה שאלה את השופט: 'אדוני השופט, האם היית פעם במוסד לילדים כאלו?' והשופט ענה לתדהמת כולם: 'אני מכיר היטב את המוסד, אני עצמי אב לילדה בעלת צרכים מיוחדים שנמצאת במוסד'.

עורך הדין הביט בי בחשש. כי אם השופט מסר את בתו למוסד, אז לכאורה המשפט אבוד. אך השופט דווקא התרכך ונתן לנו חצי שנה כדי להוכיח שאנחנו מסוגלים להיות הורים טובים לאורי. כשאורי היה בן אחת עשרה חודשים צלצלו אלינו מבית חולים 'שניידר', שהגיע הזמן לניתוח לב פתוח. הבעיה הקטנה הייתה שהיה זה בשנת אלפיים ושש, שנת מלחמת לבנון השניה, והיינו צריכים להפעיל שיקול דעת, מי ישאר עם הילדים בבית במצב מלחמה, עם האזעקות, לבסוף הוחלט שאני אסע עם אורי לניתוח.

הגעתی לבית החולים, נכנסנו לחדר ובו שהו ארבעה ילדים, ושלושה זוגות הורים, מולנו הייתה תינוקת לבד, הלול שלה היה חף מכל צעצוע, ולא היו הורים ברקע, תינוקת נטושה...

שאלתי האם אני יכולה לתת לה צעצועים, הסכימו, ושמו לב שאכפת לי ממנה. אבל הזהירו אותי מראש, 'אל תחשבי לרגע שאת לוקחת אותה אלייך. אורי שלך עכשיו עבר ניתוח, ויש לך ילדים שצריכים אותך...' הבנתי את זה, ולכן ניסיתי לברר על משפחה שתסכים לקחת את התינוקת. כשהייתי בשוק בצפת פגשתי את עורכת הדין שעזרה לנו בסיפור של אורי, ושאלתי אותה אם היא מכירה משפחה שתסכים לקחת ילדה לאומנה. היא הציעה את עצמה, ובזכות זה פתחתی את הארגון 'ברכת הדרך', ארגון שמתווך בין משפחות שיש להם ילדים עם צרכים מיוחדים ואינם מסוגלים לטפל בהם לבין משפחות שמוכנים לקבל אותם לאומנה.

לפני שמונה שנים צלצלו אלינו הורים מהדרום שיש להם תינוקת תסמונת דאון. הם הביאו אותה אלינו בכדי שנתווך לה משפחה. אך לא מצאנו משפחה מתאימה. היה לה שם אידישאי, שהיה נראה לי קצת כבד וכיון שזה היה באזור תשעה באב חשבתי לקרוא לה נחמה. אך רצינו לוודא שאפשר לתת לה את השם ואין אף בת במשפחה שנושאת שם זהה. למחרת התקשרו אלינו ההורים ואמרו שהם רצו להגיד לנו שהם הוסיפו לה שם.

'מה השם?' שאלתי נדהמת.

'נחמה'. בשבילי זו הייתה הארת פנים מה' יתברך. נחמי שלנו אושפזה בבית חולים במשך חודש, וביום חמישי כשהיא בת שבעה חודשים היא שבה לה' יתברך. בקשתי מההורים הביולוגיים לקברה בצפת.

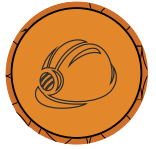
לאחר השבעה, ראינו שקברו אותה באזור חדש של תינוקות, והיה זה הקבר היחיד, לא יכולתי לסבול את המחשבה שהיא לבד, בקשתי לרכוש שני קברים למול הקבר הטרי. אמרו לנו שזה אזור של תינוקות, אך אם נשלם סכום גבוה יקצו לנו קברים.

הסכמנו לשלם, גם אם נאלץ לשם כך להצטמצם. לאחר שרכשנו את הקבר קבלנו צ'ק רטרואקטיבי לשבעה חודשים מהרווחה, כיוון שהיא הייתה צריכה להיות ילדת אומנה, והצ'ק כיסה שקל על שקל את שני הקברים שרכשנו. וזו הייתה הארת פנים נוספת מד' יתברך".

כמו כל סיפור טוב, גם סיפורה של חיה מסתיים בהפי הנד מתוק. אביחי וקרן נישאו לפני שש שנים ומאז הם מנהלים בית יהודי מאושר, הם מתגוררים ברכסים, עמלים לפרנסתם.

"לסיכום" כך חיה "אני יכולה להגיד להורה שנולד לו ילד כזה את שהרב וינברג זצ"ל מ'אש התורה' אמר לאחד מהאברכים שנולד לו ילד עם ת. דאון והוא נכנס אליו בשאלה מה עושים עם ילד כזה. הרב ענה: 'רק ילד כזה יכול לפתוח מקום בלב שלך שאף אחד בעולם לא יוכל לפתוח'".

ולמשפחות ששוקלות לקחת ילד לאומנה היא מוסיפה: "אני בטוחה שאפשר לאהוב ילד אומנה כמו ילד ביולוגי, זה תלוי בהסתכלות".

הברז'לים וסוג של סגנונות

התנהג בגן יונה כשלקחו לו את המסננת. איך משלימים בבית הזה. האם מדברים אחרי שמשלימים על מה שהיה. או מדברים על הכל ורק על זה לא. סגנונות סכסוך משפחתיים. סגנונות ברוגז. סגנונות של 'נעלבותי וחנקתי את הדמעות' או סגנון של 'לא הפסקתי לבכות'. סגנונות של 'אם הוא לא יתנצל למה שאני אגש אליו'. סגנונות 'כמה אני יכול'.

סגנונות שתיקה. סגנונות אורך המריבה. בני משפחה שלא לא מדברים שעותיים. לא מדברים שבועיים. לא מדברים חודשיים. מדברים תוך כדי השבועיים רק מילים קצרות. רק מילים נצרכות. 'רק תביאי את המחברת תכווני את השעון'. מי ניגש למי. מי מבקש סליחה. זה לא יאומן כמה סגנונות יש. סגנונות של מריבות. איך אנחנו מלמדים את הילדים שלנו גם איך רבים. איך משלימים. איך אומרים טעינו, כל כך סליחה. איך מגלים לאח השני על מה כעסתי ואיך הוא פגע במקום הכי חלש אצלי. איך ברגע כשכועסים כל המחשבות הולכות בהפרדה, בבדידות, ואיך משלימים באות מחשבות יחד.

למה כשמבררים על שידוכים ושואלים כל כך הרבה שאלות על איפה למדה אחותו, ואיזה סגנון הוא, לא שואלים שאלה בסיסית אחת את השדכנית "תגידי, איזה סגנון הם במריבות, איך רבים אצלם בבית? זה בית של שתיקות ארוכות או השלמות קצרות?"

אני זוכרת שכשהיינו נשואים טריים, נגיד שנה, אמא של בעלי ע"ה קראה לי ושאלה. איך רעדתי. היא הייתה אישה כזו חשובה. אצילית, משפטינית בעלת עברית חדה. היא זימנה אותי ערב אחד למטבח לבד, כולם היו בחדר הארוחים ואכלו סופגניות, הוזמנו להדלקת נרות, ושאלה אותי ברצינות מבט: 'תגידי אפרת, אצלכם בבית רבו לפעמים?'

איזה פחד. כלה צעירה של שנה. בת 22, לא ידעתי מה לענות על השאלה. איזו שאלה טריקית. רק אשת עורך דין יכולה לשאול כלה צעירה כזו שאלה. מה אני עכשיו עונה? עדיף לי להגיד שלא. לא רבים? עדיף לי להגיד שכן? תגידי לי מה כדאי לי לענות ואני עונה לך את זה, ניסיתי לצאת תישיבי. אצלכם רבים או לא? "כן", ענית. "כן. רבים". "יופי, היא נאנחה, הוקל לי". "למה?" לא הבנתי למה.

"כי מי שרב גם יודע להשלים. וזו חכמה יותר גדולה. את רוצה לעזור לי להגיש את זה לסלון?"

אני לא באמת רוצה לכתוב על סגנונות מריבה. אני רוצה רק שיידעו כולם, שיכירו את דפוס המריבה שלהם. אני רוצה רק שיידעו כולם מאיזה רגש פגוע זה מתחיל שם, אני רק רוצה שיידעו כולם שבורא עולם מתרחק מאיתנו ברגעים האלה, כמו שכתוב באיגרת. כי כשאנחנו אוגרים בתוכנו כעסים כל מיני גיהנום שולטים בנו. מוטב שנסתכל על סגנון המריבה שלנו ונראה כמה אנחנו רפטיביים ושאפשר לפעמים לעבור לסגנון מריבה אחר, קצר, מועיל, מקדם, כזה שמכניס אור גדול שהולך בלב ומתעצם.

איזה סגנון הם, מה הסגנון שלה, איזה סוג הוא, תגידי, המשפחה הזאת היא סגנון צדיקים או פתוחים יותר? כמה סוגים. כמה סיווגים. בטמבור לא הצליחו לעשות מניפת צבעים כזו מגוונת.

מצחקיק איך אומרים עלינו בחוץ 'כל החרדים האלה'. יש לנו כל כך הרבה ספיסיפיקציות, איך אפשר להגיד עלינו "כל" ואיך אפשר להגיד "האלה".

מי מנהל את כל המבחר. האם יש ועדה מסדרת, האם יש פיקוח. אולי כוחות השוק הם אלה שקובעים אלו סגנונות קיימים, אלו סגנונות נמצאים כרגע ולאילו נותר לנו רק להתגעגע. סוג, סגנון, סיווג.

בעלי תשובה צריכים לקבל את החברה החרדית עם מדריך צמוד שלא רק יגדיר סוגים אלא גם יסביר בקטן את מילות ההסבר. משהו כמו סידור "סוד מלכות" שמתחת לכל מילה יש פירוש, אחרת איך נדע. סוג סגנון סיווג.

אני מרגישה לרגע בשיעור כימיה. אני כמה הייתי גרועה בכימיה. המורה כל הזמן דיברה על 'סגסוגת' סגסוגת. קיוויתי אז שהשיעור יילך לכיוון שגשוג הצלחה, יופי הבריאה ושמחה. אבל היא אמרה שסגסוגת היא תערובת של שני יסודות או יותר שלפחות אחד מהם הוא מתכת. ברזל עם עוד משהו, ואז, בכיתה ח' לא ידעתי שכשהיא גדולה יקראו לי ברזל. אגב, לכל הילדים המתבדחים 'מה אתם ברזל או פלדה?', הבדיחה כבר ישנה ומעלה גרה, בעלי חווה אותה הרבה בתור ילד צפון תל אביבי. אני כמובן לא. לכו קצת על אלומיניום מול נחושת. חבל, כי הברזל שלנו הוא בכלל ראשי תיבות. לא של ארבע האמהות בלהה רחל זילפה ולא, אלא של משפחה שהגיעה מאוסטריה לצפת, משפחה של גדולים בתורה, משפחתו של רבי זלמן לייב, שכל בניו, בתוכם אנחנו נקראים "בני רבי זלמן לייב". כזה ברז'ל אנחנו. ואנחנו קוד. כל מי שיודע שהוא מראשי התיבות האלה מקבל כשהוא פוגש עוד יצור מצאצאי ראשי התיבות האלה כזאת אחות לחמים, מעין מבט בעיניים שאומר, אחי אתה, אחי. מרבי זלמן לייב אחד נולדנו כולנו. היית כבר בבית הקברות העתיק בצפת? ראית את הקבר? אחי אתה אחי. זה לא אייזן וזה לא חדר. זה רבי זלמן לייב אחד.

אני רוצה לכתוב על סגנון של משהו שלא תמיד כותבים עליו. אני רוצה לכתוב על סגנון של דבר שלא קשור לברזלים או מתכות. אני רוצה לכתוב על סגנון של דבר שיש לכולם. על משהו שמצער רבים. אני רוצה לכתוב על סגנונות של מריבות.

כי לכל בית יש את סגנון המריבות שלו. איך רבים בבית הזה. איך נראים כשלא מסכימים, איך מדברים, מי נעלב, איך נשמעים במהלך המריבה, כמה זמן היא לוקחת, מי בוכה, מי טורק את הדלת, מי מתכנס בעצמו, מי יורה מילים כחצים, מי נהיה פאסיב אגרסיב, שמעבר לחרוז זה אלה שבשקט בשקט נוקמים ומחליטים אלף החלטות של שביתות איטלקיות, מי יותר אקטיב אגרסיב ומראה בזמן מריבה איך הוא

שאלה לתמר:

איפה קונים גנים אמיצים, טובים,
נמרצים וחכמים כאלה?

41. דרוש אומץ

בדור. עקשנית כמו... לא, אני לא אכתוב 'כמו פרד' כי זה פאסה. "שלום גם לך", אמרה כשנכנסתי לסלון אחרי שני בא מופתע לדרווח לי שתמר בדלת (הוא עבר ללמוד בבית ברוב הבקרים, חושש להשאיר אותי לבד). חייכתי טיפה, כי לא אמרתי שלום. צנחתי על הספה והיא מיקמה את עצמה לציד. "דברי", פקדה בלי לעפעף. "על מה?" הקשיתי, וניסיתי להיזכר אם התחלתי לשכור את שירותיה שוב, רק הפעם כפסיכולוגית או קצינת חינוך. "על זה שאת לא עונה, על 'על הפקות ז'ל', על איך שהעיניים שלך נראות כאילו הן בהפסקת חשמל, על עצמך, על החיים... דברי!" עצמתי את עיניי הכבויות ושקלתי מילים. היא תבין? לא מזמן פגשתי חברה טובה (שלפחות הייתה אמורה להיות טובה). היא אמרה "טוב לראות אותך" בטון מזויף, וכששאלה "מה נשמע" והתחלתי לענות ברצינות ש"אני בדיכאון", היא טפחה לי על הכתף בביטול. "עבור לך. מכירים אותך", אמרה ומיהרה להחליף נושא. היא לא הייתה היחידה. שכנות השתדלו לעבור לידי מהר כשנתקלו בי במדרגות. חברות שכחו את מספר הטלפון שלי. גיסותיי נהיו עסוקות לפתע. לא, תמר גם לא תבין, החלטתי. ולכן רק אמרתי "סתם בדיכאון" מבלי לצפות לשום הבנה. "על מה את מקשקשת?" היא אמרה וליבי בכל זאת שקע באכזבה. "את יודעת כמה פעמים אני בדיכאון? כבר חשבתי שקרה משהו יותר דרמטי". קפצתי שפתיים. בדיוק כשהיא נשמה לרווחה. "את חזקה. עוצמתית. לוחמת. מה קרה לך? יהיה בסדר. תפסיקי. אין לך סיבה אמיתית להיות בדיכאון". היא לא האמינה לי. היא לא הבינה אותי. זה כאב רק קצת, כי כבר התרגלתי. "יש לי", שברתי שתיקה. "מה? משהו מת?" העמידה פני נבהלת. "אני לא סתם בדיכאון. אני בדיכאון מזויר. ובדיפרסיה", הנחתי. ונעצרתי בהלם כשהבנתי שממש הרגע גיליתי לה את הסוד של חיי. סוד שנשמר בקנאות סביבי. לא יכולתי יותר לשאת את זה. הייתה לי מחלה. מחלה אמיתית וחזקה שהאכילה אותי צרות מבפנים. ואף אחד לא רצה להכיר בה. "זו מחלה", אמרתי, "והיא זו אני ואני זו היא". תמר שתקה. יופי לה. צפוי שהיא לא תדע מה לומר. טעיתי. היא הסתכלה לי לתוך העיניים הבודדות, והושיטה יד ללחיצה. "בואי נכיר מחדש", אמרה בעדינות ובלי שמץ ציניות. היחידה. היחידה שלא פחדה לחזור לעולם הסגור שלי.

בואו. תתקשרו. תתקשרו שוב. תדפקו בדלת. תשאלו. תדרשו. בואו תהיו. ללב שלי לא היה כוח לצעוק, הוא היה חלש ורעוע, אבל את הנהמה הזו שלו שמעתי טוב-טוב. רק אני שמעתי. אף אחת אחרת חוץ ממני לא שמעה. ואולי לכן גם לא באה.

חברות, גיסות, שכנות, ידידות, איפה אתן? מטאפורית, אפשר לומר שקיפלת אצבעות לאגרוף והטחתי אותו בפרצוף של האנושות. במציאות, עברתי מהספה למיטה ומהמיטה לספה, וסבלתי את הבדידות בהכנעה. חוץ מחמותי, אמי ואחיותיי, אף אחת לא התקשרה להתעניין בשלומי. וחוץ מתמר גם כן. לצעירות הזו, היחצ"נית בדימוס שלי, היו מרץ ואומץ לא רגילים. "אני לא קונה את הסיפור שלך, שתדעי", השאירה לי הודעה בתא-קולי אחרי שבועיים וחצי שהיא 'נתנה לי להתאושש', כהגדרתה. "אל תקני. תעשי מה שמתחשק לך", עניתי באדישות כשסופסוף עניתי לה (בטעות). שרית דחפה לי את הנייד לאוזן תוך כדי שריחפתי, אמרתי "מה?", ותמר ישר צרחה לי לתנוך. "אני לא מתכוונת לאפשר את זה!", צעקה.

"שורפות לי האוזניים ממך. אני אתחרש", הודעתי לקוניתי. ואז חשבתי שלא בטוח שהיא אכפת לי לא לשמוע כלום לתקופה קצרה (אל תזעזעו. זו הייתה מחשבה עדינה יחסית לעומת המחשבות האחרות שרצו לי בראש). לא לשמוע את התלונות של אמי. לא לשמוע את הרחמים של חמותי. בעיקר לא לשמוע את טלי הקטנה שבוכה מעבר לקיר חדרי "אמא" ולהישאר קפואה, לא מסוגלת לקום אליה אבל נאכלת מבפנים. "את תקשיבי לי, עד שתשימי אטמי אוזניים!", לא היססה תמר להעלות עוד יותר את הדיציבלים. "תפתחי בבקשה יומן, ותרשמי לך: מחר בעשר בבוקר בדיוק אני אצלך. ברור?"

ממתי התחלפנו בתפקידים? איך זה שהיא נהייתה בוסית שלי פתאום? "לא", 'התחצפתי'. "יעל", היא אמרה בנימה מזהירה, "אני אבוא גם ככה". ה', כמה אהבתי אותה באותו רגע ואפילו לא ידעתי. "אין לי יומן".

היא גיחכה בקול לתוך אוזניי. "פחחח. להזכירך, במקרה קניתי לך יומן כשהתחלת להעסיק אותי".

זרקתי את היומן לפח ופחדתי לומר לה. כן, היומן ההוא. ההוא, עם המשימות הבלתי נגמרות, ההזמנות המכובדות, הלו"ז הצפוף שהזכיר לי יותר מדי את המאניה. הכנסתי אותו לאשפתון, מוסתר מתחת אריזות חטיפים ושאריות לכלוך, ונשמתי עמוק כשנתי הוריד זבל בלי לדעת. לא רשמתי, אבל זה לא הפריע לתמר להתייצב. צדיקה בסדום. אחת

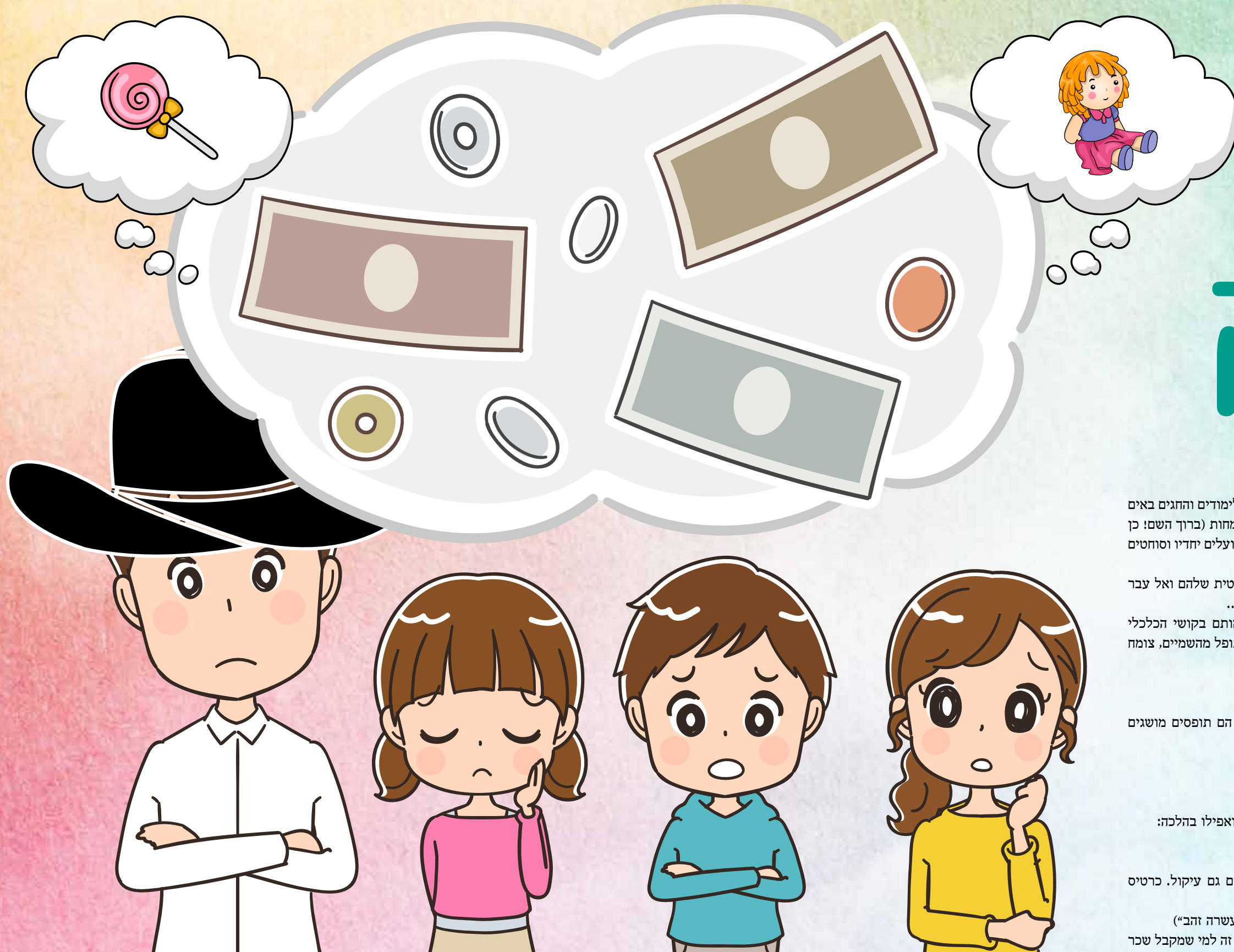
יונה שמש, אשתו של מאובחן בסכיזופרניה מגיבה:

נכתב "מצדה"

אף אחד בעולם לא יכול לתת לנו את אותם גנים חזקים אמיצים, כאלו שלא נופלים לעולם. אבל בהתבוננות מעמיקה נגלה שהם קיימים בנו ועוברים בתורשה מולדת. העם היהודי שלא חת מאיש ועומד בגבורה כעם בודד בין שבעים זאבים לאורך גלות קשה. היום הגבורה היא לפעמים לשבת בתור לפסיכולוג ולדעת להסתכל בעיניים על הבעיה. לטפל. לפתוח דברים לא להתבייש. היום מסירות נפש היא גם להבין עולם פנימי מורכב של ילדים ומבוגרים כאחד לתת מקום ויכולת להביע יכולת להכיל כאב. לאפשר בכי לנגב דמעות. לצעוד בגבורה מול החיים על אף שהם מורכבים. למדתי שפאזל של מיליון חלקים קשה להרכבה אך עדיין אפשרי, קחו לעצמכם חתיכת פאזל כמטאפורה לחיים. לא להתייאש. לנסות שוב. לא לפחד מכלום, ובעזרת השם נראה ניסים גם בזמן הזה כמו בימים ההם.

דמי חנוקה

אם היה נדמה לנו שגמרנו עם הוצאות החופש הגדול, הכניסה ללימודים והחגים באים ימי החנוכה ואיתם מכירות סוף העונה, הביגוד לחורף, אירועי השמחות (ברוך השם! כן ירבו...) וחשבון החשמל התופח בגלל ההסקה, הבוילר והמייבש שפועלים יחדיו וסוחטים את הפרוטות האחרונות מהכיס.

את ה"אמא תקני לי" התורן אנחנו מפנים לקופת החיסכון הפרטית שלהם ואל עבר דמי החנוכה, בתקווה שהם יבינו שכסף- כמו שבא בקלות גם הולך בקלות... ועם המצלצלים הנכנסים לכיסם אנחנו תוהים אולי יש מקום לשתף אותם בקושי הכלכלי ולבקש מהם התנהלות קצת אחרת? אולי הגיע הזמן שהם יפנימו שכסף לא נופל מהשמיים, צומח על העצים או יוצא מהחור שבקיר.

אוריינות פיננסית

כסקר מקדים לכתבה רצינו לבדוק מה ילדים יודעים על פרנסה ואיך הם תופסים מושגים כלכליים. שאלנו אותם:

מה זו משכורת?

מה זה אומר שיש מינוס?

למה מיועד כרטיס אשראי או פנקס צ'קים?

התשובות שלהם היו חכמות ומתחכמות והם הנפיקו לנו שיעור בכלכלה ואפילו בהלכה:

מירי בת אחת עשרה וחצי: (אמא שלה רואת חשבון...)

משכורת זה כסף שמקבלים על עבודה.

מינוס- נראה לי שעושים הגבלות על האשראי ואם זה יותר מדי, עושים גם עיקול. כרטיס אשראי- לקנות דברים יפים לילדים חמודים...

יקותיאל בן שתיים עשרה חצי: (אבא שלו כתב ספר על מעשר כספים "עשרה זהב")

משכורת- "כשאת עושה עבודה את מקבלת עליה שכר. ביומן תתן שכר- זה למי שמקבל שכר יומי. יש שכר חודשי- למי שמקבל כל חודש על כל החודש. יש שכר עם חוזה לפי העבודה. תלוי. לכל דבר דין אחר. למה את שואלת?..

מינוס- "כשהכסף שאת מוציאה יותר ממה שיש לך. כתוב שאדם לא יוציא יותר ממה שיש לו... זה בעיה גם לתת מעשר כספים אם יש לו דין של עני."

אשראי- "דוחה את התשלום למתי שנוח לך. יש חשש ריבית. צריך לבדוק לפני. ולעשות היתר עיסקה. לנו אין?"- כן. אין.

צ'קים- "אם את יודעת מה זה שטר חוב, אז זה דומה- לשטר חוב. רק שזה לא הלוואה. זה במקום כסף. אבל בהלכה זה מוזכר. יש לזה הרבה דינים. כשיהיה לי זמן אסביר לך..."

יהודית בת שמונה וחצי: (אמא שלה מעסיקה עובדות..)

פעם בשנה, בעיצומו של חנוכה, נפגשים הילדים והכסף יחד, על השולחן. ומה בשאר 365 יום בשנה? האם מומלץ לשתף את הילדים בצרכים ובקשיים, או להשאיר אותם מחוץ לדיונים הכלכליים? סקר הילדים הגדול: מה אתם יודעים על כסף? והרב הגאון רבי נחום דיאמנט שליט"א: כך מחתנים 13 ילדים בלי חסכונות ועם נדוניה לחיים

[שפרה יוספי]

משכורת- אם יש לך אנשים שעושים לך עבודה את משלמת להם על זה. מינוס- זה פחות כמו קומה מינוס אחת? אז אולי זה פחות מתחת למה שצריך בבנק? צ'קים- אנחנו משלמים עם זה לבית ספר, כשאי אפשר לתת הרבה כסף בפעם אחת. מחלקים את זה.

חיים בן שלוש עשרה: (אמא עובדת עצמאית מהבית)

משכורת: שמשלמים לך על עבודה שעשית, ויש אנשים כמו סבתא שמביאים כסף וקוראים לזה בצחוק משכורת...

מינוס בבנק: מישוה שאין לו כסף בבנק, והוא ממשיך להוציא כסף ולהשתמש בכסף מהחשבון.

כרטיס אשראי: כרטיס עם שבב כזה שיש בתוכו נתונים כמה כסף יש לנו בבנק ובכמה השתמשנו. אפשר להוציא עם זה גם בכספומט המחובר לבנק.

מסתבר שאם תהינו וחשבנו שלילדים בגיל צעיר אין מודעות למצב הכלכלי בביתם המציאות מוכיחה שהם חשים מצוין את תחושת השפע ובוודאי את תחושת החיסכון או ההגבלה. מחקרים מוכיחים של 70% מהילדים יש יכולת לפתח מיומנויות פיננסיות מגוונות, בהתאם לגילם. ילדים מסוגלים לדחות סיפוקים מידיים ולהבין את התועלת שבחיסכון, גם אם אינם יודעים לבצע חישובים מספריים. הם יכולים לקחת חלק בפעולות פשוטות כמו השוואת מחירים. ולא פחות חשוב, ילדים מסוגלים (ובמידה רבה אף צריכים) להתמודד עם גבולות שאנו המבוגרים מציבים להם, גם לגבי קניית מוצרים שהם מאוד רוצים. אז איך עושים את זה?

ד"ר אלוני, יועצת חינוכית סבורה כי אין טעם להתחיל לפני שהילדים מגיעים לכיתה ה'-ו' ולא לפני גיל 10, לכל המוקדם, תלוי כמובן בילד עצמו. "רק בגיל זה לילדים מתפתחת תפיסה יותר מציאותית של כסף, מנגנונים של ניהול במוח ויכולות תכנון והצבת מטרות מבשילים". בגיל זה הילדים יכולים לתרגם את דמי הכיס לשאיפות לדברים קונקרטיים - איזו מטרה רוצה להשיג ואיך להשיג אותה: אם לחסוך או לעבוד בשביל זה בנוסף, להסתמך על כספים שיקבלו ליום ההולדת מסבא וסבתא וכדומה."

בנק של מטרות חינוכיות

נחמה פרל ממכון "נקודה" שבנוסף לכובעה כיועצת כלכלית גם מטפלת זוגית שמפתחת שיטות ייחודיות בתחום האישי והרגשי להתנהלות כלכלית בנונה מביאה הסתכלות מרעננת והבנה לעומק הסוגיה:

"אפשר לומר שלנו המבוגרים לא נוח לדבר על כסף: אנחנו מתפתלים כשצריך לגבות כסף שחייבים לנו, מצטדקים כשאנחנו באים לדרוש כסף על עבודה ובאופן כללי לא נעים לנו.

בגלל שהכסף כביכול הופך את הדברים הערכיים לזולים ובגלל שאנחנו רוצים להרגיש שהכסף לא ערך באמת חשוב אנחנו משתדלים להימנע מלהפוך אותו לנושא ועניין.

כהורים, נוסף על כך האלמנט החינוכי שאנחנו חוששים לדבר על הנושא ולא רוצים שתהיה לו השפעה על עולם הערכים שלנו. אנחנו גם לא רוצים להלחיץ את הילדים עם קושי כלכלי. אז מה כן? ומתי לא?

אנחנו צריכים להיות מאד מאד זהירים. לא נכון לגרום לילדים לשאת באחריות כלכלית או להעביר להם נטל שלנו ואחריות שלנו. קושי בפרנסה הוא שלנו ואנחנו צריכים להתמודד מולו. לא נכון להכניס את הילדים אל עולם המבוגרים ולהניח את עול הכלכלה על כתפיהם.

כשקיים קושי כלכלי משמעותי אי אפשר

להסתיר אותו ואם זו תקופה של שינוי הם יחוו את השינוי כי הבית נכנס לכוננות ספיגה ותכנון כלכלי מחודש. אך לשתף אותם ולשדר להם את המצוקה זה לא כדאי. הם לא צריכים להיות מודעים לקושי שלנו, ההורים, בהתנהלות והם לא צריכים להרגיש את הלחץ.

חשוב ליזכור שאנחנו המבוגר האחראי ואנחנו מקבלים את ההחלטות ומשתפים את הילדים בתוצאות של ההחלטות לא מתוך פחד או חוסר אונים. אנחנו ההורים והאחריות היא להסביר לילדים, לשתף אותם בסיבות להתנהלות המסוימת, להקשיב לצרכים ולהיות עבורם משענת ותמיכה".

אני מספרת לנחמה כדוגמא לכך על משפחה שהאבא תלה בכל חודש במהלך הקיץ את חשבון החשמל על המקרר ושואלת כמה הדוגמא הזו משקפת התנהלות נכונה?

"אני באופן אישי מגיעה ממקום שבו לא דיברו עם ילדים על גובה משכורת/גובה חשבון חשמל ועוד. סוג של גבולות. יש דברים שילד לא צריך לדעת. לכן עד היום אני שומרת על הגישה הזו, יחד עם זאת במסקנות אפשר לדעתי לשתף כמו: 'צריך לחסוך בחשמל! החודש הגזמנו! ללא צורך לפרט סכומים'."

בתקציב

החל ממצוות שמיטה המורה לנו על בעלות הקב"ה על הכסף, ובהמשך בהוראות בענייני עבדים ופדיונם, שחרורם ביובל ויציאתם לחופשי, הבעלות על השדות ושיחרורם ביובל. וכן בהמשך בפרשת בחוקותי על השפע המגיע עם שמירה על חוקי התורה והחסר הבא בעקבות עבירה עליהם. לסיום, מורה לנו התורה על דיני ערכי אדם ובהמה שכולם מימוש הכסף ומשמעותו.

אנחנו משתדלים להימנע מלומר: "אין לנו כסף" אלא להסביר: "אין לנו צורך לקנות חפץ זה", או "זו לא סיבה להוצאה כספית", או "אפשר להסתדר בחיים גם בלי זה", אנחנו מציינים את הסירוב עם פן חינוכי מוצהר ומסר ברור, שלא כל מה שנוצץ קונים ויש צורך לבחון את הצורך האמיתי לפני ההוצאה.

האם דמי כיס היא דרך נכונה להקנות לילדים הרגלים נכונים ותרגול לדחיית סיפוקים ולתכנון לטווח ארוך?

נחמה מבינה את ההורים שנותנים דמי כיס אך יש לה על כך מספר תובנות חשובות שאסור לפספס:

"למטבע הכסף שתי גישות שונות. גישה אחת מאמינה שעלינו לחסוך מילדינו את הצורך להתמודד עם מטלה נוספת שאינה מחויבת כרגע, ודי לנו במה שיש עלינו לחנך ולהרגיל אותם לכללי חיים רבים אחרים, שהם חיוניים יותר, מהותיים, ונוגעים במישרין לעתידם והצלחתם בהמשך. אני יודעת על מישהי שסיפרה לי שאצלם בבית לא אומרים לילדים את המילה "כסף". פשוט לא מדברים על זה. כאשר הילד גדל והוא מצוי בשלב החיים הקרוב יותר לזמן שיהיה עליו לעשות זאת כאדם עצמאי, יש ללמדו ולהכינו כראוי לכך.

והצד השני הוא שיש יתרון מאד גדול לכך שיש לילדים כסף משלהם אם אנחנו נמצאים שם, מלווים אותם ומלמדים אותם איך להתנהל עם הכסף שלהם. זו הזדמנות מצויינת להעביר להם מסרים חינוכיים כמו סדרי עדיפויות וצריכת מותרות כמו גם מצוות של מעשר כספים וגמ"ח הלוואות".

לגבי דמי כיס נחמה מביע הסתייגות אך גם מצרפת המלצה:

"ילדים מקבלים כסף בכל מיני הזדמנויות: מבחן, דמי חנוכה, בייביסיטר או אפילו מתנת יום הולדת. ככה זה גם בחיים האמיתיים. הצורה שבה מגיע הכסף בתמורה למאמץ או לרגל מאורע חשוב. אבל דמי כיס, כשלעצמם, זה משהו שהוא קצת בעייתי. אתה לא עושה כלום ומישוה ממלא לך את הכיסים. אם נותנים את דמי הכיס צריכה להיות עמדה מאד ברורה למה דמי הכיס מיועדים.

אם דמי כיס נועדים לריצוי הילדים, בלי מטרה מוגדרת אנחנו יוצרים הרגל רע שאחר כך קשה לשרש. אנחנו עלולים להרגיל את הילדים לסוג של הכנסה בלי תמורה.

ולכן אני ממליצה למי שבוחר להביא דמי הכיס תתלווה מטרה מוצהרת בשיחה מאד ברורה: 'אנחנו רוצים להעביר אליכם את השליטה בהוצאות שלכם כדי שתנהלו אותם. לא תקבלו כסף בנוסף לכך'. כך לדוגמא אנחנו יכולים להחליט להקציב סכום שבועי שממנו הם יוציאו עבור ממתקים לטיול שנתי או עוגג שבת (אם זה חינוכי ובריא מבחינתנו...) או עבור מתנת יום הולדת לחברה אוסף מדבקות וכדומה. הם לא יוכלו לקבל יותר מכך".

ולגבי ניהול של כסף עצמי נחמה מדגישה שוב את התפקיד ההורי: "כהורים עלינו להיות מעורבים בכל הוצאה. כשהפיתויים כל כך גבוהים, גם לנו המבוגרים, אז לילדים זה הופך להיות קשה פי כמה. ילד צעיר חייב לדעת שההורים עומדים מאחוריו ובודקים את החלטותיו. אם אנחנו לפעמים מאד נסחפים, לילדים זו כמעט התמודדות בלתי אפשרית. אנחנו חיים בחברה חומרית שמשדרת את הצורך לקנות.. כדי שנוכל לצפות מהילד שיפנים את הערכים שהנחלו לו אנחנו צריכים ללוות אותו בהחלטות. ילד עלול להלוות או ללוות כסף להיסחט על ידי אחרים או להתנהל בצורה בעייתית בלי גבולות אישיים. לא תמיד אנחנו יכולים לסמוך על שיקול דעתו. אם נלמד אותו התנהלות נכונה יבוא יום שבו נוכל לתת לו גם להתרחק מעט, לתת לו מקום להתייעץ ולאפשר לו מרחב של החלטה וזה אחרי שהטמענו בו את הדרך, את הלך הרוח".

אשראי לשינוי

ומה קורה כאשר לא עושים זאת? אני תוהה לגבי אברכים צעירים שיצאו מהחממה הישיבתית ועול הפרנסה מוטל עליהם ללא הכנה מוקדמת. **מה קורה עם נשים צעירות שאין להן שמץ של מושג איך לנהל כלכלת בית? איך הם ישרדו בג'ונגל הפיננסי?**

נחמה מודעת לגודל האתגר ומספרת על ניצנים של שינוי:

"היום יותר ויותר יש הכנה לחתנים גם בעניין הזה. בסמינרים אני גם מגיעה לסדנאות ויש יותר רצון לשמוע ולדעת. הגם שלפעמים צעירים עדיין רואים בידע הזה משהו תיאורטי לפחות המודעות קיימת.

ההבדל כל כך גדול בין מי שבא לתקן נזקים לבין מי שמתחיל את ההתנהלות אחרת. גם אם הזוג לא יתמיד לגמרי בשיטות היסודות כבר הונחו. לצערי, הרבה פעמים אנחנו נקראים לכבות שריפות אחרי שהבעיה התחילה במשפחה עוד כשההורים היו זוג צעיר ונכנס לבורות המינוס ולאתגר כלכלי. העבודה שונה לגמרי כשהסיפור הנכון כבר כתוב לזוג על הדף החלק והנקי של תחילת הנישואים. זה כמו רפואה מונעת: כל אחד מגיע עם רקע אחר מהבית והתנהלות כלכלית שונה, עם הרגלים שונים ומערכת שיקולים אחרת. אנחנו מזהים את המקומות הבעייתיים מראש ומונעים אותם בחשיבה מושכלת

בכל מקרה, פעמים רבות יהיה פער בתפיסה הכלכלית בין בעל לאישה. מותר שיהיה שוני, אנחנו לא נבהלים ממנו. עם הזמן הזוג יוצר לעצמו איוון גמיש ולומדים לשתף פעולה, גם כהורים מול הילדים: אנחנו לומדים לשדר להם הרמוניה והסכמה גם כשאין התאמה מושלמת בעמדות ובתפיסה הכלכלית".

נחמה תומכת בעמדה שטבעי שיתגלו הבדלים וחילוקי דעות לגבי ההתנהלות הכלכלית המשותפת. הרי כל אחד גדל במשפחה אחרת, בתנאים כלכליים שונים ועם חוויות ותפיסות שונות לגבי כסף. יש טיפוסים שאוהבים לשלוט בכל תנועה בבנק ואחרים נהנים לחיות את הרגע וחיים בשלום עם ניצול מקסימלי של

{פינת הייעוץ של אורלי פרידמן}

שמן זית, השמן של ארץ ישראל

סגולות שמן הזית הינן רבות וידועות. שמן הזית הינו השמן הותיק ביותר המוזכר במקורות וכנראה שבכל פעם שמוזכר במקורות שמן הכוונה לשמן הזית. עיקר יבול הזיתים בימי קדם נוצל לייצור שמן למאכל, לתאורה, לנקיון וטיפול. קיימים מקורות המוכיחים על חשיבות השמן בטיפול העור, נציין כמה מהם.

בספר קהלת מוזכר השמן כחשוב למראהו של כל יהודי "בכל עת יהיו בגדיך לבנים ושמן על ראשך אל יחסר" (ט', ח). יואב מבקש מהאשה החכמה להופיע בפני דוד כאבלה "התאבלי נא... ואל תסוכי שמן" (שמואל ב' י"ד, ב) מה שמוכיח שסיכת העור בשמן חשובה לטיפוחו. מי שמגיעה לחצר המלך אחשוורוש בפרס חייבת לטבול "ששה חדשים בשמן המר וששה חדשים בבשמים ובתמרוקי הנשים" (אסתר ב', יב).

סיכת העור בשמן חשובה לבריאות מגיל אפס: "אמר רבי חנינא: חמין ושמן שסכתני אמי בילדותי הן עמדו לי בעת זקנתי" (חולין כ"ד, ע"ב).

כיצד מסייע שמן הזית לעור: "למה סכין... מפני שמעדן את הבשר... מפני שמשיר את השיער" (פסחים מ"ג, ע"א).

להבדיל אף בהסטוריה מוזכר עץ הזית ותוצרתו בארץ ישראל. כותב ר' דוד לבית הלל שסייר בארץ בשנת תקפ"ד (1824) ביומנו על ירושלים "כאן נמצאים בתי-חרושת רבים לסבון הנעשה משמן-זית והוא משובח ביותר בגלל ריחו המבושם. המין הטוב קרוי בערבית 'אל מ'סק' ונשלח למצרים ולכל הארצות הסמוכות. יש גם בתי-בד רבים..." (מסעות ארץ-ישראל)

בצד הסבונים והניקיון, נעשה שימוש רב בשמן-הזית לתמרוקים וסיכת הגוף שנועדו לרענן, למנוע ייבוש העור ולנוי. הנה כי כן שומנים וקרימים למיניהם אינם דבר חדש שפותח בעידן המודרני.

אז כמה מאפיינים במילים 'מודרניות'. שמן זית בכבישה קרה עשיר בוויטמינים E, D, A, K-ו שהוא המגן העיקרי נגד רדיקלים חופשיים שאחראים להתחמצנות התאים ולהזדקנות העור, הוא מסייע למניעת קמטים, השמן אינו אוטם את העור ומעניק לו שכבת הגנה. סבון שמן זית מיוחד בכך שמשמר את תכונותיו המיטיבות של השמן במגע עם העור, הוא מתאים לעור עדין ואינו מייבש את העור.

"מה היתר הזה: זיתים לאכילה, זיתים לייבוש, זיתים לשמן ושמן דולק יפה מכל השמנים ואין עליו נושרין לא בימות החמה ולא בימות הגשמים" (במדבר רבה ח')

טעון גניזה

סבתא קוסמטיקה

בימי קדם נעשה שימוש רפואי רב בשמן זית במשחות ובבליעה. השמן שימש כתרופה לכאבי שיניים, לבעיות קיבה ומעיים ועוד. ההשפעה החיובית שלו עדיין בתוקף בימינו, הן לשימוש חיצוני והן בבליעה.

הנוכה שמח ומאיר

*טעון גניזה

שאלות ופרוט בעיות ניתן לשלוח

לפקס: 05703580-1532

או לכתובת: orlyfriedman3@gmail.com

נא לציין בתחילת השאלה 'עבור מדור קוסמטיקה'.

מומלץ לצרף לפניה מספר טלפון על מנת שנוכל לענות

על שאלות שלא מתפרסמות

באופן ספציפי.

נחמה, ביצירתיות ובהבנה המקצועית שלה מנצלת את הזמן לעשייה מבורכת ולבניית מודלים חדשים להתערבות חיצונית והיא מזכירה לי את מאמר החכם: "אדם דואג על דמיו אינו דואג על איבוד ימיו. אך דמיו אינם עוזרים וימיו אינם חוזרים..."

מסגרת האשראי. יש המחשבים את צעדיהם בזהירות ובחרים רק השקעות סולידיות, ויש שמוכנים לקחת קצת יותר סיכון בשביל הסיכוי לעשות רווחים גדולים. יש שאוהבים כל יום לפנק את עצמם במשהו קטן ויש שאוהבים פעם בתקופה להרשות לעצמם הוצאה יקרה. "כרגע אני מפתחת צורת עבודה שתתייחס לשונות בתפיסה ובהתנהלות הכלכלית וממנה תייצר את ההתייעלות הנכונה והמותאמת לכל משפחה

'נדוניה ששווה מאות אלפי שקלים'

הרה"ג **רבי נחום דיאמנט** שליט"א מפנה זרקור לסוגיה בצורה בהירה ומאירת עיניים:

"התפיסה שלי בנושא היא לגמרי שונה. אצלי בבית לא שמעו את המילה כסף ופרנסה אף פעם. זה לא היה נושא. כסף זה משהו שצריך אותו, כי אין ברירה. אבל כסף הוא לא ערך שעומד בפני עצמו. כשצריך יש. ברוך ד'. חמי היה אומר: 'אני מיליונר! יש לי המון כסף והוא נמצא בבנק. הבנק של הקב"ה. תמיד כשאני צריך הוא נותן לי...' הוא נותן ויש, ברוך ד'. צריך לבטוח בו והוא נותן מידו הרחבה. זו הייתה האווירה. למושג 'כסף' אין ערך בשום צורה שהיא. מתי כן עלה הנושא? כשראינו את יד ד', כשהייתה פתאום סיעתא דשמיא כלכלית מיוחדת אספתי את כל הילדים ואמרתי להם: 'תראו. הקב"ה נמצא. תשמעו את סיפור ההשגחה...' כשמדובר באמונה - הכנסתי אותו. בגדול. אבל אני נגד זה שעושים מהכלכלה עניין. ואסביר גם למה.

היה יום עיון בקרית ספר על כלכלת בית נכונה. בסוף היום היה סימפוזיון שהשתתפו בו גם אני. ושם עלתה השאלה: האם צריכים לחסוך לקראת חתונה לילדים? כל אחד אמר את השקפתו בעניין על הצורך לחסוך וכו'. אני דיברתי אחרון. שם שאלתי: "תגידו לי מה זה נקרא לחסוך? גם אם אחסוך 1000 ₪ בחודש, אפילו 2000 ₪ זה יספיק בשביל לחתן שלושה עשר ילדים? זה בקושי הקינוח לאופרוף. זו בדיחה. זו אפילו לא השתדלות. אפס. לעומת זאת, אני דווקא נתתי לילדים שלי נדוניה ששווה מאות אלפי שקלים: הילדים שלי יודעים מהיום שנולדו שאין שום חיסרון לגור בירוחם. זה מופנם בתוכם, ובשביל ירוחם יש לי כסף".

"זאת האג'נדה שלי. במציאות - הרי לכסף אין ערך לכן אין שום מקום לשתף בכלכלה. אנחנו עושים רק השתדלות. לשתף אותם ברגעים של אמונה בהתנהלות הכלכלית, לחזק את התחושה שהכל ממנו והוא זן ומפרנס לכל. בזה רצוי ונכון לשתף אותם, הרבה. אבל לגבי כסף שהם יהיו רגועים: מה שצריך - הקב"ה נותן".

התייחסותו לדמי כיס נוגעת בנקודה קריטית לנו, כהורים: "יש שתי שיטות בנוגע לדמי כיס. אני יכול להבין את אלו שרואים בדמי כיס עניין חינוכי: ללמד את הילד לחסוך. למרות העובדה שבעיניי, ילד צריך לדעת שכסף זה עניין של מבוגרים, אבל ניחא, זה עיקרון שאפשר להתפשר עליו. אבל בשני המקרים כשאין לילד דמי כיס קבועים או כשיש לו באופן קבוע, חשוב לזכור שילד לא מוציא כסף מבלי הסכמה של הוריו. ההורים יודעים לאן הולך הכסף, מתי ועבור מה. כסבא ברוך ד', אני לא נותן כסף לנכדים כי אני לא יודע מה הילד יעשה עם זה, וגם לא חושב שסבא הוא על תקן כספומט אנושי... בכל מקרה שיש לילד כסף שלו העניין הזה צריך להיות מונח על השולחן: הילד לא משתמש בכסף ללא ידיעת הוריו. נתאר לעצמנו במקרה שמנענו מהילד קרמבו. כולם קיבלו והוא נענש ולא קיבל. אם הוא ילך ויקנה לעצמו קרמבו מדמי הכיס שלו - מה הועילנו? לכן, ילדים, כמובן בהתאם לגיל ולמה שמקובל בסביבה יכולים (לא צריכים!) לקבל דמי כיס אם יש לנו על ההוצאות שלהם שליטה".

הרב דיאמנט עושה הבדלה ברורה בין חינוך לחיי פשטות ומותרות לבין שיתוף כלכלי:

"צריך שתהיה לנו, המבוגרים הבחנה ברורה בין הדברים. לא נכון לצייר את הבחירה בחיי תורה ולקשור אותה לחיים בצמצום ובקושי כלכלי.

לחיות חיים של בני תורה זו בחירה שלא קשורה לכסף. גם אם היה לי כסף לא הייתי קונה מרצדס או וילה בשלושה מפלסים. לא בגלל שאין לי. כי פשוט אני לא רוצה לנקר עיניים. לכן לא הרשיתי לילד שלי לאכול גלידה בחוץ, והרגלנו אותם שלחידוד לוקחים רק לחם עם פרי מהעונה, אוכל סטנדרטי. בבית, כשיש, אפשר לקבל גלידה. החינוך לפשטות אין לו כל קשר עם פרנסה וכלכלה. נכון לנתק בין החינוך לחיי תורה והסתפקות במועט לבין קושי כלכלי או מותרות. בשונה מכסף, עבורנו 'בית של תורה' זה ערך: לחיות בפשטות כשהעולם הזה הוא בר חלוף ולזכור שאת דירת הקבע שלנו אנחנו בונים למעלה, בשמיים. לא פה על הארץ".

כאשר אני מביאה את הדוגמא שהורים אומרים לילדים: "אנחנו לא יוצאים לנופש כי אנחנו בני תורה ואין לנו כסף לזה" הרב דיאמנט מחלק את המשפט לשניים: "אמרנו כאן שני דברים נפרדים לגמרי: הדבר האחד - אנחנו לא יוצאים לנופש כי זה לא מתאים לבן תורה. והשני - אנחנו לא יכולים לעמוד בזה כלכלית.

שני החלקים האלו במשפט לא קשורים זה לזה. החינוך להיות 'בן תורה' לא מתחיל בכסף. אנחנו שואפים להפנים אצלנו ואצל הילדים שהבחירה הערכית שלנו של ויתור על מותרות היא בחירה מודעת בחיים עם ערך. אנחנו לא בוחרים בין חיי רווחה לחיי צמצום וקושי אלא בין חיים עם משמעות ותוכן לחיים ריקים. לקנות כדי להתמלא? זה לא עובד.

חינוך לזה צריך להיות מוטמע לאורך שנים: אי אפשר למלא צרכים רוחניים בחפצים גשמיים, באביזרים, באוכל... מי שלומד תורה ויש לו חיי משפחה שמחים ועשירים החיים שלו מלאים. למלא - צריך את מי שריק. לא ראיתי אדם שמח שאומר 'בואו נעשה שמח'... או מי שיש לו חיים אומר 'בואו נעשה חיים'. מי שחי - לא צריך 'לעשות חיים'.

אנחנו לא מסכנים ואנחנו בוחרים לפתח ולטפח ערכים אחרים. בקשר לכך הרב דיאמנט מספר על מאפיה אחת במרכז השולחן שהוכיחה את לב העניין בצורה חיה: "פעם נקראתי להציל נערים יקרים וכשרוניים שהתדרדרו ועשו שם ניסיון לשקם אותם. התיישבתי, מוכן לדבר, והם, כמעט פה אחד, שאלו: 'אפשר לעשות?' אמרתי להם: 'תעשו כרצונכם, רק אל תפריעו לי'. דיברתי כשעה על כך שכשהנפש מלאה היא לא צריכה דברים גשמיים וכשאדם מרגיש ריק מבפנים הוא מחפש תחליפים כדי להתמלא אך זה לא יספיק אף פעם... ואז סיכמתי בהוכחה ניצחת: 'והא ראייה שכל מה שאמרתי נכון? - תסתכלו במאפיה. אף סיגריה אין שם. הנה שעה אחת מלאה עברה עליכם ולא הייתם צריכים מילוי חיצוני...'. הנערים הביטו בשתיקה במאפיה הריקה שהעידה בצורה מוחשית יותר מכל על כך שעולם החומר מתנדף ונעלם כשיש תוכן אמיתי".

מה הקש"ר חיה מרקוס

קל מאוד לזהות אותו. הוא תמיד ישפוך בטעות, ויקפץ בלי שליטה. לא נדליק בחדר שלו נרות חנוכה כי החדר כל כך מבולגן שקשה להגיע לחלון... הוא נולד בחנוכה וחושב על עצמו שהוא לא ממש נס. ובוודאי לא מביא אור...

כן זה 'יאיר', מהספר 'מה הקש"ר?' שסובל כמו עוד הרבה ילדים וילדות, בגילאים שונים, מהפרעת קשב וריכוז.

'יאיר' מתאר בספר את חייו מנקודת מבטו העליזה, ההיפראקטיבית ולעיתים גם המתוסכלת. אבל 'יאיר' לא מניח לעצמו לשקוע בתוך הרחמים העצמיים אלא מתמודד וגם מביא פתרונות.

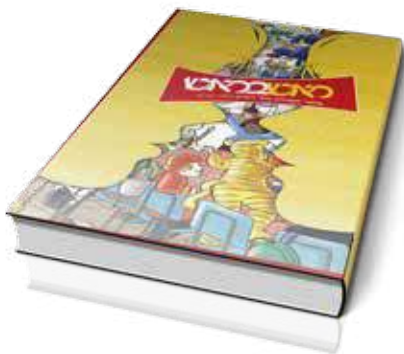
'יאיר' הפך לספר מתוך הכרות עם עשרות ילדים וילדות הסובלים מהפרעת קשב וריכוז. חיה מרקוס, מטפלת רגשית ומדריכת הורים הכירה את 'יאיר' וחבריו בקליניקה, בגנים ובכיתות ה"ח"מ אותן היא מרכזת. בספרה החדש 'מה הקש"ר' נותנת מבט גלוי בהפרעת קשב"ר מזווית ראייה של הילד המתמודד. כן, יש גם פתרונות ודרכים להקל את ההתמודדות.

בכל פרק בספר מתאר 'יאיר' בהומור ובשפה קולחת חלקים מההתמודדות היום יומית ומוצא, בעזרת מבוגרים תומכים ואוהבים, את הדרך להצליח למרות ועל אף הקשיים.

אז אם גם לכם יש ילד כזה בבית, או בכיתה, אז תדעו שיש סיכוי אתם רק צריכים לתת בו אמון ולקרוא איתו ביחד את 'מה הקש"ר'.

הספר עלה על המדף בערב חג הסוכות וכבר קנה לו שם טוב בקטגוריית הספרים שמתאימים לכולם. מבוגרים וצעירים, ילדים והורים. אנשי מקצוע ונשות חינוך קראו בו ולמדו ממנו. מעבר לפתרונות שהוא מציע בין דפיו, הוא מעלה אל המודעות את הקושי והופך אותו למשה שאפשר לדבר עליו, להרגיש אותו, להתמודד איתו ולהצליח!

הוצאה: יפה נוף

'ראש בראש' תנו לילד לפעח! מתנת אתגר לקראת החנוכה

ספר החידות המאירות שפותח לילדים את הראש מנוקד ומתאים לכל הגילאים

ממתין לכם כבר עכשיו בכל סניפי 'יפה נוף-פלדהיים'

קורה בתורה הרב יהושע שקדי שליט"א

כולנו, ילדים ומבוגרים, מורגלים בכל עת 'לקרוא בתורה', אך על אף הלימוד והשינון, קשה לנו לזכור מה באמת 'קורה בתורה'. החיבור שלפנינו, אשר חלקו הראשון ראה עתה אור על ספר בראשית, פורס בפנינו את כל אשר קורה ומתרחש בפרשה, בחן ובנעימות רבה, בצורה מליצית ומחורזת.

הרב יהושע שקדי שליט"א, מוותיקי המלמדים בת"ת 'חקרי לב', בשכונת בית וגן, נודע כבר בחיבוריו הקודמים 'נפלאות מתורתך' (חידות על פרשת השבוע לפי א-ב) ובעלונים המיוחדים על פרשיות השבוע אשר כבשו מקום של כבוד בתלמודי תורה רבים ומלווים את סעודות השבת במשפחות רבות. הפעם הפליא בחיבורו זה לתמצת בסגנונו הייחודי את כל פרשיות ספר בראשית, מבלי לדלג אף עניין, ובין השורות שזורים הבנות וביאורים בעומק הפשט של הפסוקים.

ברכה בפני עצמם קובעים הצירים הבלתי שגתיים המתלווים לכל הספר, והשאלות המופיעות בראש כל פרשה ופרשה, אשר כולם יחדיו נועדו לחרוט בלב הלומדים והמעיינים את מה שבאמת 'קורה בתורה'.

הוצאה והפצה: יפה נוף

יללה בחולות א. איכלר

ספר חדש שירתק את הילדים אוהבי עלילות הקומיקס ומתאים להורים שרוצים להעניק לילדיהם חומר קריאה איכותי מסדרת: "עלילונים סיפור מאלף".

ברוכ'קה ומוט'לה ישראלוביץ' הגיעו בשנת תרפ"ה להתגורר בעיירה החדשה שהוקמה בסמוך לאיבן איבראק הערבית. סיפורה ההיסטורי של בני ברק בראשיתה, ההתמודדויות, הקשיים והסכנות, שלובים בעלילה דמיונית של הילדים שלמדו גם על החשיבות של אהבת אחים ללא קינאה ותחרות. בסיפור גם חטיפה ושבי תאונה וגניבה, שריפה וחילוץ מתח והומור וכל מה שעלילה טובה טומנת בחובה.

סידרת "עלילונים סיפור מאלף" של א. איכלר מתייחדת בספרים איכותיים המעשירים את עולמו של הקורא הצעיר בידע והרחבת אופקים, בעומק תוכן ומסרים חינוכיים אך גם מסעירים ומרתקים ושואבים לתוכם קוראים צעירים ומבוגרים כאחד.

ספר שהוא מתנה להורים וילדים.

הוצאה והפצה: יפה נוף

ולמקומו

תחריץ

צורה עדינה

[פרק 32]

תקציר:
חמותה של ליקי אומרת לה שהיא תשאר בארץ ולא תסע לבקר את בעלה כי כך קבעו אלו שמתווים את האסטרטגיה. הילדים חווים קושי בגלל העדרותו של אביהם, והוא מתבטא אצלם בדרכים שונות.

"האמת.... האמת שבאנו כדי להגיד לך משהו", לחשה אמה שלך. אביך הסתכל לקצה השני של החדר. הכוס רעדה בידו. אמה, עד עכשיו הם עוד לא אמרו משהו? מה עכשיו? מה הם עומדים להנחית עליי? אלף מחשבות לא ממוקדות התרוצצו במוחי, דוחפות זו את זו. עדיין לא הרגשתי בהלה. סקרנות עצומה, בלבול, לא בהלה. "לוי נכנס הבוקר למעצר בנורבגיה", אמרה אמה שלך בקול שקט. הפעם היא כן הסתכלה עליי. יש מבטים שמתקשים לשאת את עוצמת הרגע; כאלו היו מבטי שתינו. "לכמה זמן?"

"עדיין לא ידוע. זה לפני משפט; מדובר במעצר מסוג שמונע הסגרה למדינה אחרת. אנחנו מקווים שלראש השנה הוא ישוחרר, בעזרת השם. גם אם יחזור לשם שוב עד יום כיפור". "מעצר? בבית סוהר?" מילים כל כך כבדות. הן שוקלות טון. "כן. בתנאים טובים יחסית. הוא ביקש לומר לך שרוחו איתנה, ליקי", ניסתה אמה שלך לעודד אותי. "ככה? במילים האלו?"

"כן", ענה אבא שלך. "האמת היא שאני מתפעל ממנו". ואז, אז זכיתי לרגע של חסד. יכולתי להרף עין לראות את ההורים שלך בכאבם. כל הקשיים שלי וכל התחושות הסוערות זו הצידה ופינו את מקומם לאביך ולאמה. כמה קשה לכאוב מרחוק כאב של ילד, וילד נשאר ילד בכל גיל. כמה קשה לתפעל את כל המערכת של העזרה המשפטית והמעשית, ובמיוחד בנסיבות הלא נוחות האלו. הלא נעימות. כמה קשה לחזור לימים שבהם לא נרדמת בלילה בגלל דאגות הוריות, וכשהתעוררת עייף - הן אלו שהציפו אותך. ההורים שלנו לא מצעירים, והם נמצאים בשנים שרוצות נחת, לא יגון ואנחה ועמל.

"בנסיבות כאלו", אמרתי להם בכנות, "מרגישים את החינוך שקיבלו בבית. גידלתם אותו לתפארת, והחינוך שלכם מוכיח את עצמו". היו דמעות בעיניי כשאמרתי זאת, והן שיקפו את הכנות ממנה בקעו המילים. ולא היה זה מצדקות, לוי, ולא ממידות זוהרות. לא היה שם ויתור על אגו ולא משהו דומה. אדרבא. הרגע שבו ראיתי אותם ורציתי להחמיא להם ולשמח אותם - הרחיב גם את הלב שלי ונתן לי משהו ששום התבכיינות לא נותנת. אומרים שאהבה היא הצורה הכי עדינה של אנוכיות. באותו רגע, מול הוריק, הרגשתי את זה עמוק עמוק.

לא עם מה שהם אומרים או לא אומרים עליי; לא עם מה שאני מרגישה בקשר אליהם. זאת הייתה הרגשה טובה ואימהית לחשוב על ינקליה בעצמו, על המצוקה שלו. "האמת? אני מבינה אותו. זאת באמת התמודדות לא קלה", אמרתי. "מצד שני, לא קל להתחיל בחיידר חדש כשהוא בכיסא גלגלים", העיר אבא שלך. "נכון. אבל מבחינה לימודית לא תהיה לו שום בעיה. ינקליה קפץ כיתה, לא יהיה לו קושי להסתגל לחיידר אחר, ולא משנה מה תהיה בו הרמה". "לפעמים כיסא גלגלים יכול לתת לילד מעמד חברתי טוב", סברה אמה שלך. "מעמד חברתי?" - שאלתי.

"כן. חריגות, גם אם היא קשורה ביכולות מופחתות או בצרה, מעוררת הערכה וסקרנות", הסבירה אמה שלך. "כמו שלפעמים היתומים הם כוכבי הכיתה", הסכמתי. "כן, חלילה", מלמל אבא שלך. 'החלילה' היה ממש מיותר, אבל לא אמרתי זאת.

רציתי לשאול אם ינקליה ביקש מהם לבוא לדבר אתי ורציתי לשאול מה בדיוק הוא אמר ואיך ומתי. רציתי לשאול ולא שאלתי. החלטתי שלא אנוזף בילד ולא אכביד גם עליו בשאלות מיותרות. טוב שלילדים יש גישה לסבא שלהם וטוב שהם נותנים בו אמון. הבנתי את זה, לוי, לצד הכאב והמבוכה שהציפו אותי.

"לוי כבר שמע על ינקליה?" - שאלתי. "עוד לא", ענו שני הוריק יחד. "הוא מאד קשור לילדים. אני בטוחה שהילדים מאד מעניינים אותו גם עכשיו, בלב כל הבעיות האחרות", הסברתי את עצמי. "הם מעניינים, לא זה העניין", הפטיר אבא שלך. "הפסיכולוג שמלווה אותו ביקש לא להעביר אליו התלבטויות חינוכיות", הרחיבה אמה.

"הפסיכולוג? שמלווה? אותו?" כמה שאלות עוד אשאל היום? מה עוד אינני יודעת עליך?

"כן. למה את מתפלאת?" - התעניינה אמה שלך. זה היה גם הרגע שבו היא בחרה לטעום מהעוגה של יהודית ולהחמיא לי עליה.

"לוי ממש נגד טיפול", אמרתי. "יצא לנו לדבר על זה לא פעם".

"הוא היה נגד טיפול", אמר אביך בלשון עבר. "העסק הזה עם התקרה כנראה שינה כמה דברים. אין מצב עכשיו שלא יהיה לו ליווי של איש מקצוע".

"בסדר". אני לא נגד; רק מתפלאת.

יתבררו דברים בקשר ללוי, והמחשבות של מנשה בענין אולי תתחלפנה".

"עד אחרי החגים יחזרו גם, כנראה, למבנה של החיידר, ויכול להיות ששם יהיה לו יותר קל".

"אולי", הגיבה אמה שלך. הרגשתי שהיא אומרת לי משהו ב'אולי' הזה, ולא הבנתי מה.

"מי שכן יעבור, כנראה, זה ינקליה", המשיך אבא שלך. "מה???" או שלא שמעתי או שלא הבנתי. אפשרות אחרת לא נראתה לי רלוונטית. "ינקליה", חזר אבא שלך. "ינקליה מה???"

"ינקליה רוצה לעבור, והוא לא רוצה לחכות עד אחרי החגים". הרגשתי שהטיק מופיע בעין שלי. לא מופיע, תוקף. העין נכנסה פנימה ושוב ושוב, בקצב מואץ שרק הלמות הלב השתוותה אליו. "מה זאת אומרת הוא רוצה? הרי אפילו כשמנשה רצה -ינקליה התוכח ורב אתו שהוא ישאר בחיידר ולייזר ישאר אתו", טענתי. "כן, אני יודע".

הרגשתי מבויישת. מבויישת, זאת המלה, לוי! לא הבנתי מה הולך פה, לא הבנתי כלום, וכן הייתי מבויישת. אמה שלך הרגישה בזה. "ינקליה דיבר עם השווער. הוא היה אצלנו".

"ינקליה היה?"

"גם מנשה, גם ינקליה".

"ביחד?"

"לא".

"איך ינקליה הגיע?"

"אהרליה, חבר של לוי, הביא אותו".

לא הצלחתי להרים אליהם את העיניים. האמת שגם לא רציתי, אבל היה לי ברור שגם לו רציתי - לא הייתי מסוגלת. "ליקי, את אמה נהדרת", אמרה אמה שלך. בנאלי ככל שזה נשמע, הייתי זקוקה למילים האלו באותו רגע מכלים. "איך אמה נהדרת?" - גמגמתי בחצי פה. אני לא בטוחה שהשפתיים שלי הוציאו את הצלילים. אולי הם רק ציירו את צורתן.

"לפעמים לילד קשה לדבר עם אמה, דווקא כי אמה כל כך אוהבת וקרובה. ינקליה לא רוצה להכביד עליך, הוא יודע שמונח המון על הכתפיים שלך. כששמע שאת אומרת למנשה לדבר עם השווער, עלה בדעתו שגם הוא יעשה כך. הוא לא מסוגל ללמוד יחד עם דב, הבן של המנהל, בכיתה". אמה שלך לא האריכה בדברים והודיתי לה על כך בליבי. היא אמרה בדיוק מה שהיה צריך.

הקשבת. לפחות לרגע הצלחתי להיות עם הדברים בעצמם,

ליקי ההורים שלך הגיעו יחד. לכאורה הייתי צריכה להיבהל, אבל בנסיבות שלנו - אין לי כבר מה להיבהל יותר משאני מבוהלת. התקרה כבר קרסה, ינקליה נפצע, אתה נסעת, לי לא מרשים לנסוע אליך, הטיק חזר לי - הוא הולך ובא, והילדים מגיבים קשה.

"באנו לדבר אתך", אמר לי אבא שלך מיד בכניסתו הביתה. ברור, הנהנתי בראשי. לא חשבתי שהם באו לבקר. לייזר התעורר. הרשיתי לו לקום להגיד לסבא ולסבתא שלום. הוא שמח, ואמה שלך הייתה אליו יותר רכה מהרגיל. אבא שלך לקח בינתיים ספר ליד; ראיתי שהוא דרוך ועצבני. הרגל שלו תופפה בקצב מהיר על הרצפה. אני לא חושבת שהוא באמת קרא בספר.

"אכין לכם תה?" - הצעתי.

"לא, נשתה משהו קר. תודה. הכי חשוב שתקשיבי לנו", אמר אבא שלך.

"בסדר". הגשתי מיץ אשכוליות ועוגה שיהודית אחותי שלחה לי לשבת.

התיישבתי על הספה, לא יודעת למה. שניהם ישבו ליד השולחן. אביך על הכיסא שלך, ואמה שלך על הכיסא שלידי. הרמתי אליהם עיניים שואלות. לפי הרצינות שלהם - אולי כן הייתי צריכה לחשוש, אבל לא חששתי. אולי יש איזה סף שממנו והלאה כמעט לא חוששים.

"בתיליה עצבנית", אמרתי להם. לא יודעת למה פתחתי אני בדברים. אולי מתוך חשש ממה שאני עומדת לשמוע. "יש אמה של חברה שאמרה, או אמרו לבתיליה שהיא אמרה, שהיא לא רוצה שבתיליה תשחק אצלם כי היא עצבנית, רבה וצועקת". שתעזו להאשים אותי, אני חושבת בליבי. שרק תעזו.

"זה טבעי שהילדים חווים קשיים", אמר אבא שלך בקיצור. "כן, קשה גם ליתר", הוסיפה אמה שלך. "ואיך לא? זה היה עלבון גדול ללוי אם ההיעדרות שלו הייתה עוברת בצורה חלקה אצלך ואצל הילדים".

"אז הצורה ממש לא חלקה", הגבתי, "כך שאין עלבון". כמה גרגרים בצבע בז' נחו ליד המזנון. העיניים שלי לא הסכימו להפסיק להסתכל עליהם. ועל אף שאני טיפוס לגמרי לא אובססיבי, הבנתי שאין בררה. קמתי, לקחתי ממרפסת השרות את המטאטא והיעה. נכנסתי לסלון וטאטאתי את הרצפה ליד המזנון. הגרגרים הלא מזוהים נחו ביעה ומשם העברתי אותם לפח. נכנסתי לחדר חזרה, סמוקה משהו.

"סיכמתי עם מנשה שהוא ימשיך בינתיים בחיידר", אמר אבא שלך. "אחרי החגים נחשוב שוב על הענין הזה. עד אז אולי

אמת או חובה

מ. קינן • פרק 4

תקציר: פנחס ושאל שני משגיחי כשרות החושפים הונאה במפעל שמן, נמלטים על נפשם מוחשש לכך שהוגשה נגדם תלונה במשטרה. במהלך הנסיעה מקבל פנחס, הנשוי קרוב לעשר שנים, הודעה מרעייתו כי תקוותם לילד שוב התנפצה. שאל, אב לעשרה, חש שלא בנוח להאזין לשיחה.

ג'ארנייל מביט אל הנקודה בה נעלם פנחס, מחזיר את מבטו אל שאל ונאנח. "עוד מעט יהיו מים חמים", הוא אומר מנסה לפתח שיחה, "אחר כך נוכל להכין כמו תמיד, קפה בשבילך, צאי בשבילי ותה בשביל פנחס, אם הוא יחזור כבר". שאל נאנח גם הוא כתשובה, לועס את הלחם היבש במקצת. וג'ארנייל מחזיר לו אנחה נוספת ושואל אחר כך: "כמה שנים הוא נשוי, פנחס?"

"עוד מעט עשר".
"עשר", מבין ג'ארנייל, "הרבה זמן".

"המון". ליבו של שאל כבד.
"והרופאים - " מתעניין ג'ארנייל, "אין להם שום רעיון בשבילים?" שאל מרים את עיניו אל ההודי ומחייך: "אצלנו, היהודים, קוראים לשיחה כזו 'לשון הרע', הוא אומר, "פנחס לא היה רוצה לדעת שאנחנו מדברים עליו מאחורי הגב".

ג'ארנייל מושך בכתפיו: "אני לא חטטן", הוא אומר, "אבל אחות של אישתי נסעה לאיזו זקנה במחוז טיין, והיא נתנה לה צמחים שהועילו צ'ייק צ'יק".

שאל מושך בכתפיו: "אתה יכול לספר לו את זה", הוא אומר, "אבל לא עכשיו. תן לו להירגע קצת".

"ברור, ברור". ג'ארנייל סיים את מנתו, והוא מביט בשקיקה בשאריות הטונה שבקופסה. ואף על פי שבדרך כלל מתאמץ שאל שלא להיות נדיב מדי עם המזון הקצוב שהביאו מן הארץ, הפעם הוא אינו מצליח להתאפק. הבחור עבד קשה היום, מגיע לו לכל הדעות סנדיץ' נוסף.

"כן?" ג'ארנייל מעריך את המחוות, "בטוח שאני יכול לקחת את זה? ממש ממש תודה".

"בשמחה". שאל מוציא את הטלפון מכיסו, "אני הולך להתקשר לבוס שלי עכשיו".

"אז תגיד לו על המכונית", מזכיר ג'ארנייל, "אני אצטרך להחליף חלון, וליישר ולצבוע את הפח. זה יכול להגיע לחמש עשרה אלף רופיות כמו שום דבר".

"שלום הרב שוואב", שאל מהנהן בראשו לעברו של מורה הדרך שלהם, "מה שלומך?"

שלומו של הרב שוואב טוב ברוך ה', והוא מתעניין בשלומם שלהם כתשובה.

"אנחנו בסדר, ברוך ה'", שאל בורר את מילותיו, "אבל הייתה דרמה קטנה במפעל, וחטפנו קצת מכות מאיזה פועל שניסה - "

הוא מקשיב רגע, "כן, מכות ממש. פנחס קיבל אגרוף בבטן, ואני נחתתי משבר זכוכית. לא, זה לא חתך גדול מדי, הדם כבר נעצר. זה היה לפני - " הוא מעיף מבט בשעונו, "קצת יותר משעתיים. והיינו צריכים לברוח משם אחרי שהפועל שהרביץ לנו החליק על בקבוקי זכוכית שבורים ונחבל". הוא מעיף מבט על ג'ארנייל, שמחוות תנועות דרמטיות על המכונית שלו, ומוסיף: "ג'ארנייל היה יעיל מאוד ופינה אותנו משם בדיוק בזמן, רק לפני שכמה נערים זרקו עלינו בלוקים ושברו לרכב שלו חלון ועיקמו את הפח". הוא צוחק, "לא, לא, אני לא מנסה להוריד שום דבר לאט לאט. ובכל מקרה, אנחנו כבר לא באיזור הסכנ-"

צרחה מפלחת את השקט. צרחה גבוהה וחדה כמוה לא שמע שאל קודם לכן מעולם. והיא רמה כל כך עד שהיא חודרת ומהדהדת גם במשרדו הירושלמי של הרב שוואב.

"זה פנחס", שאל מזנק על רגליו, "אני אחזור אליך, הרב שוואב". הצרחה נשמעת שוב, והפעם היא מקוטעת להברות, "שאל", צורח פנחס באימה צרופה, "שאל בוא לכאן!"

"הוא הלך לשם", האקדח שג'ארנייל מסתיר תמיד מתחת לשולי החולצה, בולט כעת מכף ידו, והוא משתמש בו כבמעין אצבע מורה ארוכה במיוחד.

עונת המונסון רק עברה לא מזמן, והטבע ירוק כולו ושופע פריחה. אבל היופי הזה אינו הופך את מסעם לקל. הם מבוססים בין השיחים, נשרטים מענפים שהם אינם מתפנים לסלק מעל דרכם, וכושלים מעל סלעים המוסתרים מתחת לצמחיה הסמיכה. מכוונים את דרכם לפי צעקות 'שאל! שאל! שאל!' שמשמיע פנחס ללא הפסקה.

"אנחנו באים, פנחס, אנחנו כאן", שאל חובט בשיחים, "אל תזוז אם זה היה נחש".

"זה לא נחש", הקולות שנשמעים מעברו השני של מסך הצמחים מעידים שגם פנחס מנסה לקצר את דרכו לקראתם, "זה לא נחש בכלל. שאל. זאת תינוקת, תינוקת קטנה".

תינוקת?

ג'ארנייל ושאל מחליפים ביניהם מצמוץ קצר.

"תינוקת?" שאל מתכופף מתחת לענפיו של עץ קוצני במיוחד, "מה אתה מתכוון לומר?"

"שום דבר", פנחס מגיח מבין גבעולי דוחן שגובהם כגובה אדם, חליפתו מלוכלכת בענפים ועלים, ולפותה בידיו באופן מוזר, "חוף מזה שהייתה שם תינוקת, זרוקה על האדמה".

אנשים משתגעים לפעמים מרוב צער. אבל בדרך כלל לא מתרחש

הדבר בבת אחת. "מה זאת אומרת 'תינוקת'?" שואל שאל רכות, "ואיפה היא עכשיו?"

פניו של פנחס חיוורות, ועיניו קרועות לרווחה, "כאן", הוא אומר, מושיט את חליפתו המלוכלכת אל שאל, "כיסיתי אותה, כי היה לה קר".

תינוקת?

בהיסוס לוקח שאל את החליפה ופותח את קיפוליה. תוהה מה יגלה בתוכה.

אבל אין שם שום דבר מוזר או מפתיע, פנחס פשוט צדק.

"היא קטנטונת", בחוסר אמון מביט שאל בפנים העגולות, המקומטות, באף הפחוס מעט ובשיער המרוח בשכבת ורניקס לבנבנה, "היא... היא רק נולדה".

התינוקת נושמת לאט, בשקט, גופה הזעזערי רועד בתוך קיפולי החליפה, והגוון הכחלחל של שפתיה מעיד כי פנחס צדק. קר לה, על אף מזג האוויר החם.

בוהירות הוא עוטף אותה שנית, מצמיד אותה אל גופו. "בואו", הוא אומר, חש גם הוא היסטריה קלה גואה בתוכו, "אני חושב שהיא צריכה לאכול, ועכשיו".

"לאכול מה?"

הוא אב לעשרה, וג'ארנייל ופנחס מקבלים את מרותו בלא לערער אחריו. אבל האמת המביכה היא שמעולם לא הזדמן לו לטפל בעצמו בתינוקות קטנים כל כך. ריקי הייתה בבית חולים, ואחר כך נסעה אל אמא שלה, וגם כשחזרה הביתה העדיפה תמיד להשאיר לו את הטיפול בילדים הגדולים, התינוק החדש היה כל כולו שלה.

"לאכול - " הוא נושם עמוקות, "אני חושב שקודם כל ניתן לה מים חמים עם קצת סוכר".

"איך?" תוהה פנחס. וגם זו, שאלה טובה.

"עם כפית", הוא פוסק בביטחון עצמי שהוא אינו חש, "עם כפית, לאט לאט".

זבובים כבר מרחפים מעל כריכי הטונה הנטושים שלהם, אבל המים שעל האש מבעבעים בנחת כאילו לא קרה שום דבר.

"מותר לתינוקות סוכר?" מהסס פנחס.

"לא יודע". שאל מתיישב על הכיסא המתקפל הכתום, מחבק את החבילה הקטנה, "אין לי מושג. אבל דבר אחד בטוח אם לא - גותנים להם לאכול הם יכולים למות מרעב". הוא נוגע בתינוקת הזעזעריה, היא מלוכלכת באדמה, וידיה קפואות. "פנחס, תן לי כוס מים עם שלוש כפיות סוכר, וג'ארנייל - לך תשיג לנו בבקשה חלב".

"להשאיר אתכם לבד?" ג'ארנייל מנענע בראשו, "סורי, אבל אי אפשר".

"הנה המים", ידיו של פנחס רועדות, "מה עושים עכשיו?" "נותנים לה לאכול", משיב שאל בשקט בשקט, משעין את ראשה של התינוקת על זרועו האחת, "ערבבת את הסוכר? יופי. עכשיו כשאני מחזיק אותה, בוא תתן לה את המים - כלומר - הוספת גם קצת מים מינרלים, שזה לא יהיה חם מדי?"

ידו של פנחס נעצרת באמצע מסעה, "לא חשבתי על זה", הוא מודה בשמץ בושה, "כמה מים להוסיף, לדעתך?"

התינוקת משמיעה יבבה רפה, אומללה.

"תוסיף שני שליש מים קרים", מורה שאל, "אבל אחרי שאתה שופך את המים ולפני שאתה מוסיף חדשים, תוסיף עוד סוכר".

"עוד סוכר". חוזר פנחס, אבל ידיו רועדות כל כך, שג'ארנייל ממלא בעצמו את ההוראות, "הנה", הוא אומר, מתיישב לצידו על הדשא, פניו בגובה פני התינוקת, מוכן ומזומן להושיט עזרה, "ומה עכשיו?" אבל שאל קץ בנתינת הוראות, ואף על פי שבתחילה נראה לו שיהיה עליו לאחוז את התינוקת ביד אחת, לאחוז את הכוס בידו השנייה ולהחזיק בכפית בידו השלישית, הוא מצליח להניח את ראשה של התינוקת בשעקרורית זרועו השמאלית, לאחוז את הכוס באותה היד, ולהסתדר בעזרת שתי ידיים בלבד.

"היא שותה?" פנחס גוהר מעליהם, מתבונן בכף הפלסטיק הלבנה העושה את דרכה הן הכוס אל הפה הקטן הסגור בחולשה.

"היא שותה", מאשר שאל חרש, "תראה, זה טעים לה".

"זה... זה מדהים", קולו של פנחס מצטרד, "תן, תן לה עוד, מסכנה קטנה".

הכף נעה שוב, ובטיפות המתוקות יש אנרגיה מספקת כדי לגרום לתינוקת לפקוח את עיניה, ולהביט בשניהם במבט שנראה כמלא בהכרת טובה.

"טוב לה", אומר ג'ארנייל ברכות מפליאה, "היא מרוצה".

"כן", מסכים פנחס, ושואל: "יש למישהו מושג איך היא הגיעה לכאן?"

"היא לא הגיעה. הגיעו אותה", משיב ג'ארנייל ביובש.

"כן", מסכים פנחס, "ברור. אבל מי יכול היה לעשות לתינוקת כזו קטנה כזה מין דבר?"

גבותיו של הסיקי מתכווצות: "לצערי", הוא אומר, "זו לא בדיוק שאלה".

תקציר: ביילי לוריא מגיעה מניו יורק לבתיה גולדמן, אחותה, בניסיון להתאושש משוד שבו בעלה נהרג והיא נפצעה. נפתלי גולדמן מאושפז במצב קריטי אחרי טביעה.

10

ליבי קליין

כי אבי ואימי

היא מסתכלת על הילדים שלה שמתענגים על המוס. העיקר שהם שמחים, שבעים ומרוצים. "יודי ויעקבי, ברכת המזון בבקשה, חמודים". "אני לא אוהב לברך בלי אבא". יעקבי רוטן. "ובכלל לא היה נחמד סעודת שבת בלי אבא".

"גם אני לא אוהבת סעודת שבת בלי אבא". היא מודה, מושכת את יעקב אליה לחיבוק. "אבל נפתלי שלנו צריך את אבא יותר מאיתנו עכשיו. וגם, סבתא אנגליה הכינה לנו אוכל כל כך טעים ופינקה אותנו, אז כן היה לנו קצת נחמד, נכון?" היא מסתכלת לו לתוך העיניים. "נכון". יודי מהנהן.

"יופי, אז בואו נברך ולמיטות. כבר ממש מאוחר". היא מפהקת, מברכת. אמא שלה מטאטאה את הסלון והמטבח. שייני לא מבינה בשביל מה לטרוח כל כך, אם בעוד כמה שעות כולם יטיילו עם עוגת שוקולד בכל האיזור.

"לילה טוב, חמודים. שבת שלום". היא מכסה אותם בציפיות הריחניות. באמת יותר נעים ככה, אמא שלה צודקת. מינדי בוכה במיטה שלה. שייני ניגשת אליה, מתיישבת לידה. "מה קרה, מינדי?"

"את מרשה לי לישון במיטה של נפתלי?" היא מנגבת את העיניים. "בטח, אבל למה?" היא מתעניינת. "כי סבתא אנגליה לא שמה שם מצעים, היא אמרה שלא צריך. ואני כן רוצה שיהיו שם מצעים". היא פורצת בבכי.

"בואי אלי, ילדה מתוקה שלי". שייני מחבקת אותה חזק חזק. "אני אשים לך מצעים ותשמרי לנפתלי על המיטה, טוב?" "כן". מינדי מניחה על אמא שלה את הראש, מתרפקת. החיבוק מרגיע אותה, ולאט לאט הבכי נרגע. "אמא, את שמחה שסבתא באה להיות איתנו?"

"מה את חושבת?" "אני חושבת שכן, אבל גם קצת שלא". "אז את חושבת בדיוק כמוני". שייני לוחשת לה באוזן. "ולמה את חושבת ככה?"

"כי עכשיו הכל מסודר ונקי כזה, ואפילו יש ריח נעים בשמיכה". היא מריחה את הציפה. "כמעט כמו אצל גולדמן ירושלים". כמעט. שייני מגחכת בלב.

"אבל סבתא חושבת שמקודם לה היה לנו טוב, וזה לא נכון. זה יותר נוח ונעים, אבל גם נחמד לנו כמו קודם". היא מניחה את הראש בחזרה על אמא שלה. "ונראה לי גם שסבתא חושבת שאת לא יודעת לסדר ולנקות, אבל זה לא נכון".

"איך את יודעת?" שייני מחייכת אליה. "כי לפעמים לפני שבת הבית נראה של שבת, ולפני פסח הכל הכל מבריק". היא מבריקה. "אז אולי באמת כדאי שאני אתחיל לנקות כמו סבתא, מה את אומרת?" ברור לה מה מינדי תענה.

"אני אומרת שכן, כי ככה מוצאים את כל הבגדים מהר, וגם לא צריך לשטוף כלים בשביל לאכול". שייני מופתעת. "באמת?!"

"באמת". מינדי מהנהנת. "אבל בתנאי שלא תהיי עסוקה בזה כל הזמן, וגם שתמשיכי להרשות לנו להשתולל ולעשות בלגן". היא צוחקת ונשכבת אחורה.

"בשביל זה צריך כמה עוזרות, גברת קטנה". שייני נושקת לה במצח. "ועכשיו לישון. שבת שלום, מתוקה". שייני מכסה אותה, ויוצאת מהחדר מהורהרת. היא לא רוצה שהילדים שלה ירצו בית מסודר, היא לא רוצה להשתעבד למטלות שוחקות וסיזיפיות. ויותר מהכל, היא רוצה להמשיך להיות מוצלחת בעיניהם, על אף שכל שאר העולם בטוחים שהיא כישלון.

היא סוקרת את הבנים. יפים ומתוקים. "מי מלביש אתכם כל כך יפה?" "אמא". הם עונים במקלה. בתיה מניחה בקבוק יין על השולחן. מי עוד יכול להלביש את הילדים שלה?

"בתיה'לה, חבל שלא הערת אותי קודם. הייתי עוזרת לך קצת". סבתא מסתכלת על השולחן הערוך לתפארת. "ביילי עזרה לי, ואת נחת, זה העיקר". זה, וגם העובדה שלא הייתי צריכה להקשיב לסיפורים ארוכים ומעייפים.

"גוט שבת!" סבא כהנא והחיוך הגדול שלו נכנסים, וסבתא אחריו. "איזה כבוד שבת, איזה כבוד שבת". הוא מחמיא לבתיה. היא מרוצה. "סבתא, יש לך מתחזה?".

"בגילי כבר קוראים לזה יורשת". היא צוחקת, ניגשת לומר שבת שלום לסבתא גולדמן. ביילי מגיעה מחדר הילדים. מלכי ונפתלי אחריה, ורבקי עליה. "שבת שלום". היא מתאמצת לחייך. עמוס לה פתאום. הילדים, סבא וסבתא שלה, עוד סבתא שלא שלה. בתיה, מוישי ועקיבא. בתיה לוקחת ממנה את רבקי, ביילי מתיישבת על הכסא.

"הו, הנה האורחת החשובה שלנו, מרת ביילא בת מלכה". סבא מתקרב אליה בחיוך, מניח לה שתי ידיים על הראש ומברך אותה. עקיבא נעמד. "אני מוחה על האפליה". הוא צוחק, מוריד את הכובע, וניגש אל אבא שלו.

"המחאה במקומה. אבל הייתה לי ברכה מיוחדת היום, וחיפשתי למי היא מגיעה במיוחד". סבא מעביר את הידיים לראש של עקיבא. "יופי. אני חושב ששאר ממנה גם בשבילך, עקיבא". סבא מוריד את הידיים. עקיבא נושק ליד ימין שלו.

"עכשיו מוישי, ואז בתיה'לה, ואחר כך כל הזיסעלאך לפני הסדר, לעמוד בשורה". הוא מתמלא אושר מהילדים המתוקים שניגשים אליו. שתילי זיתים מתוקים ויקרים יש למוישי ובתיה. שתילי זיתים שלהם, של מלכה שלהם. להודות ולהלל.

והודות ולבקש על השתילים שעוד לא זכו. "שבי, שייני. את צריכה לנוח". אמא של שייני אוספת את הצלחות לפח, מקפלת את הניילון. "תודה, אמא. אני באמת תשושה". שייני הגיעה מבית החולים שעתיים לפני שבת, עצובה ומודאגת. אם לא שהילדים התחננו שתחזור הביתה לשבת, היא הייתה נשארת שם. אבל הם צריכים אותה יותר משנפתלי צריך אותה עכשיו, ולמרות הקושי היא ניתקה את עצמה ממנו והגיעה הביתה. היא כל כך קיוותה להגיע הביתה עם בשורות טובות, לשמח את הילדים לפני שבת, לשמח את עצמה.

אבל אין לה שום דבר טוב לומר להם. העיניים שנפתלי פקח הבוקר הן לא יותר מ'תנועה רפלקסיבית', לטענתו של הרופא. והוא הרבה יותר טרוד בדלקת הריאות שמתחילה להתפתח, ובאם תמשיך, עלולה להפוך את ההגשמה לבלתי יעילה.

אבל שייני לא רוצה לחשוב רע, ועכשיו שבת. אמא של שייני מגישה כוסיות של מוס שוקולד לשולחן. "אפילו קינוח הכנת? אני לא מאמינה".

"זה כלום הכנה, ממש כלום. וטעים טעים". היא טועמת. "קחי, שייני'לה". "תודה". שייני לוקחת בלי חשק. אמא שלה כל כך עוזרת, מצילה אותם ממש. אבל מתחת ומעל לכל העזרה היא מרגישה כמה שאמא שלה בעצם מנסה לעשות את כל מה שהיא לא מצליחה לעשות. כל מרצפת נקיה, כל סלט על השולחן, הם חיצים של ביקורת ישירות לתוך הלב שלה.

הבית מבריק כמו ששייני לא זוכרת, כל הכביסות מכובסות, מקופלות ומסודרות בארונות. סעודת שבת עם שפע של סלטים, דגים, ובשר. בשר אמיתי, לא עוף.

"בתיה, אפשר לעזור במשהו? לא נעים לי שרק את עובדת". ביילי נכנסת למטבח, מסתכלת על בתיה שחותכת חסה לסלט. "שום עובדת, הכל מוכן כבר". בתיה מעבירה את החסה לקערה, מוסיפה עגבניות שרי חצויות.

"אני רואה". ביילי סוקרת את הסלטים והמטבלים שעל השיש. אפילו באמריקה אין להם כזה שפע. "את רוצה להגיד לי שאת ככה משקיעה כל שבת?"

"אני אוהבת את המטבח". ומסדרת איתו מצויין, בניגוד לכל מיני תחומים אחרים בבית. היא נותנת מקל של מלפפון לנפתלי שיושב בכסא האוכל לידן. "אבל זה המון עבודה". ביילי מציצה מתחת לכיסוי שעל הפלטה. "עשית הכל בלילה, אחרי שנרדמת?"

"בדיוק. צייק צייק". בתיה שוטפת ידיים ומנגבת. "את רוצה לקחת בזהירות סלטים לשולחן?" "אני אנסה". ביילי לוקחת את הקערה של סלט החסה, אבל היא כבדה לה מדי ביד אחת, היא מנסה לפחות לתמוך בה עם היד השנייה, אבל כואב לה. היא מניחה אותה בחזרה. "אולי את החלות אני אקח". היא מתוסכלת.

"יש לי רעיון יותר טוב". בתיה מחייכת. תשחקי עם מלכי ונפתלי עד שכולם יחזרו, מה את אומרת?" ואז אני לא אצטרך לעשות את זה. "זה פינוק בשבילי, לא עזרה".

זו עזרה בשבילי. "מצויין. הרי הגעת בשביל להתפנק, לא?" היא מזכירה לה. "השוויגער שלי אמרה לי את זה כל פעם שהיינו אצלם בשבת. בסך הכל שש פעמים היינו אצלם, ואף פעם היא לא הרשתה לי לעזור. אחיות של דובי עשו הכל ואני ישבתי על הספה כמו פרינססה". היא מתיישבת על הכסא במטבח. "את חושבת שאני אבוא אליהם עוד פעם לשבת?"

בתיה מופתעת מהשאלה. "אני לא יודעת, האמת. את בקשר איתם?" "כן. זאת אומרת, לא ממש. אמא שלו באה לבקר אותי בבית החולים וגם בבית, וב'שלושים' היינו ביחד. היא גם התקשרה כמה פעמים לשאול מה שלומי ואם עדיין כואב לי, אבל לא יותר מזה". ביילי נאנחת. "את יודעת, לפעמים אני מעדיפה לחשוב שבכלל לא התחתנתי ולא איבדתי בעל. זה היה כל כך קצר שאפילו לא הספקתי להתרגל להיות נשואה".

"זה באמת היה קצר. מדי קצר". בערב פסח הם התחתנו, ובערב שבועות כבר קמו מהשבעה. בתיה מצטמררת. "אז אולי באמת אין לי בשביל מה ללכת אליהם לשבת. וזה גם בטח יזכיר לי את דובי יותר מדי". היא מניחה. "טוב, אלה לא מחשבות של שבת. יש למלכי דף קשר?" היא עוטה על עצמה חיוך ונעמדת.

"כן, התיקיה שלה תלויה מאחורי הדלת בחדר שלהם. ותסתכלי אם רבקי התעוררה, אני אלביש אותה לשבת". בתיה כל כך נהנית מביילי, והילדים עוד הרבה יותר. מצידה להשאיר אותה אצלם לתמיד. בתיה מנקה לנפתלי את הידיים במפית, מורידה לו את הסינר ומוציאה אותו מהכסא. "לך לשחק עם דודה ביילי". הוא רץ, מרוצה.

בתיה מסדרת את הסלטים על מגש ומגישה לשולחן. היא מעמידה מפית שזזה מהמקום, מרימה ספרון מהרצפה וסוגרת את הוילון. "גוט שבת!" מוישי פותח את הדלת. שייע ואלחנן רצים פנימה, ניגשים לסבתא גולדמן שיושבת בכורסא הקבועה שלה. עקיבא נכנס אחריהם, סוגר את הדלת. בתיה מעיפה מבט לעקבות שעל הרצפה הבהוקת.

"גוט שבת. איפה סבא וסבתא?" "עוד רגע מגיעים, סבא הלך לקרוא לסבתא וביקש שנתקדם". מוישי ניגש לאמא שלו. "שבת שלום, אמא". הוא מתכופף אליה.

"שבת שלום". היא מחייכת. "יודי הראה לי את הכיפה החדשה שלו, איזה שלום". היא מחבקת את אלחנן. "האבנים האלה ממש כמו יהלומים". "זה אלחנן, אמא. יודי זה הבן של דוד". הוא מזכיר לה בעדינות.

"נכון, נכון". היא נעמדת, לא בקלות. "הם דומים, שיהיו בריאים".

רחלי ברית פינוק לכל אחת

בבית האופנה 'רחלי ברית' ברח' רבי עקיבא בבני ברק מסכמים בסופו את חודש המבצעים הייחודי שנערך בחנוכה. המבצעים האטרקטיביים שנמשכו לאורך כל החודש, כשהשיא נרשם עכשיו, בימי החנוכה.

הלקוחות נהנות ממחירים מיוחדים של עד 50% הנחה!

קהל הלקוחות מצביע ברגלים, ורוכש בהתלהבות את הקולקציה האיכותית של שמלות הבית המרהיבות, לעונת החורף ליומיום ולשבת. מבצעי החנוכה תקפים עד 11/12/18 ב' טבת, בחנות המפעל בלבד.

המותג 'רחלי ברית' מביא כל השנה אפנה איכותית בעיצוב מרהיב, ובהתחדשות בלתי פוסקת.

לפני כשנתיים הושק מותג היוקרה BRITTORIA המביא עימו את בשורת הנוחות והסטייל בבגד אחד ומשלב את האיכות המוכרת של רחלי ברית עם עיצוב אירופאי חדשני ואופנתי ונוחות מושלמת. המותג BRITTORIA כולל בתוכו מספר קטגוריות: BRITTORIA CLASSIC המציע שמלות בית וחולצות ליום יום ולשבת.

SUNSET COLLECTION – קו שמלות בית יוקרתיות לשבתות ולחגים המשלב בדים מיוחדים, במגע רך ומלטף במיוחד.

בימים אלו מתחדש ליון נוסף – GLAMOUR COLLECTION המציע קולקציית בגדי אירועים לנשים ולכלות. זוהי גרסת פרמיום הכוללת שמלות ועליוניות אלגנטיות במיוחד, בגזרת מחמיאות ובעיצובים מרהיבים, המיוצרת באומנות ובטאץ' ייחודי, ומעניקה נופך של אלגנטיות לכל אירוע. הליון החדשני נוחת על מדפי החנות, וכבר זוכה לתגובות נלהבות מצד הלקוחות שממהרות להתחדש עם שמלת ערב יוקרתית בעיצוב נקי ומתוחכם.

ניכר כי בכל ליון מושקעים חשיבה והתאמה מרביים לאופי ולצרכי הלקוחות. בכל הקולקציות הושקעה חשיבה מרכזית על האם, המהווה את מרכז הבית, וחשוב לה להיראות במיטבה ולהיות נינוחה תמיד. החל משמלות הבית ועבור לבגדי האירועים, בכל ליון ישנם דגמים מיוחדים לאשה ולאם לאחר לידה, בנוסחה מפתיעה ועיצוב בלעדי היוצרים חידוש מתוחכם לאם ולתינוק.

מועדון לקוחות

בית האופנה רחלי ברית יוצא עם בשורה נוספת לקהל הלקוחות: בימים אלו אנו מזמינים אותך להירשם למועדון הלקוחות ולהנות מהטבות בלעדיות ומפנקות, בנוסף למבצעים הרגילים. כי לחברות מועדון מגיע הרבה יותר!

לקוחה המעוניינת להצטרף למועדון הלקוחות המשתלם, מוזמנת לשלוח מייל לכתובת:

rachelibrit.il@gmail.com

אתן מוזמנות לעקוב אחר מגוון ההטבות הייחודיות, להיחשף למבצעים המפתיעים, ולהיות ערות לחידושים ולעיצובים החדשים והעדכניים שנחתים בחנות מיד חודש בחודשו.

גם לכן מגיע להתחדש עם המותג BRITTORIA ולהיראות במיטתכן בכל מצב. בבית, בחוץ, ובאירוע. מחכות לכן בחנות המפעל רבי עקיבא 99 קומת כינסה. טלפון: 03-6169199, 058-6653350 שרות לקוחות.

BRITTORIA
BY RACHELI BRIT

RACHELI BRIT
רחלי ברית

במלאות שנה להסתלקותו

כנס לזכרו של רשכבה"ג מרן הגראי"ל שטינמן צוק"ל נערך בסמינר "לדעת חכמה"-אלעד

במלאות שנה לפטירתו של רשכבה"ג מרן הגראי"ל שטינמן צוק"ל, התאספו תלמידות סמינר "לדעת חכמה" יחד עם צוות הסמינר לדברי חיזוק והתעוררות ממשנתו של מרן הגראי"ל שטינמן צוק"ל.

מנהל הסמינר הרב ישראל ארנטריו שליט"א פתח ואמר: "כיום השנה, זה הזמן להתעוררות ומחשבה מה עלינו ללמוד ממשנתו של מרן צוק"ל". הרב הוסיף ואמר כי "בסמינר 'לדעת חכמה' עלינו ללמוד באופן מיוחד את דברי מרן צוק"ל, שכן כידוע את הסמינר הקים מרן צוק"ל למען התלמידות בעיר אלעד כאשר דאג לסמינר עד יומו האחרון. לכן חובה עלינו להתחזק מדרכיו".

הרב ארנטריו סיפר על הנהגות האמת של מרן צוק"ל, הוסיף ואמר: "שמעתי ממרן צוק"ל שהיה אומר בשם הגאון מוויילנא זיע"א כי אצל גברים התורה היא התבלין כנגד היצר הרע ואצל נשים זה הצניעות. כשמתחזקים בצניעות, זה נותן את הכוח להילחם ביצר הרע. לכן עלינו להתחזק לפחות בשתי נקודות אלו. ונישא תפילה לבואא עולם שיעד הנה עזרוננו – זה הכל 'רחמיך', ולא עזבנו – זה הכל 'חסדיך'. והתפילה היא 'אל תשכחנו' לנצח, שמרן צוק"ל יהיה מליץ יושר על כל בנות הסמינר וכפי שביקר אותם בחייו ובקרוב נזכה לגאולה השלימה". המחנך הרב"ה רבי אליעזר יוטובסקי שליט"א, אשר זכה לקרבה מיוחדת ממרן צוק"ל ואף זכה לנסוע עמו למסעותיו המחזקים ברחבי העולם, האריך בתיאור על ביתו של מרן צוק"ל ואמר שעל בית זה נאמר "וכמת נשים בנתה ביתה" – שהרבנית ע"ה הייתה שותפה בבניין הבית הגדול הזה, כאשר ויתרה על מנעמי העולם הזה למען תורתו הק' של רבינו.

מצגת נפלאה ומרתקת הוצגה על אורחות חייו ופועלו של מרן צוק"ל לאורך השנים. בתום הכינוס החשוב יצאו התלמידות וצוות הסמינר בתחושת חיזוק והתרוממות הרוח והודו להנהלת הסמינר על הכינוס החשוב, המצטרף לכלל הפטילות הרבות שסמינר "לדעת חכמה" יוזם במהלך השנה כולה, כאשר רק לאחרונה הסתיימה תוכנית נפלאה, במהלכה למדו כלל התלמידות ב'חברותא' בספר 'אורחות צדיקים', כאשר לימודן הצטבר לכדי עשרות אלפי שעות של לימוד והתחזקות.

אחלה סלטים לאירועי חנוכה ומפגשים משפחתיים

שמונת ימי החנוכה משרים אווירה חגיגית לימים ארוכים וכמעט בכל בית בישראל תמצאו במהלך החנוכה מפגש משפחתי, סעודה חגיגית או מסיבת חנוכה מיוחדת מכל סוג אחר. את שולחן האירוח תוכלו לשדרג בקלות עם מגוון סלטי אחלה של שטראוס, בטעם של בית המשתלבים נהדר בכל ארוחה – חלבית, כשרית או פרווה. מגוון סלטי אחלה הוכנו בקפידה, במתכונים שהוכנו במיוחד, בנגיעה אישית ועמוקה, תוך בחירת חומרי הגלם הטובים והטריים ביותר. כל מתכון שנבחר באחלה מוכן תחילה במטבח הפיתוח הקטן שבצד מפעל הסלטים, וכשהוא מוכן ועובר מבחני טעימה – הוא עובר לייצור במטבח הגדול של אחלה. באותה ההשקעה וכמוכן בטעם של בית!

אחלה של שטראוס מזמינה אתכם ליהנות מחמוסס וטחינה משובחים במגוון סגנונות וטעמים, וכן מסלטי ירקות כגון: כרוב אדום עם מינון ייחודי ואיכותי, מטבוחה העשויה מעגבניות ופלפלים בבישול ארוך ובתיבול פיקנטי ממש כמו בבית, חציל בטעם כבד מחצילים טריים בצל מטוגן ושמן קנוהל איכותי, פלפלים קלויים מרצועות פלפלים טריים וקלויים ממש כמו בהכנה ביתית ועוד מגוון עשיר של סלטים מיוחדים וטעמיים.

לדברי שירי בירמן-כהן, מנהלת השיווק של שטראוס מזון טרי: "בכל שולחן, בשבתות וחגים, בשמחות ובמפגשים משפחתיים, אין כמו פינוק אמיתי עם מגוון סלטי 'אחלה', במבחר סגנונות ובטעם של בית. אנו שמחים להיות חלק בלתי נפרד מכל ארוחה בחנוכה ובשאר החגים בשנה, מכירות הסלטים בישראל צומחות, משום שכולם רוצים ליהנות מסלטים טריים וטעמיים בטעם של בית".

כשר למהדרין בהשגחת בד"ץ שארית ישראל.

מטרה

מזה דורות רבים, מטרה פועלת ללא לאות עבור התינוקות בישראל. מטרה מחויבת הן לאיכות והן לכשרות מהודרת ותמיד הייתה הראשונה לחבר בין השניים ולהשקיע בפיתוח מוצריה כדי להציע את המגוון הרחב ביותר בכשרות בד"צ העדה החרדית.

לשנה הראשונה בחייו של התינוק, יש השפעה מכרעת על הגדילה וההתפתחות, כמו גם על הבריאות שלו בהמשך החיים. אין ספק שההזנה הטבעית היא הטובה והמומלצת ביותר לתינוק ויש לה יתרונות רבים – היא מכילה את כל הרכיבים הנחוצים לתינוק ובכמותיות המתאימות, מהווה הזנה מיטבית וקלה לעיכול, תורמת לגדילה, להתפתחות ולחיסוניות של התינוק. יחד עם זאת, במקרים שבהם נדרש תחליף להזנה טבעית, חשוב לבחור את התמ"ל (תרכובת מזון לתינוקות) המתאים ביותר.

מטרה אקסטרה קר מהדרין, סדרת תמ"ל שהושקה לאחרונה גם בכשרות מהדרין, מציעה לציבור החרדי המקפיד על כשרות ועל איכות את היתרון המשולש לעיכול קל – שילוב רכיבים ייחודי: פרוביוטיקה, סיבים פרה ביוטיים ושמן בטאפלימיט. פרוביוטיקה – חיידקים "טובים" שמתבססים במערכת העיכול של התינוק ומסייעים להבשלתה, הרכב שמנים מסוג בטאפלימיט שנועד להקל על העיכול בחודשי החיים הראשונים וסיבים פרה ביוטיים התורמים למרקם יציאות רך ומועדידים את שגשוג הפרוביוטיקה במעי. בנוסף, בהיותו מזון עיקרי בתזונת תינוקות, חשוב שהתמ"ל יהיה בטעמו הטבעי וללא תוספות מיותרות של סוכר לבן (סוכרוז) או חומרי טעם וריח, ולכן מומלץ לעיין ברשימת הרכיבים שעל האריזה ולוודא שאתם בוחרים עבורו תמ"ל איכותי ללא סוכרוז וללא חומרי טעם וריח. באקסטרה קר מהדרין, בדומה לכל תחליפי החלב החלביים של מטרה, אין סוכר לבן או חומרי טעם וריח.

מטרה, המזינה את תינוקות הציבור החרדי מזה דורות רבים ומהווה את הבחירה של מרבית האימהות בישראל, ממשיכה לפעול על מנת לספק את תחליפי החלב האיכותיים והמתקדמים ובכשרות המהודרת ביותר.

אני מאוד מתחברת לבישול הבריא, ושוקלת ללמוד אותו. מהן אפשרויות העבודה בתחום הזה?

הפנונו את השאלה לשף אורנית עובדיה, מרצה ומנחה בקמפוס הקולינרי בירושלים:

"קודם כל, אנחנו עדים לשינוי עצום בנושא התזונה, שכיום במגמת תאוצה. לאט ובטוח הבישול הבריא החלחל למועדנות גם במגזר החרדי, ויותר נשים מוצאות את עצמן מחפשות מתכונים בריאים, שיטות בישול בריאות, אך לעיתים נתקלות בבורות ובחוסר ידע משווע. בקמפוס הקולינרי נטלו בשבילך את היוזמה, והבאנו את הכיוון הבריא הזה, ככוכב נוסף לכוכב השפית. רצינו להעניק לקורס 'הפרופשיונל שף' ערך מוסף מיוחד שיציב את השפית בניהיה נוספת שממנה תוכל להתפרנס. ופתחנו כעת מחזור שני של קורס "שף בריאות והדרת תזונה". אבל בשביל להרים קורס כזה וברמה המקצועית המאפיינת את הקמפוס, נדרשנו לאנשי מקצוע רבים בתחום הזה.

למי זה מתאים?

בכלל ייחודיות של הקורס, הוא מתאים גם לטבחיות שעובדות במטבחים תעשייתיים או מנהלות קייטרינג, המעוניינות לשדרג את הידע המקצועי שלהן, ולעבוד נכון במטבח התעשייתי, ולהטמיע בישול בריא לקייטרינג שלהן, על מנת להעניק ערך מוסף מבוקש מאוד בניהיה הזו.

ובנוסף – הקורס מתאים לאלו השואפות למצוא תעסוקה בתחום התזונה הבריאה, זה יכול להיות תזונאות שכבר עוסקות בתחום, אך לא יודעות להמיר את הידע שלהן ולבשל אותו.

את יכולה גם להפוך ליועצת תזונה, תחום חם מאוד ומבוקש שאין בו מספיק מענה במגזר החרדי. אנשים מחפשים היום להכניס את החלק הבריא בבית, מסיבות בריאותיות שונות אבל לא יודעים איך ליישם את זה בבית.

יש לנו גם בוגרות שכיום מוכרות מהבית מזון מיוחד לציליאים, לסוכרתיים, ולבעיות בריאות שונות, הביקוש הוא גבוה והמענה לא מספק.

להפוך ידע לפרקטיקה

מעבר לידע שהתלמידה רוכשת בקמפוס, יש חפיפה מושלמת לפרקטיקה המעשית. מעבר לשיעורי הניהול והאימון העסקי, אני אישית כשפית מרצה בקורסים בקמפוס, מלווה כל תלמידה בשאלות בהנהיגה, בהכוונה.

כל תלמידה שלומדת קורס, יודעת שהטלפון שלי פתוח לשירותה, ואני מכוונת אותן לקראת האירועים הראשונים שהן מוציאות, כמה לתמחר את המנה, כיצד לכמת את האביזרים מסביב עד לרמת המפיות והשתיה... כל הידע התיאורטי מונגש להן ברמה הכי פרקטית, כך שכל בוגרת של הקמפוס יכולה ויודעת לנהל את האירועים הראשונים שלה, בהרבה בטחון ידע ותחושת רוגע.

זה בעיני אחד הדברים החיוניים ביותר, לדעת שכל תלמידה סיימה את הקורס, ויודעת כיצד להפוך את המקצוע שלה לרווחי ולא להרגיש שהיא נופלת למים בלי עזרה."

אם גם לך יש שאלות להתייעץ עם מומחיות הקולינריה שלנו, את מוזמנת לשלוח למייל:

office.cuca@gmail.com

מותג הפאות Rikki Wigs עכשיו בישראל

מותג הפאות Rikki Wigs עולה לארץ ומחולל מהפכה בתחום פאות האיכות

פינו לריקי בעלת המותג לתת לנו סקירה קצרה על המותג הנחשב: לאחר ניסיון ארוך בתחום הפאות, ושיבה למספר שנים לארץ בה גדלתי – ארה"ב, התמקדתי בעשור האחרון בייצור פאות המותג שלי. הפאות שאני מייצרת נמכרים בכל סלוני הפאות המובילים בארה"ב, מניו יורק ועד מיאמי, ומלוס אנג'לס ועד בולטימור. כעת החלטנו לצאת בצעד מבוךר ולפתוח את סלון הפאות המפנק ורחב הידיים ברחוב בן זומא בבני ברק. הסלון יאפשר גם שנמכרית שהשירות ליהנות מפאה מושלמת, מעיצוב יוקרתי של הטרנדים המובילים בעולם הפאות, ומחוייית שירות לא מוכרת וכמוכן, מפרסית תשלומים גדולה ונוחה.

ספרי לנו על מה שמיוחד את פאות ריקי:

הפאות שלי מיוצרות בקפדנות רבה, משיער משובח ביותר, אותו אנו מייבאים מזה 15 שנים מספקים ייחודיים בכפרים ברחבי רוסיה ואוקראינה, איתם אנו בקשרים הדוקים, מה שמבטיח שהשיער האיכותי ביותר מגיע אלינו. אני יכולה לציין כי השיער בו אני משתמשת איננו השיער שמסתובב בשוק.

מלבד זאת, לצד ייצור בהזמנה אישית, יש לנו מלאי ענק של פאות מוכנות ויפהפיות, בכל האורכים והגוונים, מה שמאפשר לכל לקוחה לבוא, לבחור, לאהוב ולקחת. אין צורך להמתין זמן רב משלב ההזמנה ועד לשלב העיצוב.

כמו כן, הניסיון הרב שלי בשוק הפאות בארה"ב הקנה לי את ההיכרות והידע הרב עם עולם העיצוב של מעצבי העל בתחום בארה"ב, עם עולם הגוונים הטבעיים העשיר והאיכותי הרווח שם, ועם סטנדרט השירות האמריקאי הידוע, שאומר – הלקוח מעל הכל. לא אהבת? לא שילמת!

אפשר לומר שתחום האומנות ממנו אני מגיעה משפיע על כל שלב בבניית הפאות: החל מהתאמת הפאה ללקוחה, בניית הלייסים והצמיחה הייחודית, העיצוב האומנותי, ועד לרמת הגימור המושלמת, שמגשפיעה במיוחד על האפקט הסופי. כל לקוחה שעוברת תחת ידיי נהנית מפאה בטאץ' מיוחד ובסטייל לא סטנדרטי.

מלבד הרמה והסטנדרטים הגבוהים של הפאות, הבאנו את קונספט היוקרה של סלוני הפאות האמריקאים, והלקוחות מוזמנות ליהנות מחוויה ברמה אחרת בסלון מרשים, מואר ומפנק, מספות מפוארות ומכיבוד עשיר של קפה ומאפה, שהופך את תהליך קניית הפאה לחוויה בפני עצמה.

הגישה שלי שפאה היא לא רק השיער, היא ההשתתפות האישית שלי עם ההרגשה של הלקוחה וההבנה שאני חלק מתמונה גדולה. אתן מוזמנות לגשת לסלון היוקרתי ולהנות מאיכות ושרות ללא תחרות.

rikki zisowitz
DESIGNER WIGS

הופלים המשובחים של מן - אותו הטעם מאז ועד היום

לכל אחד מאתנו שמור מקום מיוחד בלב לחוויות ילדות מיוחדות. לפעמים מצטרפים לחוויות הנוסטלגיות גם ריח מיוחד, ניגון ספציפי או טעם עונג. מן', מותג הופלים והעוגיות הנוסטלגי, מזמין אתכם ליהנות בחנוכה מרגעים

מתוקים ומלאי ניחוח, ליד הנרות הדולקים, להיזכר בימים ההם ביחד עם העוגיות והופלים הפריכים – באותו הטעם ממש כמו פעם!

את הופלים של מן תוכלו למצוא בציפוי שוקולד או בלי, במגוון טעמים כמו שוקולד, לימון, קפה, חלבה ועוד ובמאריים בגדלים המתאימים לכם בדיוק. העוגיות של מן כוללות את סדרת העוגיות הקלאסית האהובה של עוגיות כוכבים, עוגיות בטעם חמאה ועוד, וכן סדרת עוגיות ירוקה הכוללת עוגיות מקמח מלא, עוגיות רגנולה ועוד.

כל המוצרים של מן הם בכשרות הרב לנדא שליט"א וניתנים להשגה ברשתות השיווק ובחנויות המבוחרות. חנוכה שמח!

“דיאלוג מרתק מתפתח על נושא שמעניין את כולם למרות פער הגילאים העצום”

בימים ההם ובזמן הזה

- המון מתנות מונחות על המיטה, ילדי משפחה אחת נכנסים ביחד לחדר, ובחרים פריט אחד מתוך שלוש ערמות לפי מחיר והתאמה לגיל.

- כל אחד מהנכדים מקבל שקית בד שהכנתי מראש עם שמו רשום עליה ובתוכה, פקלע ממתקים, ספר, ועוד מתנה מותאמת לו באופן אישי.

כיבוד: במשפחתנו התגבשה עם השנים מתכונת מנצחת. כל כלה מכינה תבשיל לפי בחירתה פלוס סלט גדול.

מה אני מכינה? אתם תוהים?

אני רק יושבת ונהנית מהמוכן. מה פתאום, ככה אתם מכירים אותי.

אני קונה לחמניות או בייגלך, מכינה ממרחים, ועוד כל מיני תוספות כדי החשק הטוב עלי.

עד כאן לגבי החלק המעשי.

רוצה לשתף במחשבותיי. נדמה לי שמרוב חיפוש חוויות, והפעלות, והשקעה בפרויקטים, איבדנו משהו חשוב, מהותי ואולי אפילו עיקרי. לפעמים, לפני המסיבה יש לי תחושה שעומדת בפניי משימה עליה עלי להתכונן היטב, לגבש אסטרטגיות לחפש רעיונות ולהתייעץ עם כל מיני אנשים חשובים. קורה ובסוף המפגש אני מוצאת את עצמי מברכת על המוגמר ומיד מתחילה להתעסק עם חשבונות רבים ולבדוק את מידת הצלחת הערב.

- האם כוללם נהנו?

- האם הנכדים שמחו?

- האם האוכל הספיק?

- האם האינטראקציה בין המשתתפים זרמה?

'תפסיקי עם המחשבות השליליות האלה, מיד'. אני פוקדת על עצמי.

'את עושה השתדלות ולא עליך המלאכה לגמור'. אני מדקלמת בתוכי.

מה להגיד לכם, לפעמים זה עוזר.

אין לי מושג אם המחשבות האלה הן פונקציה מהקושי הפיזי שנובע מהגיל, או אולי הן נובעות דווקא מסדר ערכים שונה, מהתפכחות, מכניעה למוסכמות שכך מסיבה אמורה להיערך. ואולי משילוב בין השניים.

חנוכה מתקרב. אפשר לעצום עיניים ולדמיין מזג האוויר החורפי שבחוץ, (אנחנו מתקרבים לאמצע כסליו ועדיין צריכים לדמיין איך נראה חורף) והחמימות שבתוך הבית. ועדיין בעיניים סגורות את יכולה לראות את עצמך, הסבתא, יושבת בכורסה שלך, וכול נכדייך ואולי גם נינייך מתקבצים למרגלותייך על המרבד. עיניהם נשואות אליך, ואת בחיך חביב מספרת להם על דה ועל אה, דיאלוג מרתק מתפתח על נושא שמעניין את כולם למרות פער הגילאים העצום. את יכולה לראות את הכיבוד שמוגש והוא כולל סופגנייה עם ריבה אדומה, ואולי גם מטבע שוקולד לכל אחד ואחד. מקסים לחוות את ההתרגשות והערכה של הצאצאים. ואחר כך, הנכדים ממשיכים לשוחח בשקט או מארגנים בעצמם משחק בסביבוני. ואת מתפנה להתמוגג מציבור המבוגרים שנהנים מעצם המפגש המשפחתי. כמובן שהשולחן ערוך עם מטעמים שכל אחת מעקרות הבית הביאה, וכולם מתכבדים ומכבדים את האחרים.

עכשיו את יכולה לפתוח את העיניים. אולי אכן אלו זיכרונותיך מהימים ההם.

אז מה עושים בזמן הזה במפגש משפחתי בחנוכה?

נתחיל בהפעלות, הרי הן הכרח המציאות, לא?

הנה מספר הצעות:

- הבת/כלה/נכדה יכולה להכין מצגת. הנושא פחות רלוונטי, העיקר שתאטרק [למי שעדיין לא מכיר את הפועל, מלשון אטרקציה] את כל המשפחה.

- ניתן גם לארגן משחק רב דורות שכולל הדלקת נר, הבעת תודה, ופירגון למישהו אחר.

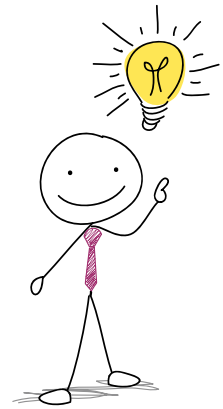
- באחד המפגשים הכנתי משחק בינגו בו השאלות נלקחו מאירועים משותפים או דמויות משפחתיות. מתנות ניתנו לשלושת המנצחים הראשונים ופרסי ניחום לכל היתר... הנכדים המתבגרים [אצלנו הם נקראים הנוער] היו אחראיים על רישום צבירת הנקודות.

נעבור לקטגוריה של דמי מנוכה:

- סכום כסף המחושב כפול מגיל הילד.

- סכום קבוע לכל הילדים מעל בר מצווה, סכום נמוך יותר בין שמונה ועד - ומתנה זהה לכל היתר.

נקודות אור

המורה ביקשה לכתוב נקודות אור שיש בילדה. אז כתבתי:

- מאירה את כל הבית כשמתעוררת לפנות בוקר.
- אור-סת את השיניים עם כל החמצוצים האלה שאתם מחלקים.
- אור-גת אותנו שלוש פעמים בשבוע עם השיעורי בית באנגלית.
בסוף קרעתי את הפתק, גרשתי את החושך (וגם חששתי שהמורה תשלח אותנו לטיפול משפחתי בהוראה [אור-אה] מתקנת), ועכשיו אני רצינית, אינספור נקודות אור יש בה בילדה ובילדים בכלל, וטוב נעשה אם נאמץ גם לעצמנו. בחרתי שבע מתוכן:

א. נקודה שחורה לא מסתירה את כל הנוף

החלטת להקדיש בוקר בחופשת חנוכה שיביא את הילדים לשיאים חדשים של חווית 'ביחד' מאומצת אך תוססת ומרגשת. אבל היה קשה. הם רבו, צעקו, התבכיינו והחמיצו לך את הלב.
אחרי מקלחות, כשכבר מכונת כביסה שנייה חגה על צירה שאלת אותם: איך היה? הם ענו: מה-זה- נחמד. איך? שאלת אותם. איך היה לכם נחמד, אם רבתם וייללתם? הם חשבו רגע ואמרו: זה חלק מההנאה. אחר כך גם השלמנו.
תגידו, מתי נפסיק לשים את המשקולת על הקושי, ונכניס לזיכרון את הצחוקים המטלטלים וההווי המתוק של הביחד. איך מגרשים את הנקודה השחורה שמסתירה לנו את הנוף?

ב. ניצול הזדמנויות

טיפת חלב, שלום.
- שלום, אני רוצה לבטל את התור לחיסון גיל שנה.
- אוי, למה??
פשוט במסיבת חנוכה במתנ"ס השכונתי נכנסנו לברכת כדורים, כך שנראה לי שהתארגנו כבר על כל החיידקים המוחלשים שקיימים.

ג. השלמה

לפעמים הילדים מלמדים אותנו לזרות את הפרפקציוניזם כמו חול עם הרוח:
ילד ראשון: מרוקנים את החול בחוץ.
ילד שני: מרוקנים את החול באמבטיה.
ילד שלישי: משאירים את החול בנעל ולמחרת נועלים ממש ממש בזהירות.
ילד רביעי: משאירים אותו בגן. ממילא מחר הוא צריך להיות שם שוב.

ד. להתפשר

לפי הדיאטנית אני צריכה לאכול עכשיו 7 אגוזים, אבל נגמרו האגוזים.
"יש כאן שוקולד נוגט עם אגוזים, אימא." - אמר לי בן השבע המשוקלל. "זה גם טוב".

ה. יצירתיות

לגננת שלום,
נאווה איחרה לגן כי אין לה מה ללבוש.
אפילו שיש לה מה ללבוש.
בברכה,
אמא של נאווה.
נ.ב. ככה היא אמרה לי לכתוב.

ו. בכי זה הכי

פעמים הדבר היחיד שמעביר את זעמם, עלבונם או צערם הוא בכי. בכי גדול, קורע לב, כזה שקשה לחיות לצידו, אין שום דרך להרגיע, וכנראה שגם לא צריך. יש דברים שאי אפשר וגם לא רצוי להחליק ולעקוף. ילדים מזכירים שלפעמים חשוב לעבור ישר בתוך הכאב. פשוט אי אפשר להתקדם הלאה.
כך שאם את משתמשת בדמעות שלך כנשק יום הדין או עונדת אותן בתור תכשיט - זה לגיטימי. זה בעצם הדבר הראשון שעשית כשהגעת הנה.

ז. שום דבר לא הולך לפי הספר

אנחנו קוראים ספרים או כתבות, או לפחות מדברים עם מי שדיבר עם מי שקרא ספר. משם אנחנו לומדים שיש דברים שצריכים להתרחש 'לפי הספר' או איך שקוראים לזה באנגלית: "by the book". בין אם נגיד את זה בעברית, באנגלית או בסווהילית מדוברת כולנו נוטים לחשוב שדברים צריכים לקרות לפי מה שאמרו לנו הספרים.
בספרים אוהבים לתת טווח. למשל 'ילד יתחיל ללכת מגיל עשרה חודשים ועד גיל 1.39 שנים'. הם גם לא ישכחו לציין שיש לפעמים חריגות כמו ילד שפצח בריקוד טנגו בגיל תשעה חודשים, אבל אלה נדירים.
תסלחו לי, אבל לאחר שנות אימהות ארוכות אני רוצה להצהיר בקול גדול: אז כתוב בספרים. אז מה? ילדים לא מעלעלים בספרי ההדרכה לפני שהם באים לעולם ולא הולכים לקורסי הכנה להתפתחות. הם נולדים מתי שהבורא קבע להם, הם אוכלים מתי שהם רוצים וכמה שהם רואים לנכון (ולא משנה שאמרו שהוא צריך 50 מ"ל חלב והרגע הוא שתה 30 וירק עליך לפחות שני שליש מזה) והכי חשוב - הם מתפתחים בקצב שמתאים להם.

עמוף באהבה,

תפילת שחרית בממוס, בשמי בוסטון, צולם על ידי שבי כהן.

REC

פלאש על השביל

בקשי ילדה,
רק כך תרוויחי.
גם בחיקו, ראשך -
כתינוקת הניחי
...ונוחי.

בשביל החיים

שבי כהן*

10. יצאתי "לרגל"...

טיסת לילה...

ידעתי שהיא מעייפת מאוד, וכל היום למחרת נראה כמו 'תרנגולת מרוטה', אבל הפעם זה ממש בלתי נגמר.

מכיוון שזו טיסה "טרנס-אטלנטית", גם החושך ממשיך לשלוט וזה מאוד מאוד קשה. הרגל שלי כואבת ומתנפחת, זו שעה שהיא כבר זקוקה לשינה נורמלית, ואני לא מאפשרת לה, לא מצליחה אפילו לנמנם. כולם סביבי ישנים כבר כמה שעות טובות. ואני? כנראה נשמטתי בטעות מרשימותיו של "שר השינה".

קודם נגשה אלי דיילת והמליצה לי כמובן... לנסות לישון. כי רק ככה הזמן עובר מהר יותר. (ואני המלצתי גם לה...)

זוהי בכיסא לימין ולשמאל ולא רבע רוחות השיעמום שבשמיים. קמתי, הסתובבתי, כאילו קצת קראתי, והמון חשבת... הלוואי שייגמר כבר. מסכנה הרגל הזאתי שמשתדלת גם כן להתחשב, ולשתוק, ולהתנפח כמה שפחות.

כפי שמופיע עכשיו על המסך, השעה בארץ 9:40 בבוקר, זאת אומרת שהמטוס משייט בשמי העולם כבר יותר מ-8 שעות חשוכות!! מעניין אם זה דומה למה שמרגישים המבקרים מחוץ לאטמוספירה...

הצפיפות גדולה במטוס הענק-הענק הזה. על מנת להקל את ההתנהויות הסוהר המרופד והמרחף הזה נבנתה גם קומה שנייה לכבוד הביזנסרים, זה אומר שיש גם מדרגות. כשאני מרגישה שזהו זה - אני פשוט מתיידדת איתן בדבקות. (והרגל? "קורבן עולה ויורד!")

גם לכתוב קשה, כיוון שהמטוס חשוך מאוד ורק תאורת הפלאפון מסייעת, כשרה ונאמנה. (נו בטח, 'סמסונג אבריקים'). החושך מדכדך אנשים כמוני שלא מסוגלים לישון... (כן, לקחתי כדור שינה, וגם עשיתי הרפיה, וגם שתיתי מיץ עגבניות, וגם השתדלתי לא לחשוב על מה שהיה ויהיה!) אנשים מתחילים להתעורר... קצב הפטפוטים מתגבר... המטוס קם לתחייה! הדליקו תאורות, מתרחשות גם מתיחות ובשביל כל תזוזה צריך לעמוד בתור.

אך בשמיים עדיין חושך אפילה.

והחלון קפוא כמו קרח (הטמפרטורה בחוץ מינוס 67°C). שום אור אינו מנצנץ, כך שאין שום אי באיזור. מתקרבים לבוסטון ובהמשך נבקר בעוד כמה מקומות שמיימים עד שנגיע לניו יורק.

הלוואי שיעבור מהר, בכלל - שכל התקופה הזאת תעבור!! (סט. ג'ונס, סידיני ועוד שמות של ערים חולפים לנגדנו. מעניין איפה בית החולים NYU בתוך כל אלו?)

מדמה לראות מסביב יהודים יראי שמיים מוציאים גמרות ולומדים בשקידה... לתוך החלונות הקטנים האלו צריכים להציץ כל סנגוריהם של ישראל ולראות את הנהגותיהם של העם האציל הזה, שבניכר בולט עוד יותר.

כשהייתי בשדה התעופה התקשרו אלי הזילברס מניו יורק, בערך כל חמש דקות. פעם אחת זו הייתה אימרה של מרן הרב מבריסק על השמחה, פעם של מרן החפץ חיים, פעם כי מישהי "שכחה" להגיד לי משהו, ופעם שאזכור שאני באה אליהם ל"טיול באמריקה", ושיש בייסמנט עוד

משפחה עם ילדה שעוברת ניתוח ביום שני, והם ייעדרו שלושה ימים - אז שלא אדאג. ושמחכים לי אחרי שאתאושש מהטיסה. ושום אני לא מחייכת, אז בבקשה להתאמן קודם במראה.

ואז שמעה אותי יהודיה צדיקה אמריקאית משוחזת (דיברתי בקולי?) ומיד הציעה את עזרתה והנחתה אותי לבידוקים הנוספים של הרגע האחרון לקראת העלייה למטוס, וכל פעם תרמה לי את תורה על אף שמאוד התביישתי, ותרגמה ודיברה במקומי.

נראה לי שהם מציצים מהחלונות הקטנים, אותם סניגורים...

קר במטוס, אני מחכה שהשמש תזרח, ואז תחמם גם את החלונות ותאיר לעוד כל מיני מקומות. כי כל מה שיש לי לעשות בנסיעה זו מסתכם בלהצליח לחשוב... על בעלי שעובר עכשיו התמודדות לא פשוטה, שוב פרידה, כשהעול של הבית והאחריות והחינוך נופלים עליו. אז לפחות עלי לשדר חוזק.

לכן לא הרשיתי לעצמי לדבר איתו במצב המוזר בו מצאתי את עצמי לפני כמה שעות בשדה התעופה - פתאום נפלה עלי חולשה איומה. כאילו נשאבו ממני בבת אחת כל הכוחות. ישבתי על אחת מכורסות ההמתנה בלי יכולת לזוז, לקום ולהתקדם לכיוון טרמינל D9 ...

להבדיל, שמעתי לא מזמן על אדם מאירן שריגל לטובת ישראל. בשלב מסוים, בעקבות חשש לחייו, ניסו מה"מוסד" להבריחו למקום מבטחים תחת שם ודרכון בדויים, כמובן שאם יתפס, חלילה, ימצא את מותו בעינויים נוראיים.

על אף ששינו את תווי פניו, וכל פרט אפשרי זויף במקצועיות, מסתבר שרגשות וחששות לא ניתן לזייף, והלב בכל זאת נשאר אותו הלב - כי בהיכנסו לשדה התעופה, תקפה אותו חולשת הדעת, הוא התיישב בקהות חושים על אחד הכסאות ולא הצליח להתקדם לעבר המטוס, עד שבסייעתא דשמיא קלט זאת "המפעיל הישראלי" שלו והצליח להשתחל לצידו, ולהובילו בלאט לעבר הטרמינל.

כי אם לא כן, מרוב חשש ומתח היה נשאר במקומו ומפסיד את הצלתו. ולהבדיל, כעת - אחרי הכל, כשאני יושבת כאן, במטוס, צפה ועולה בזכרונותי תמונת מצב דומה, שהתרחשה אך לפני שעות ספורות.

אני יושבת בחולשה על הכורסה ולא מצליחה לזוז. אחרי שקיימתי כביכול את כל "חובותיי" האזרחיות בכניסה לשדה התעופה, לא מסוגלת לקום, מרגישה תוהה כמו בחלום, מדברת בשקט עם ה'... ממלמלת לו. ויכולתי להישאר ולשבת שם גם עד לשבוע הבא, אם לא הטלפונים שפתאום לא פסקו מלצלצל, והכריחו אותי לענות, ואט אט גם להתייחס, עד שהתאוששתי והצלחתי לקום ולשוב את עצמותי היבשות ממחל לכיוון שער העלייה למטוס, ברוך ה', עוד לפני הכרזת הטיסה. וגם הספקתי להחזיר שיחה מאוששת לבעלי - "המפעיל הישראלי" מטעם הסוכנות שדואגת ל"רגל" - שנינו למען אותו פרויקט עדכני, שקיבלנו "מראש המוסד העולמי", שגם דאג בעצמו לכל הפרטים, אך דורש בתמורה "עבודה יהודית" ומאוד ייעודית, בלי שום זיופים ותחת זהות הכי אמיתית!

שבי כהן.

*הכותרת הינה מורה, מחנכת ומרצה, פסיכו-גרפולוגית מוסמכת ומומחית במדעי הפסיכולוגיה לשפת הגוף.

סופגניה חמה ולא שגרתית

מיני סופגניות אשל
ברוטב שוקולד חם

סופגניות דונאטס
מפתיעות לחנוכה

ההפתעה בפנים

מתוק בלב 'נשיקות' מיוחדות לחנוכה ולכל עת

מיני סופגניות אשל ברוטב שוקולד חם

סופגניות מהירות ב- 10 דקות הכנה בטעם נפלא

הרכיבים הדרושים:

כוס ורבע קמח
1 מיכל אשל או יוגורט
2 כפות סוכר
1 ביצה
כפית אבקת אפייה
מעט תמצית וניל
כף ברנדי
שמן עמוק לטיגון
אבקת סוכר

לרוטב שוקולד חם:

200 גר' שמנת מתוקה
100 גר' שוקולד לבן או שוקולד חלב או שוקולד מריר קצוץ

אופן ההכנה:

טורפים את כל החומרים בקערה. מחממים סיר עם שמן עמוק לרתיחה (יש בועות ורעש של בועות מסביב לחתיכת ירק או מעט מהבלילה), מנמיכים את האש, מכניסים כדורי בלילה לתוך הבצק בעזרת 2 כפות או כף להכנת פלאפל או כף של גלידה עם קפיץ. ניתן גם לזלף את הבלילה פנימה. מטגנים את הסופגניות עד שהן חומות מ- 2 הצדדים. חשוב לוודא שחום השמן לא משחים את הסופגניות מהר מדי על מנת שהבצק יהיה מוכן מבפנים. מוציאים בעזרת מסננת ומספיגים את עודפי השמן. מכינים את הרוטב: ממסים את השוקולד עם השמנת לסף רתיחה, תוך כדי ערבוב ליצירת תערובת אחידה. מגישים חמים עם הסופגניות

סופגניות | חלבי | 10 דק'

לביבות בננה ושיבולת שועל

לביבות בריאות מעולות מבננה, קוואקר וקמח כוסמין

הרכיבים הדרושים:

¼ כוס קמח כוסמין
¼ כוס שיבולת שועל
כפית אבקת אפייה
2 ביצים
2 בננות בשלות
רבע עד חצי כוס סוכר או 2-3 כפות דבש
רבע כפית קינמון
חצי כוס קוקוס- לבחירה
כפית סוכר וניל או כמה טיפות תמצית וניל
להגשה:
סירופ מייפל
פרוסות בננה

אופן ההכנה:

מועכים את הבננה ומערבבים עם יתרת החומרים. מחממים מחבת עם מעט שמן, מטגנים את הלביבות. מגישים עם סירופ מייפל ופרוסות בננה טריות.

סופגניות | סלסילה | חלבי | 10 דק'

דונאטס

מעין סופגניות, יותר טעימות, יותר מגרות ויותר מפתיעות. בקיצור - יותר...
כשמכינים, מתמכרים

הרכיבים:

לדונאטס:

5 כוסות קמח
שליש מרגרינה
2 ביצים
כפית מלח
חצי כוס סוכר
כוס ושתי חמישיות מים חמימים
4 כפות שמרים

לציפוי:

שליש מרגרינה
מאה גרם שוקולד מריר חום
2 כוסות אבקת סוכר
כפית תמצית וניל
4-6 כפות מים רותחים
כף שמן
חמישים גרם שוקולד מריר לבן

אופן ההכנה:

שופכים לקערת המיקסר מלח, קמח סוכר ושמרים לפי הסדר. מפעילים את המיקסר עם וו לישא ומוסיפים ביצים, מרגרינה ומים. לשים עד לקבלת בצק חלק. ומתפיחים שעה.

מחלקים את הבצק לחמש עשרה חתיכות, מרדדים כל חתיכה לפיתה עבה, קורצים עיגול גדול (בקוטר כוס מאג גדולה) ובתוכה עיגול קטן יותר. אוספים את העודפים ויוצרים מהם חמשה דונאטס נוספים. מקמחים היטב משטח עבודה גדול ומניחים עליו את הדונאטס להתפחה בת שעה נוספת.

מחממים שמן עמוק בסוואז' או סיר גדול, מחליקים לתוכו דונאטס. מטגנים להשחמה והופכים. על מנת לשמור על השמן מהשחרה מכניסים פנימה גזר קלוף (בדוק ומנוסה).

בעזרת כף גדולה ומחוררת מוציאים כל דונאטס שחום ומניחים בצד.

ממיסים בסיר קטן את המרגרינה והשוקולד. מכבים את האש ומוסיפים אבקת סוכר, תמצית וניל ומים רותחים (כמות המים תלויה בסמיכות המתקבלת), מערבבים לבלילה חלקה ומצפים את הדונאטס.

ממיסים בסיר קטן או במים רותחים את השוקולד הלבן והשמן ומקשקשים מעל השוקולד החום. מגישים חמים.

סופגניות | פרווה | 25 דק'

נשיקות ממותגות לחנוכה ולכל עת

המתכון שלפניכם, הוא מרנג שוויצרי. כלומר חלבונים וסוכר מבושלים קלות ואחר כך מוקצפים למרנג.

אם יש לכם מתכון טוב אחר כמו מרנג צרפתי, המשיכו להשתמש בו. המעלה של המרנג השוויצרי שהוא יציב מאוד, ומתקבל מרקם מצוין לנשיקות.

העיקרון במרנג השוויצרי - פי 2 סוכר מהחלבונים.
(במרנג צרפתי היחסים שווים בדרך כלל)

רכיבים:

150 גרם חלבונים

300 גרם סוכר

כף או שתיים פודינג

אופן ההכנה:

ממלאים סיר במים עד חציו ומניחים עליו סיר נוסף שיושב בנוחיות.

ממלאים את הסיר העליון בחלבונים וסוכר.

מערבבים ומחממים את התערובת עד 60 מעלות.

מעבירים את התערובת לקערת המיקסר ומניחים חצי דקה.

מקציפים במהירות בינונית גבוהה עד שמתקבל קצף יציב ומבריק (עלול לקחת בין 20-10 דקות).

מקפלים אל הקצף כמה כפות פודינג וניל לתוספת יציבות מעבירים לשקית זילוף.

הכנת הנשיקות:

מדפיסים במדפסת מיוחדת למזון שקף טרנספר.

גודל הנשיקות המקובל הוא בין 2 ל- 2.5 ס"מ

אם יש כיתוב על השקף, זכרו לרשום אותו בכתב ראי.

משאירים מרווח בין נשיקה לנשיקה.

מחממים תנור ל 100 מעלות.

מניחים שקף על תבנית (ללא נייר אפיה), אצלי זה עובד רק אם אני מניחה על הרשת ממש ללא תבנית.

מזלפים בצנטר חלק או כוכב, נשיקות על הסימונים בטרנספר.

מניחים את התבנית על תחתית התנור ישירות או לחילופין במסילה התחתונה.

מייבשים כשעה או יותר על פי הצורך,

צננו את המגשים וחלצו את הנשיקות.

להקלת תוצאה מושלמת במיוחד
להקנה צלורה:

מחממים את התנור ל-57 מעלות
ומייבשים בין 3-5 שעות.

טיפ לפעם הראשונה:

זמני האפיה והטמפרטורות
תמיד משתנים מתנור לתנור, לכן
בתחילה, גוזרים חתיכה מהשקף
טרנספר, ומייבשים בתנור כמה נשיקות
בודדות, רק כשתדעו בדיוק כמה
טמפרטורות צריך בתנור שלכם, וכמה
זמן, הכניסו את השאר.

המטבחון

מימי ברלין מתארכת במטבחון של: יהודית גבאי | סוג: משגן

מתכון לאורחים ב-5 דקות:

מתכון עד-5 מוצרים:

מתכון עד 50 ש"ח:

סופגניות חלביות

רכיבים:

- 3 כפות סוכר
- שקית סוכר וניל
- ביצה גדולה
- 1 גביע אשל
- כוס וחצי קמח
- שקית אבקת אפיה
- ההכנה:

מערבים את הסוכרים והקמח. מוסיפים ביצה ואשל ומערבבים יחד עד לקבלת עיסה נוזלית אך סמיכה. מחממים שמן עמוק בסיר חלבי, כאשר השמן חם שופכים עם כף מבלילת הסופגניות לשמן הרותח. מנמיכים להבה ומטגנים את הסופגניות משני הצדדים. מוציאים לתבנית, מפדרים אבקת סוכר ומגישים מיד.

זלאבייה - סופגנייה תימנית

רכיבים:

- 4 כוסות קמח שמרים
- שתיים וחצי כוסות מים חמימים
- 2 כפות סוכר
- שמן לטיגון
- במידה רוצים להכין סירופ זלאבייה מקורי:
- 2 כוסות סוכר
- כף מיץ לימון
- כף מי ורדים
- 2 כוסות מים

ההכנה:

שמים את כל חומרי הבצק בקערה ולשים לבצק נוזלי מאוד. מתפחים כחצי שעה, מפילים את הבצק, מתפחים חצי שעה נוספת, מפילים שוב ומתפחים שוב. בזמן ההתפחה מבשלים את כל חומרי הסירופ חמש דקות לאחר הרתחה תוך כדי בחישה מתמדת (לאילו שלא אוהבות את הטעם של מי הוורדים, ניתן לוותר עליהם). מחממים עמוק שמן בסיר רחב, כאשר השמן חם אך לא שרוף יוצקים לתוכו מתערובת הזלאבייה בעזרת כף. משתדלים. כדי לקבל זלאבייה מקורית יוצקים את הבצק בצורה גלילית. מטגנים משני הצדדים ומוציאים. טובלים את הזלאביות החמות בסירופ, מוציאים ומגישים מיד.

גוגוש - סופגניות רומניות

רכיבים:

- 2 כוסות קמח
- 1 כוס חלב (לגרסת פרווה אפשר להמיר במים)
- כף וחצי חמאה (בגרסה פרווה אפשר להמיר במרגרינה)
- 4 ביצים בינוניות
- 3 כפות סוכר
- מיץ מחצי לימון (לא חובה)
- קמחון מלח

ההכנה:

מבשלים את החלב המלח והחמאה עד לרתיחה. מורידים מהאש ומוסיפים קמח תוך כדי בחישה בכף גדולה. מחזירים את התערובת לאש, מחממים על להבה נמוכה ובוחשים כל הזמן. מבשלים כך עד שהבצק נפרד מדפנות הסיר. מכבים את האש ומניחים לקירור. מוסיפים לתערובת את מיץ הלימון, הסוכר וביצה אחת ולשים היטב. מוסיפים ביצה נוספת ולשים וכך עד לסיום הביצים. מעבדים את הבצק עד שמתקבל בצק רך וחלק (במידה והעיסה מתקבלת חלקה ולא קשה כבר לאחר הביצה השלישית ניתן לוותר על הביצה הרביעית). מחממים שמן עמוק, לוקחים כף מהעיסה ומכניסים לשמן. מטגנים עד להזהבה, הופכים, מוציאים, מפדרים באבקת סוכר ומגישים מיד.

כמה מילים עליה:
יהודית היא אם לחמישה, עובדת בכירה בחברת תיווך מצליחה ושובבה, כן, אי אפשר להגדיר אותה אחרת. יהודית אוהבת לעשות שמח עם הילדים, לקפוץ איתם, להתעמל ולשחק מחבואים ותופסת בכל רחבי הבית. והיא גם אוהבת להכין אוכל של ילדים. "אוכל ילדים, כך הבנתי עם השנים, הוא אוכל עם הרבה שמן; חביתות עם הרבה שמן וציפס ופיצה ופלאפל, ככל שתוסיפו יותר שמן ושומן תקבלו תוצאה טעימה יותר". "אני משתדלת להכין לכל יום אחרי הדלקת הנרות סוג אחר של סופגניות; רגילות וחלביות, רומניות ותימניות, אמריקאיות ואפריקאיות. יש אין ספור סוגים לסופגנייה ואנחנו אוהבים לטעום מכולם..."

אוהבת בעבודות המטבח:

כבר אמרנו, לטגן. זה לא בריא ואפילו מזיק ומלא שומנים וחומרים שרופים, אני יודעת, ולכן אם תיכנסו אלי למטבח תמצאו בארון ספריי שמן וחביתות שמטוגנות בשכבת שמן דקיקה. אני יודעת מה צריך לעשות וגם משתדלת לעשות את זה למען הבריאות של הילדים, אבל שאלתן מה אני אוהבת או מה אני עושה? אני אוהבת להכין אוכל טעים בשמן עמוק ועושה את זה רק לפעמים. בחנוכה, למשל, מותר לחרוג בריאותית וקלורית.

פחות אוהבת:

להכין מאכלי בריאות. כל מוצרי הקינואה והבורגול והחסות והתרד שייכים למחלקה הפחות אוהבה עלי. אם כבר חסות לפחות ברוטב מתוק ועם בטטות מטוגנות מלמעלה. לקינואה ולבורגול אין לי תקנה... אגב, מצחק, אבל כמה שאני לא אוהבת את מוצרי הבריאות וכמה שאני כן אוהבת את כל המטוגנים וכמה שקשה לי לעמוד על המשמר ולא להתחיל לדרוש בהלכות סופגניות שלושים יום קודם החנוכה, גרנולה עם יוגורט אני דווקא אוהבת. אני יודעת שזה בריא ומזין, אבל לא בגלל הבריאות התחלתי לאהוב אותם, תאמינו לי...

זמן במטבח:

בערבים. אני משתדלת להעמיד בכל ערב את בסיס הארוחה למחר, לקלף ירקות, לחתוך ולהשרות במים. להכין תיבול לעוף ולפעמים אפילו לשים אותו בתוך המשרה, לעשות הכל כדי שבים למחרת יישאר לי רק להכניס את האוכל לתנור כדי לקבל ארוחה חמה וטרייה בלי לעמוד עליה ארוכות בשעה שלוש בצהריים, כשאני כמעט ממוטטת מעייפות.

מהמטבח של אמא:

זה קשה... אמא שלי הייתה לאורך שנים רבות עקרת בית. היא עבדה בבקרים במשרה חלקית מאוד בלבד וכזאת היה לה די זמן

להתקשקש עם מוקפצים ומרקים מושקעים לארוחת צהרים. לי אין את הזמן הזה וגם אין לי את הפניות לעמוד בימי חמישי עמוק אל תוך הלילה ולהכין את הסלט השנים עשר במספר... מה שכן לקחתי מהמטבח שלה הוא ההקפדה על ארוחה חמה וטרייה בצהריים. כמעט בכל יום יש כאן אוכל טרי, כבר הסברתי איך אני עומדת בו, וכבר ציינתי שהוא לא מושקע כמו של אמא, אבל הוא טרי. אה, ויש עוד משהו שלקחתי מאמא, את המנהג לאכול ביום ראשון ארוחת שאריות. אמא לא הייתה מבשלת צהרים בימי ראשון והי מה. "אחרי שעברתי חמישי-שישי ואכלנו סעודות עשירות בשבת, בראשון אני צריכה לנוח", אמרה לנו. ותמיד היא הייתה מסתדרת, לפעמים בעזרת שאריות השבת לפעמים בעזרת ארוחה מהמקפא ולפעמים אפילו עם מוצרי סויה. ארוחה היא לא בישלה. וגם אני. בראשון אנחנו אוכלים שאריות...

שבת בשבילך:

זמן של מנוחה הנפש. אני אוהבת במיוחד את שבתות החורף בהן הסעודה מתחילה מוקדם, הילדים עדיין ערניים ושומחים על אף שלא ישנו צהרים ואחרי סעודה ארוכה הם הולכים לישון ואני נשארת עם ערב שקט ופנוי לעצמי. מה יותר מתוק מערב כזה? אולי רק צהרי השבת... כיוון שהם קצרים כל כך אני לא מנסה אפילו לישון או להשכיב את הילדים, במקום זה יש לנו שעתיים לקריאת סיפורים ומשחק משותף. הפסיכולוגיה המודרנית מכנה אותן שעות איכות אנחנו קוראים להם שעות של שבת.

מה במטבח שלך את הכי אוהבת?

את הנייר הסופג. הוא תלוי אצלנו צמוד לגז ותמיד אפשר לתלוש ממנו חתיכה ולנגב איתה את הלב הנוקף על שמן עמוק מדי ששפכתי. מה הבעיה, נוציא את החביתה על נייר סופג והוא יספוג את העודפים... אגב, מלבד ספיגת שמן יש לנייר סופג שימושים רבים במטבח, אפשר לנגב איתו כוס מים שנשפכה, אפשר להשתמש בו כשעונית מאולתרת ואפשר גם למחוט אף דולף.

טיפ:

במידה ואתן מכינות סופגניות ביתיות הכינו את הבליילה לפני ההדלקה וטגנו אותה רק אחרי שמסיימים את השירה והריקודים. סופגניות טעימות חמות. ויש עוד סיבה, חזקה על סופגניות שהן נחטפות ברגע שהן יוצאות מהמחבת, אם אתן רוצות שיישאר משהו להדלקה עדיף שתכינו אותן במהלכה ממש (כמובן, אחרי שעוברת מחצית השעה בה לא עושים מלאכה). ועוד טיפ, בעת טיגון סופגניות שימו פיסת גזר במחבת. היא שומרת על צלילות השמן.

בעיה של פגיעה אישית. כשנפגעים ממישהו קרוב קשה לומר מתוך אמונה שמרגיעה: 'זה לא הם. השם אמר להם לעשות צעדים מאחורי גבי ולשדר חוסר אכפתיות...' פסוקי הביטחון שהיא מלמלה עשו לה טוב יותר. אבל האכזבה האישית הייתה קשה. ישבנו על ספסל שותקות. לא מצאתי מילים מנחמות. התחלתי להתפלל במילותיי הפשוטות על חברה קרובה שדיברה כמו מי שחווה משבר קשה מנשוא. כשנפרדנו בהמשך הערב הייתי מודאגת ממש...

כשהעמיק הלילה היא התקשרה ונשמעה עוד יותר בוכייה. בשניות הראשונות אמרתי לעצמי: 'די אמאליה. זה גדול עלי. לא למדתי פסיכולוגיה ובטח לא פסיכיאטריה. גם אם חברתי האהובה צריכה משהו שירים אותה ויחזק אותה - זה יבוא ממני? מה נפל עלי? זה ממש "תיקון חצות" מה שקורה מעבר לקו'. עד שסיימתי לסדר לעצמי את ההגדרות שהכנתי בליבי - הצליחה מלכי למלמל: "את לא תאמיני, באתי הביתה ומצאתי מכתב מנחמהליה. את חייבת לקרוא. אני לא יכולה להקריא. אני רק בוכה מהתרגשות ושמחה. טובי, קרה לי סוג של נס חנוכה. זכיתי במשפחתי בחזרה. אף אחד לא היה מסוגל לדבר איתי. הם הלכו לקבר של מרן החזון איש צוקי". סיימו את התהילים בצום ובבכיות. אני חשבתי שהתרגלו לעובדה שנשארתי בקרון האחרון של הרכבת וכל השאר זזים. המכתב הזה הוא הפתעת חיי כרגע. אני בשוק. את יודעת מה? זה סוג של אור חנוכה בשבילי".

בכיתי איתה. מלכי הייתה ועודנה סמל האכפתיות וההכלה. העובדה שהסתירו ממנה את מה שהתבשל הייתה קשה עוד יותר מן העובדה שנס חנוכה שלה לא קרה. האמנתי אז שיקרה הנס ויבוא יום ומלכי ואני נדליק נרות חנוכה בבתינו עם בעלינו וילדינו. המשפחה הקרובה והחמה תישאר שלנו ואסור בשום אופן לחבל בקשר החם, אסור לחסום שמחות אבל גם אסור לחסום רגשות. חייבים לכתוב או לדבר, להביע, להלל ולספר על הכל: על הניסים, (של המתחננים הצעירים) על הגבורות (של המדולגים) והנפלאות (המילים הטובות למשודכים ולשדכניות).

דברים מחזקים באמצע הדרך

זכיתי להשתתף הערב באירוע מרגש ביותר. התכנסו ובאו בוגרות בית יעקב 'בית הילד' מצפון תל אביב. המון בנות, נשים וסבתות שהתחנכו שם בשישים השנים האחרונות. נקבצו ובאו לערב הוקרה לכבודה של המנהלת חיה שפר שפרשה לפנסיה (מדי מוקדמת לטעמי!). במשך למעלה מעשרים שנים כתבתי וביימתי שם את מסיבות הסידור. אף אחת מהבוגרות לא העלתה על נס את הרמה האומנותית של המוסיקה במסיבות, את הקישוטים או צבע גיליון התעודה על אף שכל אלו היו מוקפדים. כולן כאחת דיברו על יר'ש ואהבה צרופה לתפילה ולכל נשמה. חיה סיפרה על הוריה ניצולי שואת אירופה שחינכו במילים: "חייל לא מניח את נישקו". כך היה אביה זצ"ל אומר כשנתבקש להניח את הסידור והטלית. אמא שלה אחזה בסידור שהיה כתוב בראש העמוד: "כאן צריך לבכות". למדתי הערב וכדאי לזכור כי קניינים רוחניים שווים ולא תמים.

ידעתי שאחותה הקטנה ניגשה להצעת שידוך "מפתה". בחצי שנה שקדמה לאותה הצעה "התפתו" האחים הנוספים של מלכי לגשת להצעות שידוך ואפילו התארשו. עכשיו דובר בנחמהליה שמבחינתנו עוד לא בקעה מהביצה. זה היה כמעט לא חוקי לחתן אותה... "אני לא אעמוד בעוד ניתוח באותו מקום" היא אמרה. "את יודעת מה זה לעבור הרדמה עם טיפול כירורגי שנוגע במרכז הלב? דמייני משהו עמוק ורציני כפול שלוש פעמים בחצי שנה..." שתקתי. לא חשבתי שאני טובה יותר ממלכי והלא היא נבראה ביום שחילקו בשמיים "רק את היצר של הלב הטוב ובשפע..." אלא שבתחום הזה היה לה קשה במיוחד כי לא הייתה שם תקשורת פתוחה בנושא 'קפיצות ודילוגים' הם לא דיברו, לא שיתפו, לא קיוו או קיטרו ביחד. הם הלכו לפגישות ב'גניבה' ולא ידעתי אם חברתי תקום מהכאב ההוא. יצאנו להליכה בשכונת גבעת שמואל. מצאנו נדנדות שהזמינו אותנו להוציא עליהן את חמת זעמנו ותיסכולינו. באותו ערב למדתי להקשיב. דמעות של חברות אמת נקוו בזווית עיניי. מה אומר? אם הייתי יכולה הייתי שולחת את אחיה של מלכי לקורס מזוז אצל בני משפחתי. הדיבור הישיר, פריסת המצב על שולחן הדיונים המשפחתי - היוו הקלה לכולנו. כשמשפחה חמה מחכה לשמחה לכל אחד יש את הפינה שלו בקונצרט הזה שנקרא: 'המתנה ותחינה לשמחה משפחתית'. יש את אלו שכבר התחתנו ולא יכולים לשאת את צער ההורים או בכלל ההורים לא פנויים ליהנות מהנחת שהם מביאים כי מאידך המשפחה מעוכבת שמחה... יש את האחיות שצמודה עם הדאגה הכנה והתולעת שמכרסמת בלב ואומרת: 'מה יהיה? עד מתי נחכה? מי אמר שזה נכון? אבל קשה לי לדלג...' יש את האחים/יות הקטנים/ות שאוגרים כאב וקושי שאי אפשר לתאר. נזכרתי שם על הנדנדה איך אמרה אחותי הקטנה אסתי: 'בגלל טובי- אין לי ילדות. לא מעניין אותי איזו קבוצה תנצח במסיבת חנוכה ומה עוד יעשו בביתה. מעניין אותי כמה עוד יצטרכו להתחתן לפני טובי...'.

האמירות הללו היו חומת אהבה סביב ליבי המתגעגע לישועה. אחותי הבכורה הרבתה לתאר איך נקראה לפגישת ייעוץ עם אחותי הצעירה שאמרה לה: 'הבחור שפגשתי הוא נפלא. קשה לי לדלג, זה נורא קשה אבל אם לעקוף אז ארצה לבצע את העקיפה רק "עם הרכב הזה". כך קרה שבאתי בחנוכה הקודם לחתונת אחותי והייתי שמחה באמת. 'העובדה ששמחה נכנסה הביתה חייבת להיות שמחה-אמרת מלכי, מנסה לומר משהו מעבר ל: "ויו. זה לא טקטי, באמת לא יפה כלפיך, את צודקת. מה עבר להם בראש? התכוונתי באמת ובתמים שמלכי הייתה ראויה שישתפו אותה ויאמינו שיש בה את השכל שאומר 'צריך להכניס שמחות הביתה' וגם את הרגש שבוכה: 'מתי אעשה לביתי? מלכי קפצה מהנדנדה והמשיכה לבצע את צעדיה בקצב של אחות בוגרת שרוצה להיראות צנומה בת שתים עשרה וחצי בחתונת אחותה הקטנה. לפתע עצרה. הביטה בי במבט השמור לחברה קרובה ואחות לצער: 'מתי יעלה האור בחלוננו? הייתה לי הרגשה שבחנוכה הזה אהיה מאורשת... מי שעשה למכבים נס לא יכול לחתן אותי? מלכי הייתה אמונה על פסוקי ביטחון. לא הייתה לה בעיה בהשקפה. הייתה לה

למנוח בלבן ולמנוחית מתקדמת ביותר

יופי של תוצאות

אצלנו הלייזר הטוב בעולם

החורף הוא הזמן להתחיל טיפול לייזר
אורלי תעניק לך את הטיפול היסודי, המדויק והיעיל ביותר

מתמחים בטיפול בציסטה פילונידלית (שערה הפוכה)

לטיפול מושלם אצל אורלי פרידמן התקשרי עכשיו:
סניף ירושלים, גאולה: 02-5703580 | סניף ביתר: 02-5613181

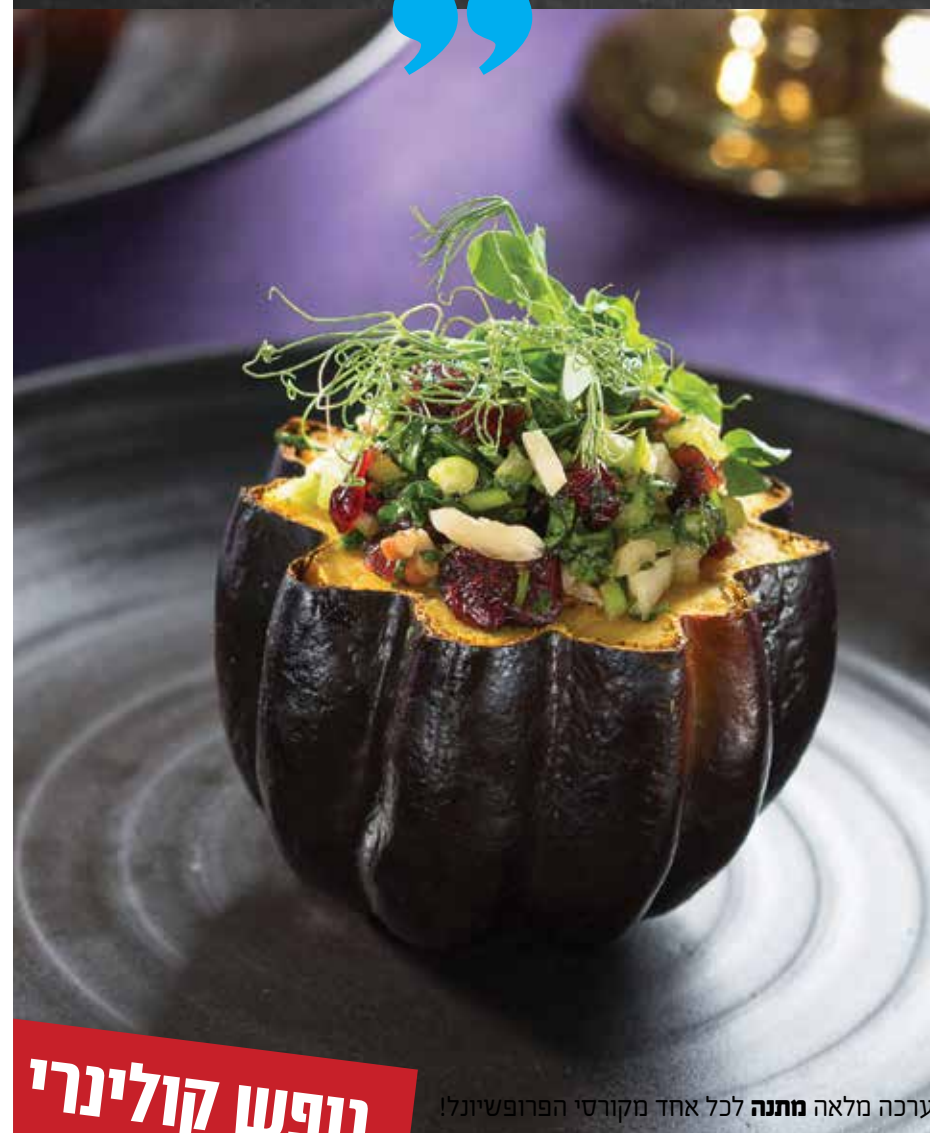
לייזר | מזותרפיה | טיפולי פנים | איפור קבוע | מילויים והזרקות | מניקור | לק ג'ל | פדיקור רפואי | אפילציה | שעות

ירושלים: יוסף בן מתתיהו 14, גאולה 02-5703580 | ביתר: החוזה מלובלין 48 02-5613181 | Email: orlyfriedman3@gmail.com

המסלול היחיד שמקנה לך שני מקצועות במסלול אחד: שף בריאות ויועצת תזונה

| שפית אורנית עובדיה |

נופש קולינרי

השתלמות קולינרית מקצועית במלון לייק האוס טבריה כ"ח שבט-ב' באדר

ערכה מלאה מתנה לכל אחד מקורסי הפרופשיונל!

קישוטי עוגות למתקדמות

6 מפגשים מתקדמים בפסול וקישוטי עוגות עם גלית בושי

קונדיטורית בוטיק למתקדמות

6 מפגשים מתקדמים להכרת טכניקות מתקדמות עם מלכי אדלר

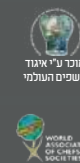
מטבח גורמה למתקדמות

6 מפגשים מתקדמים של טכניקות מתקדמות עם מירי זורגר ואורנית עובדיה

מובילים בהשמה ועבודה!

הקמפוס הקולינרי

בית הספר הגבוה למקצועות הקולינריה

תעודה מקצועית מטעם איגוד השפים הבינלאומי
עמדות עבודת HANDS ON
סגל מורות ושפיות בינלאומיות
מוכר לצבירת שעות ושביתן

בית הספר החרדי היחיד ללימודי קולינריה
טל: 02-6522227
גבעת שאול 40 ירושלים
פרקטיקה מעשית שלא ילמדו אתכם בשום מקום!

שף בריאות ויועצת תזונה

שנתי | 38 מפגשים
סוזי גלר M.Sc וצוות שפיות ותזונאיות

מגמה ייחודית בתחומה המכשירה שפיות עם התמחות בבישול לתזונה בריאה. מקיפה את שיטות הבישול השונות תוך מציאת פתרונות קולינריים בריאים מיוחדים. הבוגרות תוכלנה גם להשתלב כמובילות בריאות ומדריכות תזונה.

הפתיחה בח' טבת!

עיצוב אירועים ושזירת פרחים

שנתי | 34 מפגשים
לאה הרמן, טליה הורביץ

מגמת עיצוב האירועים ברמה הגבוהה ביותר במגזר החרדי. שילוב של עיצוב אירועים ושזירת פרחים. חוויה מקצועית של עבודה מעשית ועיונית שתפתח בך כישורי עיצוב וניהול.

2 מקומות אחרונים!

קונדיטורית בוטיק

10 מפגשים
שף קונדיטור אפרת ליבפרינד
קונדיטור מלכי אדלר

אמנות הקונדיטוריה המודרנית. מאפי בוטיק בפרזנטציות מעוררות השראה והטמעת טכניקות מגדולי השפים בעולם לשימוש מקצועי ועסקי.

פטיסרי שף

דו שנתי | 56 מפגשים
גלית בושי, אפרת ליבפרינד ומלכי אדלר

מגמת פרימיום שתקפיץ אותך לדרגת שף קונדיטור, תעניק לך יכולות, השראה ושיטות עבודה בינלאומיות. המגמה שתאפשר לך להשתלב כקונדיטורית-על ופתיחת עסק עצמאי בתחום.